எக்கோவின் காதல்

கவியரசர் முடியரசன்

தமிழ்மண் பதிப்பகம்

எக்கோவின் காதல்

கவியரசர்

முடியரசன்

தமிழ்மண் பதிப்பகம்,
113, கௌடியா மடம் சாலை,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை –600 014.

நூல் குறிப்பு

நூல் பெயர்	:	**எக்கோவின் காதல்**
ஆசிரியர்	:	கவியரசர் முடியரசன்
முதல் பதிப்பு	:	திருவள்ளுவர் ஆண்டு 2030 (திசம்பர் 1999)
உரிமை	:	கலைச்செல்வி முடியரசன், 19, மூன்றாம் வீதி, காந்திபுரம், காரைக்குடி - 630 001.
வெளியீடு	:	தமிழ்மண் பதிப்பகம், 113, கௌடியா மடம் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை –600 014.
பொருள்	:	உரைநடை
எழுத்து	:	12 புள்ளி
தாள்	:	13.6 கி.கி
அளவு	:	கிரவுன்
பக்கம்	:	160
கணினி அச்சு	:	**சிபி கணினி மையம்,** சென்னை - 600 005.
அச்சு	:	அன்னம் மறுதோன்றி அச்சகம், 25, சி.என். கே. சாலை, சேப்பாக்கம், சென்னை - 600 005. ✆ : 858 84 66
விலை	:	உருபா 35 /-

பதிப்புரை

கவியரசர் முடியரசன்
வள்ளுவனின் குறளியத்தை
வாழ்வியல் நெறியாகக் கொண்டு
வாழ்ந்தவர்.

மாபெருங்கவிஞன் பாரதி
பாவேந்தர் பாரதிதாசன்
வழித்தோன்றல்.

பெருந்தலைவர் பெரியார்
பேரறிஞர் அண்ணா
வழியாகவும், விழியாகவும்
கொண்டவர்.

தன்மான இயக்கத்தின்
தனிபெருங்கவிஞர்.

தாய்மொழியாம் தமிழுக்கு
அரணாக இருந்தவர்.

மொழி, இனம், நாடு
உயிர்மூச்சாய்க் கொண்டவர்.

இந்நூலுள்...
நகையழகை மறந்து
கல்வி அழகை உணர்ந்து

சமூக விடுதலைக்கும்
விதவைத் திருமணத்திற்கும்

பாடாற்ற வேண்டும் என்று கவியரசர் முடியரசன் வலியுறுத்துகிறார்.

பகுத்தறிவு:-

கண்மூடி வழக்கமெல்லாம் மண்மூடிப் போகட்டும். விதி தன்னலக்காரர்களின் சதி,நம்பிக்கை இழந்தவர்களும் சுயநலக்காரர்களும் தான் கடவுளைத் துணைக்கு அழைப்பார்கள் என்று சிந்தையைத் தூண்டும் வகையில் கவியரசர் முழக்கமிடுகிறார்.

முனைவர் இளவரசு:-

அஞ்சா நெஞ்சினர். நேர்மை உணர்வினர். தனித் தமிழ் இயக்க மறவர்களுக்கு வேராக இருப்பவர். வாழும் இளம் தலைமுறையினருக்கு வழிகாட்டும் ஒளி விளக்கு. இந்நூல் வெளிவர ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்த பெருமைக் குரியவர். அவருக்கு எம் நன்றி.

பாரி:-

தந்தையின் கொள்கைகளை தன் நெஞ்சில் ஏந்திய திருமகன். இந்நூலை வெளியிட தோன்றாத்துணையாக இருந்தவர். அவருக்கும் எம் நன்றி. தமிழ்க் குமுகாயம் இந்நூலைப் படித்துப் பயன்பெற வேண்டுகிறோம்.

தமிழ்மண் பதிப்பகத்தார்.

(*) 1958 இல் அச்சு வடிவமாயிருந்த இந்நூலுக்கு என் தந்தை எழுதியிருந்த முன்னுரையை அப்படியே கொடுத்துள்ளேன்.

முன்னுரை

'எக்கோவின் காதல்' என்ற இந்நூல், என் தந்தையார் அவர்களால், 1947 - 48 ஆம் ஆண்டுகளில் எழுதப்பட்ட சிறுகதைகளின் தொகுப்பு ஆகும். வெறுங் கதைகளாக இல்லாமல் சமுதாயச் சீரிதிருத்த நோக்கில் புனையப்பட்டவை இவை. இச்சீர்திருத்தச் சிறுகதைகள், அக்காலத்திய இதழ்கள் பலவற்றில் வெளிவந்தன ஆகும். (X)

"தொடக்கத்திலிருந்தே கவிதை எழுதிக் கொண்டிருந்த என்னைக் கதை எழுதுமாறு நண்பர் அறிவழகன் திசை திருப்பி விட்டார்.

இது 1947 ஆம் ஆண்டு நடந்தது. இரண்டாண்டுகள் எழுதினேன். அப்போது பல்வேறு இதழ்களில் இக்கதைகள் வெளி வந்தன. சீர்திருத்தக் கருத்துகளுக்கு வலுவூட்ட வேண்டுமென்று கருதிக் கண்ணெதிரில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி களையே அடிப்படையாகக் கொண்டு இக்கதைகளைப் புனைந்தேன். (*) பின்னர் இயல்பாகவே என்மனம் விரும்பிக் கொண்டிருந்த கவிதையுலகிற்குத் திரும்பி விட்டேன். அக்கனவுலகம் ஒரு தனிஇன்பம் தருவதால், அதனை நோக்கியே பயணம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். அன்றிருந்த என்மொழி நடைக்கும், இன்றுள்ள நடைக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை நன்குணரலாம்."

மார்ச், 1958. அன்பன்,

(இவைதாம் அச்சு வடிவம் பெறுகின்றன.)

முடியரசன்.

இந்நூல், 1958 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னரே அச்சு வடிவம் பெற்றும், ~~தொகுப்பு நூலாக வெளிவரும் நிலையில்~~ என்ன காரணத்தினாலோ, சென்னை, பீட்டர்சுசாலை, 'சண்டே டைம்ஸ்' என்ற அக்காலச் செய்தித்தாள் அலுவலகத்திலேயே கட்டி அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது. 1975 ஆம் ஆண்டு நான் சென்னையிலிருந்த பொழுது, மேற்கண்ட 'சண்டே டைம்ஸ்' அலுவலகத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கு ஒரு அறையில், கட்டுக் கட்டாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த 'எக்கோவின் காதல்' கறையான்களுக்கு இரையாகியிருந்ததைக் கண்ணுற்றேன். அதில் தப்பிப்பிழைத்த ஓரிரு படிகளை மட்டும் கைப்பற்றிக் கொணர்ந்தேன். கொணர்ந்தும், மீண்டும் வெளியிட இயலாமல் அது தங்கி விட்டது.

தற்பொழுது என் தந்தையார் இயற்கையடைவிற்குப் பிறகு இந்நூல் வெளி வருகிறது.

இந்நூல் பரவினால், சிறுகதையுலகம் மீண்டும் சமுதாயச் சீர்திருத்தத்தை உள்ளடக்கிய கதைகளை அதிகம் தரும் என்று எண்ணுகிறேன்.

இந்நூல் வெளிவர உதவிய பேராசிரியர் முனைவர் இரா. இளவரசு அவர்கட்கும், தமிழ்மண் பதிப்பக உரிமையாளர் தமிழ்மொழிக் காவலர், திரு. கோ. இளவழகன் அவர்கட்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என்கோ (எந்தை)வின், மீதான காதலால், ~~இந்நூலுக்கு 'எக்கோவின் காதல்' பெயரிட்டார் எந்தை~~.

19, மூன்றாம்வீதி,
காந்திபுரம்,
காரைக்கடி - 630 001.

அன்பன்,
மு.பாரி.

கவியரசர் முடியரசன் வாழ்க்கைக் குறிப்பு

இயற் பெயர்	பெற்றோர்
துரைராசு	சுப்புராயலு – சீதாலெட்சுமி
பிறந்த ஊர்	வாழ்ந்த ஊர்
பெரியகுளம்	காரைக்குடி
தோற்றம்	மறைவு
7.10.1920	3.12.1998
கல்வி	தமிழாசிரியர் *பணி*
பிரவேச பண்டிதம்	சென்னை (1947– 49).
வித்துவான்	காரைக்குடி (1949 – 78)
திருமணம்	*துணைவியார்:*
2.2.1949	கலைச்செல்வி

மக்கள்:	*மருமக்கள் :*	*பேரப்பிள்ளைகள்:*
குமுதம்	பாண்டியன்	அருள்செல்வம், திருப்பாவை
பாரி	பூங்கோதை	ஓவியம்
அன்னம்	சற்குணம்	செழியன், இனியன்
குமணன்	தேன்மொழி	அமுதன், யாழிசை
செல்வம்	சுசீலா	கலைக்கோ, வெண்ணிலா
அல்லி	பாண்டியன்	முகிலன்

இயற்றிய நூல்கள்

1.	முடியரசன் கவிதைகள்	(கவிதைத் தொகுதி)	1954
2.	காவியப் பாவை	(கவிதைத் தொகுதி)...............	1955.
3.	கவியரங்கில் முடியரசன்	(கவிதைத் தொகுதி)	1960
4.	பாடுங்குயில்	(கவிதைத் தொகுதி)	1983
5.	நெஞ்சு பொறுக்கவில்லையே	(கவிதைத் தொகுதி)	1985
6.	மனிதனைத் தேடுகிறேன்.	(கவிதைத் தொகுதி)	1986
7.	தமிழ் வழிபாடு	(கவிதைத் தொகுதி)	1997
8.	தமிழ் முழக்கம்	(கவிதைத் தொகுதி)	1999
9.	நெஞ்சிற் பூத்தவை	(கவிதைத் தொகுதி)	1999
10.	ஞாயிறும் திங்களும்	(கவிதைத் தொகுதி)	1999
11.	தாய்மொழி காப்போம்	(கவிதைத் தொகுதி) . . .	2001
12.	புதியதொரு விதி செய்வோம்	(கவிதைத் தொகுதி)	1999
13.	வள்ளுவர் கோட்டம்	(கவிதைத் தொகுதி)	1999
14.	மனிதரைக் கண்டுகொண்டேன்	(கவிதைத் தொகுதி) - - - -	
15.	பூங்கொடி	(காப்பியம்)	1964
16.	வீர காவியம்	(காப்பியம்)	1970
17.	ஊன்றுகோல்	(காப்பியம்)	1983
18.	கவியரசர் முடியரசன் கடித இலக்கியம் (அன்புள்ள பாண்டியனுக்கு – இளவரசனுக்கு)	- - - - - - (கடித இலக்கியம்)	1999 / 1999
19.	எப்படி வளரும் தமிழ்	(கட்டுரை)	

20. எக்கோவின் காதல் (சிறுகதைகள்)........................ 1999

21. சீர்திருத்தச் செம்மல் வை.சு.சண்முகனார் (கட்டுரை) 1990

★ 22. பாட்டுப் பறவையின் வாழ்க்கைப் பயணம் (தன் வரலாறு)

(★ உடுக்குறியிட்டவை வெளிவர வேண்டியன ஆகும்.)

தேடிவந்த சிறப்புகள்

(விருது, பட்டம், பரிசு – வழங்கியவர், இடம், ஆண்டு)

'அழகின் சிரிப்பு' என்ற கவிதைக்கு முதல் பரிசு – பாவேந்தர் பாரதிதாசன், முத்தமிழ் மாநாடுங, கோவை – 1950

- 'திராவிட நாட்டின் வானம்பாடி' பட்டம்– பேரறிஞர் அண்ணா – 1957.
- 'கவியரசு' பட்டம், பொற்பதக்கம் – குன்றக்குடி அடிகளார், பாரி. விழா, பறம்பு மலை – 1966
- 'முடியரசன் கவிதைகள்' நூலுக்குப் பரிசு – தமிழ்நாடு அரசு – 1966
- 'வீர காவியம்' நூலுக்குப் பரிசு – தமிழ்நாடு அரசு – 1973.
- 'நல்லாசிரியர்' விருது, வெள்ளிப் பதக்கம் – கே.கே. ஷா, ஆளுநர், தமிழ் நாடு அரசு – 1974.
- 'சங்கப்புலவர்' பட்டம் – குன்றக்குடி அடிகளார் – 1974.
- 'பாவரசர்' பட்டம், பொற்பேழை – ஞா. தேவநேயப் பாவாணர், உலகத் தமிழ் கழகம், பெங்களூர் – 1979

- 'பொற்கிழி' – பாவாணர் தமிழ்க் குடும்பம்,. நெய்வேலி – 1979.
- 'பொற்குவை' – ரூ.10,000,– மணிவிழா எடுப்பு – கவிஞரின் மாணாக்கர்கள் – காரைக்குடி – 1979
- 'பொற்கிழி' – பாரதியார் நூற்றாண்டு விழாக்குழு, சிவகங்கை
- 'கவிப் பெருங்கோ' பட்டம், பொற்கிழி ரூ.10,000,– மணிவிழா எடுப்பு –கலைஞர் மு.கருணாநிதி, தி.மு.க. மாநில இலக்கிய அணி, சென்னை – 1980
- 'தமிழ்ச் சான்றோர்' விருது , பதக்கம் – தமிழகப் புலவர் குழு, சேலம் – 1983.
- 'கலைஞர் விருது' – என்.டி. இராமராவ், ஆந்திர முன்னாள் முதலமைச்சர்,

  கலைஞர் மு.கருணாநிதி, தி.மு.க.முப்பெரும் விழா, சென்னை – 1988
- 'பாவேந்தர் விருது' (1987 க்குரியது) , பொற்பதக்கம், கலைஞர் மு. கருணாநிதி, முதல்வர், தமிழ்நாடு அரசு, சென்னை – 1989
- 'பொற்கிழி' – விக்கிரமன்– அனைத்திந்திய தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தினர், காரைக்குடி கவிஞர் இல்லம் – 1993
- 'பூங்கொடி' நூலுக்கு இந்திராணி இலக்கியப் பரிசு ரூ.5,000,– இந்திராணி அறக்கட்டளை, கரூர்–1993
- 'சிறந்த தமிழ்த் தொண்டிற்கான' அரசர் முத்தையவேள் நினைவுப் பரிசில்– வெள்ளிப் பேழை, பொற்குவை ரூ. 50,000,– அண்ணாமலை அரசர் நினைவு அறக்கட்டளை, சென்னை –1993.
- 'இராணா இலக்கிய விருது', பொற்குவை ரூ.10,000,– தமிழ் இலக்கியப் பேரவை, ஈரோடு – 1994.

- 'கல்வி உலகக் கவியரசு' விருது – அகில இந்தியப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம், (அழகப்பா பல்கலைக் கழகம்) காரைக்குடி – 1996
- 'பொற்கிழி' பழைய மாணவர் பாராட்டு விழா, கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரி, மேலைச்சிவபுரி – 1997
- 'கலைமாமணி' விருது – பொற்பதக்கம் – செல்வி பாத்திமா பீவி, ஆளுநர், கலைஞர் மு.கருணாநிதி, முதலமைச்சர், தமிழ்நாடு அரசு, சென்னை – 1998.

பிற குறிப்புகள்

- 21ஆம் அகவையில் இயற்றிய 'சாதி என்பது நமக்கு ஏனோ?' என்ற கவிதையே முதல்முதலில் அச்சு வாகனம் ஏறியது. இது பேரறிஞர் அண்ணாவால் திராவிட நாடு இதழில் வெளியிடப் பட்டது (1940).
- தந்தை பெரியாரின் தன்மான இயக்கத் தொடர்பு (1940)
- "சாதி மறுப்புத் திருமணம் செய்யவாவது இசைவு கொடுங்கள்" என அன்னையாரிடம் வேண்டுதல், பெற்றோர் இசைதல். பெற்றோர் மூலம் ஞகலைச்செல்விஞ எனும் நலத்தகையாரை பேராசிரியர் மயிலை சிவமுத்து தலைமையில் சாதி மறுப்புத் திருமணம் செய்து கொண்டார் (1949)
- திருமணமான ஆண்டே தமது துணைவியாருடன் இந்தி எதிர்ப்புப் போரில்பங்கேற்றார் (1949)

- கலப்புத் திருமணத்தின் தேவையைப் பற்றிக் கவிதை பல பாடியதோடு இருந்து விடாமல் தாமும் கலப்புத் திருமணம் செய்து கொண்டு, தம் பிள்ளைகள் அனைவருக்கும் அவ்வாறே செய்துவித்துத் தம் கொள்கைக்கு வெற்றி தேடித்தந்ததன் மூலம் அரியவாம் சொல்லிய வண்ணம் செயல் என்னும் வள்ளுவன் வாக்கைத் தோல்வியுறச் செய்தார்.
- காரைக்குடியில் மீ.சு. உயர்நிலைப்பள்ளியில் தமிழாசிரியர் பணியேற்றார் (1949)
- 'முடியரசன்........எனக்குப் பின் கவிஞன்', எனப் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனால் பாராட்டப் பெற்றார் (1950)
- இந்தி எதிர்ப்புப் போரில் ஈடுபட்டதாகக் காவல் துறையினர் வழக்கு (1965)
- கவிஞரது கவிதைகள் பல சாகித்திய அகாதமியால் இந்தியிலும், ஆங்கிலத்திலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. கன்னடத்திலும், உருசிய மொழியிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.
- கவிஞரது நூல்கள் பல்கலைக் கழகங்கள் பலவற்றில் பாடநூல்களாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. பல்வேறு பல்கலைக் கழகங்களில் இவர்தம் நூல்கள் 'முனைவர்' மற்றும் 'எம்.ஃபில்' பட்டத்திற்காகவும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.
- 'கவியரசர் முடியரசனார் முத்தமிழ் மன்றம்' என்னும் பெயரில் புலவர் தி.மு. அரசமாணிக்கம் என்பார், ஈரோட்டில் மன்றம் அமைத்துத் தமிழ்த்தொண்டு செய்து வருகிறார்.

சிறப்பியல்புகள்

வள்ளுவர் நெறியில் வாழ்ந்தவர், சொல்லும் செயலும் ஒத்த வாழ்வினர், வறுமையிலும் செம்மை போற்றியவர், திமிர்ந்த ஞானச் செருக்குடைய சங்கப் புலவரனையர், சங்கத் தமிழனைய தூயவர், பீடுநடையினர், பெருமித வாழ்வினர், நிமிர்ந்த நடையினர், நேர் கொண்ட பார்வையர், அண்டிப்பிழையார். ஆர்த்த வாழ்வினர், ஒட்டார் பின் செல்லாதவர், நல்லாசிரியர், ஆசிரியர் போற்றுபவர், நன்றி மறவாதவர், நட்புப்பெரிதென வாழ்ந்தவர், பகுத்தறிவாளர், மனிதநேயர், பழகுதற்கினிய பண்பாளர், பிறர்க்குதவும் ஏந்தல், சாதி தொலைத்தவர், சமயம் அறுத்தவர், பதவி வெறுத்தவர், சமத்துவம் விரும்பி, விளம்பரம் விரும்பார், எளிமை வாழ்வினர், புகழ் கண்டு கூசுவார். அன்பு நெஞ்சினர். குழந்தை உள்ளத்தினர், பூமனத்தினர், இனிமைப் பேச்சினர், இளமை விரும்பி, அமைதி விரும்பி, குறிக்கோள் வாழ்வினர்.

இடர்ப்பாடுகளும், இன்னல்களும் வந்தபோதும் கொண்ட கொள்கையிலிருந்து இறுதிவரை வழுவாமல் தடம்புரளாத் தங்கமாக திகழ்ந்தவர்.

தமது வாழ்நாளில் இறுதியாக அவர் இயற்றிய கவிதை

வாளால் பிளப்பினும் வாழ்நாள் இழப்பினும் வஞ்சமனக்
கேளார் குழுமிக் கெடுதிகள் சூழினும் பூமியில்வாழ்
நாளெலாம் வாட்டும் நலிவே உறினும் நற்றமிழே
ஆளாதல் திண்ணம் அடியேன் நினது மலரடிக்கே.

தொகுப்பு :
கவியரசர் முடியரசனார் முத்தமிழ் மன்றம்
ஈரோடு.

உள்ளுறை

		பக்க எண்
	பதிப்புரை	3
	முன்னுரை	5
	வாழ்க்கைக் குறிப்பு	7
1.	எக்கோவின் காதல்	15
2.	அத்தை வீட்டில் பேய்	39
3.	கண்மூடி வழக்கம்	53
4.	சந்தேக முடிவு	65
5.	கடை முழுக்கு	79
6.	காக்கையின் கடிதங்கள்	92
7.	கிருஷ்ணார்ச்சுன யுத்தம்	104
8.	அணைந்த விளக்கு	118
9.	அவமானச் சின்னம்	125
10.	அழிந்து விடுமோ?	136
11.	இரண்டு தந்தி	145

1

எக்கோவின் காதல்

'அய்யா தபால்!'

விரைந்து வந்து வாங்கினான் எக்கோ. எல்லாக் கடிதங்களையும் படித்துக் கொண்டே வந்தான். ஒரு கடிதத்தை மட்டும் பிரிக்கும் பொழுதே அவன் கண்கள் பளபளவென்று மின்னின. உதடுகள், உள்ளத்திற் பொங்கியெழும் மகிழ்ச்சியைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன. புருவங்களை நெற்றிமேல் ஏற்றிக்கொண்டு, இமைகளைச் சிமிட்டாமல் படித்தான்.

அன்புடையீர்! வணக்கம். உங்கள் பேனாவிலிருந்து வரும் ஒவ்வொரு மைத்துளியும் உண்டாக்கும் எழுத்து ஒவ்வொன்றும் முதலாளித்துவத்தைச் சிதறடிக்கும் அணுக் குண்டு! உங்கள் பேனா முனை வைதீகத்தின் மார்பைப் பிளந்தெறியும் கூரிய ஈட்டிமுனை! இத்தனை நாள்களாக உங்கள் கட்டுரைகள் தாம் விறுவிறுப்பு வாய்ந்தன என்று எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் உங்கள் கதைகளும் அப்படியே இருக்கின்றன. சமுதாயத்தில் நெளிந்து கொண்டிருக்கும் ஊழல்களை அப்படி அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றனவே உங்கள் எழுத்தோவியங்கள். உங்கள் எழுத்துகள் என் உள்ளத்தை ஈர்த்து விடுகின்றன. இந்தத்

தடவை வெளிவந்த 'உடைந்த ஓடு' உங்கள் அறிவின் பரப்பையும் அதன் கூர்மையையும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றது.

இங்ஙனம்,
உங்களிடம் அன்புள்ள,
மல்லிகா.

இதைப் படித்து முடித்துவிட்டுக் கைகளைத் தலைப் பக்கம் அணையாக வைத்துக் கொண்டு சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டு ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்து விட்டான்.

எக்கோ 'புரட்சி' என்ற இதழில் அடிக்கடி எழுதி வரும் ஓர் எழுத்தாளன். அவனுடைய கட்டுரைகளும், கதைகளும் உயிரோட்டமுள்ளவை. அரசியல் பொருளியல் முதலிய துறைகளில் மனிதன் அடிமைப்படுத்தப்பட்டுக் கிடப்பதை எடுத்துக் காட்டி, எதிர்காலத்தில் நாட்டின் நிலை எவ்வாறிருக்க வேண்டும் – அரசியல் எவ்வாறு வகுக்கப்பட வேண்டும் என்பதைப் பற்றிக் காரசாரமாக எழுதப்படும் கட்டுரைகளை, அரசியலில் மாறுபட்ட கருத்தினரும் பாராட்டுவர். சமுதாய அடிப்படையில் எழுப்பிய அவன் கதைகள் வைதீக மனப் பாங்கினரையும் இளகச் செய்துவிடும். அவன் நடையில் தமிழ் கொஞ்சி விளையாடும். இவன் எழுத்து வன்மையைப் பாராட்டிப் பாராட்டிக் கடிதங்கள் வந்து குவியும். அப்படிப் பாராட்டி எழுதுபவர்களிலே மல்லிகாவும் ஒருத்தி. அவள் திருச்சிக் கல்லூரியிலே பயின்று கொண்டிருப்பவள். நல்ல அழகும் பண்பும் உடையவள். அவளுடைய பாராட்டுக் கடிதம் தவறாமல் வாரந்தோறும் வந்துவிடும்.

ஒரு முறை அக்கல்லூரிக்கு எக்கோ அழைக்கப் பட்டிருந்தான். அவன் அங்கே சென்று சொற்பொழி

வாற்றியதைக் கேட்ட மல்லிகா அவன் தோற்றத்திலும் ஆணித்தரமான பேச்சிலும் தன் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து விட்டாள். அதிலிருந்து எக்கோவுக்குப் பாராட்டுக் கடிதம் எழுதத் தவறுவதில்லை.

சில நாள்களுக்குப் பிறகு அவளிடமிருந்து வழக்கம் போல் ஒரு கடிதம் அவனுக்கு வந்தது. அதையும் படித்தான்.

அன்புடையீர்! வணக்கம். நான் இத்தனை கடிதங்கள் எழுதியும் ஒரு விடை கூட உங்களிடமிருந்து வரவில்லையே! ஏன்? எழுத நேரமில்லையா? அல்லது என்னைப் புறக்கணிக் கிறீர்களா? புறக்கணித்தாலும் நான் அதைப் பொருட்படுத்தப் போவதில்லை. என்னுடைய குறிக்கோளில் - இலட்சியத்தில் நீங்கள் முக்கிய இடம் பெற்று விட்டீர்கள். உங்களுடைய கொள்கைகளில் எனக்கு மிகவும் நம்பிக்கை இருக்கிறது.

எங்கள் கல்லூரிக்கு அய்ந்து நாள்கள் தொடர்ந்து விடுமுறை வருகிறது. அவ்விடுமுறையில் சென்னைக்கு வருகிறேன்.

உங்கள்
மல்லிகா

படித்து முடித்துவிட்டு 'இவள் ஏன் நம்மிடம் வர வேண்டும்! ஒருவேளை நம்மிடம் காதல் கொண்டிருப்பளோ!' என்று எண்ணமிட்டுக் கொண்டே அங்கும் இங்கும் நடந்து கொண்டிருந்தான். யாரோ மாடிப்படியில் ஏறிவரும் காலடிச் சத்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தான். அழகிய இளம் பெண் ணொருத்தி சிரித்த முகத்துடன் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

'வணக்கம்' என்றாள் வந்தவள்.

பதிலுக்கு வணக்கம் செய்துவிட்டு 'அமருங்கள்' என்று சொல்லி இவனும் அமர்ந்தான்.

அவள் நாற்காலியை இழுத்துக் கொண்டே, 'என்னை யாரென்று தெரிகிறதோ' என்றாள்.

'எங்கோ பார்த்த நினைவிருக்கிறது' - என்றான் எக்கோ.

'நான்தான் மல்லிகா' - என்று தானே தன்னை அறிமுகஞ் செய்து கொண்டாள் வந்தவள்.

'ஓ, அப்படியா! ஆம்; இப்பொழுதுதான் நினைவுக்கு வருகிறது. நான் உங்கள் கல்லூரியில் பேச வந்த பொழு முதல் வரிசையில் உட்கார்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்ததை நான் கவனித்திருக்கிறேன்' - என்று பழைய நிகழ்ச்சியை நினைவு படுத்திச் சொன்னான் அவன்.

'நீங்கள் தாய்மொழிப்பற்று வேண்டுமென்று அடிக்கடி எழுதி வருகிறீர்களே, 'எக்கோ' என்று ஏன் பெயர் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?' என்று ஒரு கேள்வியை எழுப்பினாள்.

'நான் தாய் மொழிப்பற்றில் இளைத்தவனல்லன். என் உண்மைப் பெயர் 'எழிற்கோ' இந்தப் பெயரோடு நான் எழுதி வந்த பொழுது என் எழுத்துகளை மக்கள் வரவேற்கவில்லை; புறக்கணித்தனர்; ஊக்குவிப்பாரும் இல்லை; ஒதுக்கினர். ஒதுங்கியிருக்க என்னால் முடியவில்லை. ஆகவே என் பெயரில் முதல் எழுத்தையும் கடைசி எழுத்தையும் சேர்த்து 'எக்கோ' எனப்பெயர் வைத்துக் கொண்டு எழுதத் தொடங்கினேன். அதன் பிறகுதான் என் எழுத்துக்கு மதிப்பும் புகழும் கிடைத்தன. மக்கள் மனம் இன்னும் 'அடிமையில் மோகம்' கொண்டுதான் இருக்கிறது என்பதைத்தானே காட்டுகிறது இது. இதை

புணர்ந்துதான் 'என்று மடியும் எங்கள் அடிமையில் மோகம்' என்று கதறியிருக்கிறார் பாரதி -' என்று உணர்ச்சி பொங்க விடையளித்தான் எக்கோ.

அவன் பேச்சிலே சொக்கிப் போயிருந்த மல்லிகா, திடீரென்று எக்கோ பேச்சை நிறுத்தியவுடன் ஒன்றும் பேசமுடியாமல் திகைத்து, ஏதாவது பேசியாக வேண்டுமே என்பதற்காக 'என்னுடைய கடிதங்கள் தங்கட்குக் கிடைத்திருக்குமே' - என்று மீண்டும் பேச்சைத் துவக்கினாள்.

'ஆம், கிடைத்தன; இப்பொழுதுகூட உங்கள் கடிதத்தைத் தான் படித்துக் கொண்டிருந்தேன்' - என விடையிறுத்தான்.

'ஏன் என் கடிதங்கட்கு விடை எழுதுவதில்லை?' – என்று அவள் கேட்கும்பொழுது உரிமையும் அன்பும் கலந்திருந்தது அந்தக் குரலில். அவள் பார்வையில் சிறிது கூட அச்சமோ நாணமோ தென்படவில்லை. நெடுநாள் பழகியவள்போற் பேசினாள்.

'ம்ம்,...... ஒன்றுமில்லை...... எழுத நேரம் இல்லை' - என்று பேச்சை விழுங்கினான்.

இதுதான் சமயம் என்று கருதி 'நேரம் இல்லையா? மனம் இல்லையா?' - என்று குறுக்குக் கேள்வி கேட்டாள்.

'மனம் இருக்கிறது; மனம் என்ற ஒன்று இருப்பதாற்றானே மக்கள் நிலையைக் கண்டு வருந்துகிறது - கொதிக்கிறது என் உள்ளம்.'

'உண்மையில் உங்கள் மனம் மக்கள் நிலையைக்கண்டு கொதிக்கிறதா? அப்படியானால் நானும் மக்களுக்குள் ஒருத்திதானே! ஏன் என் நிலைக்கு உங்கள் மனம் சிறிதாவது

...' என்று அவள் சொல்லும்போது அவள் முகம் பெரிதும் கலவரம் அடைந்ததுபோல் காணப்பட்டது.

'என்ன உங்கள் நிலை? யாராயிருந்தால் எனக்கென்ன? நான் மக்களுக்காக - அவர்களுடைய நல்வாழ்வுக்காக என் உயிரையுங் கொடுக்க ஆயத்தமாக இருக்கிறேன். நான் திட்டங்களை மட்டும் தீட்டிக் கொண்டிருக்கும் வெறும் எழுத்தாளன் மட்டுமல்லன்; செயலில் இறங்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறவன். நான் உண்மையில் மாக்ஸிம் கார்க்கியைப் போன்றவன். இதைத் தற்பெருமை என்று எண்ணிவிட வேண்டாம். அவன் ஒரு சிறந்த எழுத்தாளனாக இருந்ததோடல்லாமல், புரட்சி இயக்கத்தில் பெரிதும் பங்கு கொண்டு பணியாற்றியவன். அவனைப் போலவே நம் நாட்டு எழுத்தாளர்களும் திகழவேண்டும் என்று கனவு காண்பவன் நான். அதனால் உங்கள் நிலையைச் சொல்லுங்கள். உங்கள் பொருட்டு என்னால் இயன்றதை, என் மனமார ......' என்று அவன் முடிக்கு முன்பு இவள் பேசினாள்.

'மனமார - வாயார என்று வெறும் பேச்சாகத் தானே இருக்கிறது. செயலில் ஒன்றும் இல்லையே' என்றாள்.

'என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? நீங்கள் பேசுவது ஒன்றும் புரியவில்லையே! நான் தங்கட்கு விடை எழுதாமல் இருந்ததைக் குறிப்பிடுகிறீர்களா?'

'இதற்குமேல் ஒரு பெண் எவ்வளவுதான் சொல்ல முடியும்? உங்கள் கற்பனை யெல்லாம் எழுத்தளவிற்றானா?' என்று சிரித்தாள்.

'உங்கள் எண்ணத்தை - நிலையை இப்பொழுது புரிந்து கொண்டேன். ஆனால், உங்கள் விருப்பம் நிறைவேறுவ தென்பது இயலாத ஒன்றுதான்'.

'ஏன் நிறைவேறாது? நான் உங்களுக்கு ஏற்றவளாகத் தோற்றவில்லையா? அப்படியானால் எங்கள் கல்லூரிக்குப் பேச வந்திருந்த பொழுது என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந் தீர்களே! அது ஏன்? அந்தப் பார்வையில் எவ்வளவு பொருள்களைப் பொதிய வைத்திருந்தீர்கள்! அதை உண்மை என்று நம்பியல்லவா என் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து விட்டேன்' என்று சொல்லும்பொழுது கண்கலங்கி விட்டாள்.

'மல்லிகா! ஆம், அது உண்மைதான்; நான் அன்று உன்னைப் பார்க்கும்பொழுது உன் விழிகளும் என் கருத்தைச் சிதறடித்து விட்டன. அதன் பிறகுதான் என் கதைகளிற்கூட அதிக உயிர்ப்பைக் கண்டேன். என் கற்பனையைக் கிளறிவிட்டன உன் கருவிழிகள். ஆனால் என் நிலைக்கு - என் வாழ்வுக்குக் காதல், பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லையே! அதனாற்றான் அந்த எண்ணத்தையே விட்டு விட்டேன். நான் திடீரென்று செயலில் – புரட்சியில் குதித்து விடுவேன். அதனால் எனக்குத் தூக்குத் தண்டனை கிடைக்கலாம்; அல்லது என் எழுத்துகள் அரசாங்கத்தின் கண்களுக்கு முட்களாகத் தோன்றுவதால் நான் சிறை செய்யவும் படலாம். இந்நிலையில் உள்ள நான், காதல் நாடகத்தில் பங்குகொள்ள எப்படி முடியும்?' என்று பரிவுடன் கூறினான்.

'அன்புரே! உங்கள் கருத்தில் - கொள்கையில் எந்த விதத்திலும் சளைத்தவள் அல்லள் நானும். அதனாற்றான் என் கருத்துக்கேற்ற ஒரு வீரனை - செயலாற்றும் தீரனை நான் தேர்ந்தெடுத்தேன். புரட்சியில் ஆடவர்தாம் மிஞ்சுவர், பெண்கள் அஞ்சுவர் என்பது உங்கள் முடிவா? நாடு பிறனுக்கு அடிமையாகக் கூடாது என்ற எண்ணத்தால் தம் கணவன்மாரைப் போர்க்களம் அனுப்பிய பெண்கள் பிறந்த பொன்னாட்டிலே

தான் நானும் பிறந்திருக்கிறேன். அந்தப் பண்பு என்னிடமும் இருக்கத்தான் செய்கிறது; புரட்சி இயக்கத்தில் நானும் உங்களோடு பணியாற்றுவேன். உங்களுக்குக் கொலைத் தண்டனை என்று கேள்விப்பட்டால் நாட்டிற்காக உயிர்கொடுத்த உத்தமன் மனைவி நான் என்று பெருமிதம் அடைவேன். ஆதலால் என்னை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்; என்னால் உங்களுக்கு உங்கள் கொள்கைக்கு ஓர் இடையூறும் வராது' என்று வீரமும் ஏக்கமும் கலந்த குரலில் பேசினாள்.

எக்கோவின் மனம் இளகி விட்டது. தலையைச் சிறிது அசைத்தான், 'ம்ம், சரி' என்று பெருமூச்சு விட்டான்.

அந்த மூச்சு அவளை ஏற்றுக் கொண்டது. அருகில் சென்றாள். கொடி, கொழுகொம்பில் தாவிப் படர்ந்தது. கற்பனைக் குளத்திலே - காதற்கொடியிலே பூத்து மலர்ந்த இரண்டு பூக்கள் ஆனார்கள்.

'மல்லிகா' - என்று மெல்லிய குரலில் சொன்னான்.

'எக்கோ' - என்ற சொல் அவள் ஆர்வத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து வந்தது. 'நான் இப்பொழுதுதான் அந்தப் பெயருக்கு பொருத்தமுள்ளவளாக ஆனேன். மல்லிகை மணக்கத் தொடங்கிவிட்டாள்' - என்ற சொற்கள் அவள் இதயத்திலிருந்து உருண்டோடி வந்தன.

நான்கு நாள் வெகுவிரைவில் ஓடி மறைந்தன. விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்று விட்டாள் மல்லிகா.

அவள் சென்ற சில நாளில் அவளிடமிருந்து கடிதம் வந்தது.

புரட்சித் துணைவரே! வணக்கம். நான் வந்ததும் என் அன்னையிடம் நமது பதிவுத் திருமணத்தைப் பற்றிச் சொல்லி

விட்டேன். அவளும் தந்தையிடம் சொன்னாள். இருவரும் முதலில் சிறிது வருத்தப்பட்டாலும் எக்கோ எங்கள் மாப்பிள்ளையா என்று மகிழ்ந்து வியந்தனர்.

நீங்கள், வரப்போகும் பொங்கலுக்கு இங்குக் கட்டாயம் வரவேண்டும். என் பெற்றோரும் விரும்புகின்றனர். ஆதலின் உங்கள் வருகையை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

உங்கள் துணைவி
மல்லிகா

அக் கடிதத்தில் கண்டபடி எக்கோ பொங்கலுக்கு முதல் நாள் சென்னையிலிருந்து திருச்சி வந்து சேர்ந்தான். அவனை எல்லோரும் உள்ளன்புடன் வரவேற்றனர். மல்லிகாவின் தோழிகள் பலபேர் வந்திருந்தனர், எக்கோவைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசையால். வந்தவர்களுக்குள் ஒருத்தி, 'மல்லிகா எழுத்தாளர் எக்கோவின் காதலி; இனிமேல் அவளுக்கென்னடி குறைச்சல்! அவள் பேனா முனையில் நடனமாடும் மயில்' என்று கேலி செய்தாள்.

மற்றொருத்தி 'நடனம் ஆடும் மயில் அல்லடி அவள், போராடும் புலி!' என்றாள்.

இவ்வாறு அன்றிரவு வேடிக்கையும் கேளிக்கையுமாகக் கழிந்தது.

காலைக் கதிரவன் செவ்வொளி வீசிக்கொண்டு தோன்றினான். அந்தத் தோற்றம், மக்கள் உரிமைக்குப் போரிட்டு இரத்தந் தோய்ந்த உடலுடன் தோன்றும் வீரனைப் போலக் காட்சி யளித்தது. எக்கோவிற்கு அவன் உள்ளத்தில்

ஏதோதோ எண்ணங்கள் மோதி மோதிப் புரண்டு கொண்டிருந்தன.

'எழுந்து வாருங்கள் குளிப்பதற்கு; விரைவில் குளித்து விட்டுப் புத்தாடையை உடுத்திக்கொள்ளுங்கள்; பொங்கலும் அதுவுமாக இன்னும் படுக்கையில் ......' என்று அழைத்தாள் மல்லிகா.

'பொங்கல்! எனக்கா பொங்கல்! மக்களுடைய சமுதாயத்திலே நல்வாழ்வு - புதுவாழ்வு மலரவேண்டு மென்று கனவு கண்டுகொண்டிருக்கும் நானா பொங்கல் விழாக் கொண்டாடவேண்டும்? என் மன அடுப்பிலே மூட்டிவிடப்பட்ட புரட்சித் தீயால் என் இரத்தம் பொங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அதுவே போதும். எங்கு நோக்கினும் வறுமை, பொருளியல் அடிமை, சாதிமத அடிமை இவை குடிகொண்டிருக்கின்றன. மனிதன் வாழ்வதற்கு வீடின்றி, விலங்கொடு விலங்காய் வாழ்கிறான் - மடிகிறான். அறியாமை இருள் மூடிக் கவிந்து கொண்டிருக்கிறது. இக்கோரமான காட்சியைக் கண்டு கொண்டு துடிக்கின்ற உள்ளத்திலே பொங்கலுக்கேது இடம்? 'புரட்சி' இதழில் என்னுடைய கட்டுரையைப் பார்க்க வில்லையா நீ? அவ்வாறு எழுதிய நான் விழாக் கொண்டாடுவதா? மனிதன் எப்பொழுது எல்லா உரிமையும் பெற்று மனித வாழ்வு வாழ்கிறானோ அன்றுதான் என் போன்றவனுக்கு விழா! அதற்காகப் பாடுபடுவதே என் முயற்சியாக இருக்கும். நீ வேண்டுமானால் விழாக் கொண்டாடு', என்று தன் உள்ள வேதனையை அப்படியே கொட்டிவிட்டான்.

'இதற்காகவா இவ்வளவு பேச வேண்டும்? வேண்டா மென்றால் வேண்டாம். நீங்கள் விரும்பாததை நான் மட்டுங் கொண்டாடவா? இந்தச் சிறு செயலிலே நான் வேறுபட்டால்

நான் எப்படித் தமிழ்ப் பெண்களின் புகழை நிலைநாட்ட முடியும்? நானும் போர்க்கோலத்திற்றான் இருக்கிறேன்' – என்று சொல்லிச் சென்றுவிட்டாள்.

அன்று ஒருவருமே பொங்கல் கொண்டாடவில்லை. எப்பொழுதும் போலவே உணவு முறைகள் நடைபெற்றன.

எதையோ எண்ணிக் கொண்டவன் போல விரைவாக மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்தான். வந்தவன் ஒரு அறையில் விம்மல் சத்தங்கேட்டு நின்றுவிட்டான்.

'விழாக் கொண்டாடவில்லை யென்று ஒருவேளை மல்லிகாதான் அழுதுகொண்டிருக்கிறாளோ' என்று அய்யப் பட்டு மெதுவாகச் சன்னல் வழி உள்ளே கூர்ந்து பார்த்தான். ஓர் இளம் பெண் படுக்கையிற் கிடந்தாள். தலை அவிழ்ந்து கிடந்தது. எளிமையான தோற்றத்தைக் காட்டும் புடவை; நகைகள் இன்றிக் காணப்பட்ட உறுப்புகள்; படுத்த வண்ணமாக விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருந்தாள் அந்தப் பெண். அக்காட்சி அவன் மனத்தை இளக்கி விட்டது. கதவைத் திறந்துகொண்டு தடதடவென்று உள்ளே நுழைந்தான்.

காலடிச் சத்தங்கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் தலையை மட்டும் நிமிர்த்தினாள். செக்கச் சிவந்திருந்த கண்களிலிருந்து சிதறி ஓடின கண்ணீர்த்துளிகள். உதடுகள் படபடத்தன. இதைக் கண்ட எக்கோ, 'நீ யாரம்மா? ஏன் இப்படித் தனித்து அழுது கொண்டிருக்கிறாய்?' என்று கேட்டான்.

'அது என் தலை விதி' - என்று சொல்லிக்கொண்டே விர்ரென்று வெளியே சென்றுவிட்டாள்.

'விதி! மண்ணாங்கட்டி விதி! விதி, விதி என்று சொல்லித் தானே மக்கள் பாதாளத்தில் அழுத்தப்பட்டுக் கிடக்கிறார்கள்.

இந்த அறியாமை தொலையும் வரை சேற்றில் நெளிந்து திரியும் புழுவாகத்தான் மக்கள் இருக்க முடியும். எப்பொழுது இவர்கள் விடுதலைப் பறவைகளாகப் பறந்து திரியப் போகிறார்களோ!' என்று தனக்குத்தானே நொந்து கொண்டு மறுபடியும் மாடிக்குச் சென்றுவிட்டான்.

மல்லிகா, ஏதோ சில தின்பண்டங்களைக் கொண்டு வந்தாள். 'நல்ல சமயத்தில் வந்தாய் மல்லிகா, அந்த அறையில் அழுதுகொண்டிருந்த பெண் யார்?'

'அவள் என் தங்கை'

'அவள் ஏன் அழுதாள்?'

'அவள் வாழ்கை, பனிப்படலங்களால் சூழப்பட்ட நடுக்க மயமான துன்ப வாழ்க்கை. அதனால் அவள் அடிக்கடி அப்படி அழுதுகொண்டிருப்பாள்'

'எனக்கொன்றும் விளங்கவில்லையே! உன் தங்கை என்கிறாய்! துன்ப வாழ்க்கை என்கிறாய்! குழப்பமாக இருக்கிறது; சற்று விளங்கச் சொல்'

'அவள் விதவை'

'விதவையா?!' வியப்போடு வெளிவந்தது இந்தச் சொல்.

'ஆம், விதவைதான். எனக்குத் திருமணம் வேண்டாம், படிக்கவேண்டும் என்று நான் சொல்லிவிட்டதால் என் தங்கைக்குத் திருமணம் செய்தார்கள். ஆனால் அவள் கொஞ்ச நாளில் தாலியை இழந்தாள். அதிலிருந்து இப்படித்தான்!'

'தாலி! நல்ல தாலி! அந்த அடிமைக் கயிறு கட்டுவதாற் றானே எத்துணையோ பெண்கள் விதவை என்ற இழிந்த

பெயரைப் பெறுகிறார்கள். மக்கள் புரிந்தோ புரியாமலோ மீண்டும் படுகுழியில் விழுந்துகொண்டும், விழச் செய்து கொண்டும் இருக்கிறார்களே! இவர்கள் கண்கள் என்றுதான் திறக்குமோ!' என்று தனக்குத் தானே சொல்லிவிட்டு அவளை நோக்கி 'ஏன் அவளுக்கு மறுமணம் செய்யக்கூடாது' என்றான்.

'செய்யவேண்டும் என்றுதான் நான் விரும்பினேன். பெற்றோர் விரும்பவில்லை. மேலும் அவளும் சரியாக ஒப்புக்கொள்ளவில்லை!'

'பார்த்தாயா, மனித சமுதாயம் எப்படியிருக்கிறதென்று! உன் வீட்டிலேயே ஒருபுறம் துன்பத்தைத் தேக்கி வைத்துக் கொண்டு மறுபுறம் விழாக் கொண்டாட நினைக்கிறாய்' என்று வருந்திக் கூறினான்.

'என் பெற்றோர்கூட நான் சொன்னவுடன் ஒப்புக் கொண்டார்கள்; இவள் சரியான உடன்பாடு தெரிவிக்க வில்லையே; அதற்கு நாமென்ன செய்வது?' என்றாள்.

'நாமென்ன செய்வதா? நன்றாக இருக்கிறது உன் கேள்வி! வீட்டிலே புரட்சி செய்ய முடியாவிட்டால் நாட்டிலே எப்படிப் புரட்சி செய்ய முடியும்? அவள் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய முறையில் நீ எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும்'.

'நீங்கள்தான் இனிச் சொல்ல வேண்டும்'.

'சரி நானே அதற்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன்'

அன்று மாலை எக்கோ, மாடியில் கைகளைப் பின்புறமாகக் கட்டிக்கொண்டு சிந்தனையில் ஆழ்ந்த வண்ணம் அங்கு மிங்கும் நடந்து கொண்டிருந்தான். மல்லிகா வெளியிற்

சென்றிருந்தாள். அவள் தங்கை மாடிக்கு வந்தாள். வருவதைப் பார்த்ததும், 'வாம்மா! உன்னிடம் சில செய்திகள் சொல்ல வேண்டுமென்று எண்ணியிருந்தேன். நீயே வந்து விட்டாய்! உன் மறுமணம் பற்றி நான் ......' என்று சொல்லி முடிக்குமுன் குறுக்கிட்டுப் பேசினாள்.

'என் திருமணத்தில் உங்களுக்கு இவ்வளவு அக்கரை இருக்கிறதா?' என்றாள்.

'என்ன அப்படிக் கேட்கிறாய்!' நான் எவரையும் அன்போடு நேசிக்கிறேன். இந்த நாட்டு மக்கள் மட்டுமல்லாமல் - எல்லா நாட்டு மக்களும் தோழர்களாக இருக்கவேண்டுமென்ற கொள்கையுடையவன். அந்த எண்ணம் எங்கும் பரவி ஒளிவிடவேண்டும் என்று எண்ணி உருகுபவர்களிலே நானும் ஒருவன். அப்படிப்பட்டவன் உன்னிடத்தில் மட்டும் அக்கரை கொள்ளாமல் இருப்பானா?' என்று முடித்தான். அவன் பேச்சில் அன்பு குழைந்திருந்தது.

'அப்படியானால் இதோ இதைப் பாருங்கள்' என்று ஒரு கடிதத்தை அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு விரைந்து சென்று விட்டாள். அவன் வியப்புடன் பிரித்துப் பார்த்தான்.

'அன்புடையீர்! முதலில் என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். ஒரே கொடியில் இரண்டு அரும்புகள் தோன்றின. ஆனால் ஓரரும்பு மலருமுன் கீழே விழுந்து விட்டது. மற்றொன்று மொட்டாகி – போதாகி – மலராகி – தேன் நிறைந்து மணம் வீசிக்கொடியில் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. உதிர்ந்த அரும்பு வாடிக்கொண்டிருக்கும் நிலையில், சிரிக்கும் மலரைக் கண்டு நாமும் ஏன் அப்படியிருக்கக்கூடாது என்று பேராசைப்படுகிறது. பக்கத்திலிருந்த முல்லை சொல்கிறது. போடி பைத்தியக்காரி உதிர்ந்த பிறகு நீ எப்படி மலர முடியும்?

மனக் கோட்டை கட்டுகிறாயா என்ன? வேண்டுமானால் அதோ இருக்கும் விஞ்ஞானியைக் கேள்! அவர் உதவியிருந்தால் ஒருவேளை மலரலாம்' என்று.

அதன் அறிவுரைப்படி விஞ்ஞானியை அரும்பு மன்றாடி வேண்டுகிறது. விஞ்ஞானியே! உதவும் உள்ளம் உண்டா உம்மிடம்? ஏன்! வெளிப்படையாகச் சொல்லிவிடுகிறேனே.

அக்கா அடிக்கடி உங்களைப் பற்றியே புகழ்ந்து கொண்டிருப்பாள். 'புரட்சி' எந்நேரமும் அவள் கையில் இருக்கும். நான் உங்கள் எழுத்தோவியங்களை ஆர்வத்துடன் படித்து வருவேன். அப்பொழுதெல்லாம் நீங்கள் என் கண்முன் நின்றுகொண்டிருப்பீர்கள். கடைசியில் நீங்கள் எழுதிய 'உடைந்த ஓடு' என் வாழ்வை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டியது போல் இருந்தது. உடைந்த ஓடாகிய என்னை ஒன்று சேர்த்து உருப்படுத்த உங்களையே அன்று முடிவு செய்து கொண்டேன். ஆனால் நீங்களோ உடைந்த ஓட்டைக் கவனியாமல் பொற்பாண்டத்திற்கு மெருகு கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். உடைந்து ஓடாகியது என் குற்றமா? அந்த ஓட்டினை ஒன்றுபடுத்த முடியாவிட்டால் இன்னும் இரண்டு நாட்களில் அந்த ஓடு தெருவில் வண்டியின் சக்கரம் ஏறி நூறு சுக்கலாகக் கிடக்கும். இந்த ஓடு இருந்துதான் என்ன பலன்? இது உண்மை.

இங்ஙனம்
உடைந்த ஓடு

எக்கோ படித்து முடித்தான். ஏதோ சொல்ல முயன்றான். அவன் வாயிலிருந்து எந்தச் சொல்லும் வர மறுத்துவிட்டது. தொண்டை கரகரத்தன. ஆனால் அவன் உள்ளம் மட்டும் ஏதோ சொல்லிக்கொண்டுதான் இருந்தது.

'நான் இதற்குத்தானா இங்கு வந்தேன்? இதுதான் பொங்கல் விழாவா? நான் காதல் அளவிலேதானா ஒவ்வொருவர் குறையையும் நிறை செய்யமுடியும்? என் முக்கிய குறிக்கோள் அதுவன்றே. ஏழமையை - அதன்' பகைமையாகிய சுரண்டல் தன்மையை ஒழித்துக் கட்டுவது தான் என் குறிக்கோள். காதலே குறிக்கோளாக இருந்தாலும் இருவருக்கும் எப்படிக் காதலைப் பகிர்ந்து கொடுக்க முடியும்? அய்யா! என் உள்ளத்தில் வேதனைப் புயலை எழுப்பிவிட்டுச் சென்று விட்டாளே!' இவ்வாறு உழன்றுகொண்டிருந்தது அவன் மனம்.

இரவு, படுக்கையில் இருந்தான் எக்கோ.

'ஏன் இரவு சாப்பிடவில்லை! இந்தப் பாலையாவது அருந்துங்கள்' என்று பாலைக் கொடுத்தாள் மல்லிகா.

படுக்கையிற் சாய்ந்துகொண்டிருந்த எக்கோ அதை வாங்கிக் குடித்தான்.

'ஏன் ஒருமாதிரியாக இருக்கிறீர்கள்?'

'ஒன்றுமில்லை'

மணி பத்தடித்தது. பதினொன்றும் அடித்தது. அவன் அப்படியே சாய்ந்த வண்ணம் என்னென்னவோ எண்ணிக் கொண்டிருந்தான். கடிகாரத்தின் 'டக் டக்' ஒலியைத் தவிர வேறு ஒலியே இல்லை அங்கு. அந்த ஒலி ஒவ்வொன்றும் அவன் சிந்தனையைத் தட்டிக்கொடுப்பது போல் இருந்தது. மல்லிகாவும் அருகில் படுத்திருந்தாள்.

'என்ன! நான் பேசுவதற்கெல்லாம் சரியான பதிலையே காணோமே! உங்கள் மனம் காதல் நீரற்ற பாலைவனமா என்ன?' என்றாள்.

'ஆம், என் உள்ளம் பாலைவனந்தான். மக்கள் வாழ்வு பாலைவனமாய் இருக்கும்வரை என்மனம் வறண்ட நிலந்தான். அங்குக் காதல் நீரேது? இன்பப் பூக்கள்தாம் எப்படி மலர முடியும்? அந்த நிலத்தில் மலரைப்பெற விரும்புகிறாய் நீ!'

'இல்லையில்லை; நீர்வளமிக்க சோலையிலேதான் நான் மலரைத் தேடுகிறேன்'

'நீ நினைப்பது தவறு'

'தவறா? அப்படியானால் என்னை மணந்து கொண்டிருக்க வேண்டாமே' என்று ஊடல் கொண்டவள் போல் விளையாட்டாகக் கேட்டாள்.

'நானா மணந்தேன்? நீயல்லவா என்னை மணந்து கொண்டாய்! நானே மணந்திருந்தாலும் காதலின்பம் ஒன்றுக்காக மட்டும் மணந்து கொள்ளவில்லையே! புரட்சி இயக்கத்தில் நானும் உங்களோடு பணியாற்றுவேன். என்று நீ சொல்லியதை உண்மை என்று நம்பினேன் அதனால் உனக்குத் துணைவனாகச் சம்மதித்தேன். என் மனத்தில் காதலுக்குத் தலைமையிடங் கொடுத்தால் தியாகத் தீயில் குதிக்கும் பொழுது என் இதயம் பலமாகத் தடுக்கும். அப்பொழுது என் நெஞ்சைப் பிளந்து இதயத்தை எடுத்து நசுக்கிவிடும் ஆற்றல் என்னிடம் இல்லாமற் போய்விடும். போகவே துரோகி - கருங்காலியாகி விடுவேன்' என்று அவன் உதட்டிலிருந்து சிதறி வந்தன இந்தப் பொறிகள். அப்பொழுது அவன் முகம் கருத்துக் காணப்பட்டது. கண்கள் சிவந்திருந்தன. கண்ணில் ததும்பிக் கொண்டிருந்த நீர், துளியாக அவள் மேல் விழுந்தது. துளி, நெருப்பெனச் சுட்டது. நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

'என்ன! இதற்காகவா இப்படிப் பேசுகிறீர்கள்! நான் இளம் பெண்தானே. இயற்கை உணர்ச்சியின் வயமாகிவிட்டேன்.

இதனால் புரட்சி மனப்பான்மை குன்றியா போய்விடும். ஒரு நாளும் என்னை அப்படி எண்ணாதீர்கள், என்னையும் ஒரு 'கொரில்லாப் பெண்' என்று எண்ணிக் கொள்ளுங்கள்'.

பேசிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது கீழே கதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்டது. யாரோ கதவைத் திறந்தார்கள்.

'எக்கோ இங்குதானே இருக்கிறார்?' என்று வந்தவர் கேட்டார். இது எக்கோவின் காதிலும் விழுந்தது.

'யார் இங்கே வந்து, இந்நேரத்தில் என் பெயரைச் சொல்வது!' என்று சொல்லிக்கொண்டே விரைவாகக் கீழே இறங்கி வந்தான். வந்து பார்த்ததும் திடுக்கிட்டான். அவர்கள் போலீசு உடையில் வந்திருந்தார்கள். எக்கோவைத் தொடர்ந்து வந்த மல்லிகாவுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. அவளுடைய பெற்றோர் என்ன நடக்குமோ என்று மலைத்து நின்று விட்டனர்.

'ஏன் என்னைத் தேடுகிறீர்கள்?' என்றான் எக்கோ.

'உங்களைக் கைது செய்ய உத்திரவு வந்திருக்கிறது' என்று கூறினார் போலீசுத் தலைமை அதிகாரி.

'காரணம்?'

'நீங்கள் 'புரட்சி' என்ற பத்திரிகையில் எழுதிய 'சுடுகாட்டிலே' என்ற கட்டுரை அரசாங்கத்திற்கு முரணானது. அதனால் உடனே கைது செய்யும்படி உத்திரவு வந்துள்ளது' என்று அரசாங்க ஆணையை நீட்டினார்.

அதைப் பார்த்துவிட்டு,. 'ஓ, அப்படியா! தயார், புறப்படுங்கள், வருகிறேன்' என்று புறப்பட்டான்.

மல்லிகா ஓவென்று அலறி விட்டாள். 'ஐயோ! இப்பொழுது தானே என்னென்னவோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தீர்கள்; அதன்படியே ஆகிவிட்டதே!' என்று ஓடிவந்து அவன் மார்பிற் சாய்ந்து கொண்டு அலறினாள். அவன் அன்போடு அவளை அணைத்துக்கொண்டான். அவன் தலை மயிர் நெற்றியில் விழுந்து கிடந்தது. அவன் கண்கள் ஒளி மங்கியிருந்தன. 'பாவம், சிறு பெண்! என் காதல் இன்பத்தைப் பெற நினைத்தாள்: அதை இழந்தாள், அதனோடு என்னையும் இழக்கிறாள். அவள் உள்ளம் புண்ணாகத்தானே செய்யும்' என்று எண்ணிக் கொண்ட வன்போல் 'மல்லிகா' என்று அவள் முகவாய்க் கட்டையைப் பிடித்து உயர்த்தினான்.

அந்த நிலையைக் கண்ட அதிகாரியே மனந்தாளாமல் வருத்தத்துடன் தலையைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு நின்றார்.

எக்கோ போலீசுச் சேவகனைப் பார்த்தான். சிவப்புத் தொப்பி அவன் கண்களில் பட்டது. சிவப்பு வர வரப் பெரிதாகத் தோன்றியது. அதைப் பார்க்கப் பார்க்க அவன் கண்கள் விரிந்தன. தலையை நிமிர்த்தான். அங்கிருந்து ஏதோ ஓர் ஒளி வந்து தாக்கியது. அவன் மார்பில் சம்மட்டியால் ஓங்கி அடிப்பதுபோல் இருந்தது. உடனே மல்லிகாவைத் தள்ளி நிறுத்தினான்.

'மல்லிகா! நான் யார், நீ யார் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். வெறுங்காதலராக மட்டுமிருந்தால் நாம் விளையாட்டுப் பொம்மைகளாகக் காலத்தைக் கடத்திவிடலாம். ஆனால் கொள்கைகக்காக - இலட்சியத்திற்காக ஒன்று சேர்ந்திருக்கிறோம். இதை நினைவில் வைத்துக்கொள்! இனிமேற்றான் நமக்குப் பொங்கல் விழா வரப் போகிறது என்பதை அறிவிக்கும் அறிகுறி இது' என்று உணர்ச்சியுடன் சொன்னான்.

'நான் இப்படியாகுமென்று கனவிலும் நினைக்கவில்லை. நீங்கள் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு வந்து விடக்கூடாதா' என்று கெஞ்சினாள்.

'மன்னிப்பு! நான் யாரிடம் மன்னிப்புக் கோருவது? என்ன குற்றத்திற்காக மன்னிப்புக் கேட்பது? எழுத்துரிமை பேச்சுரிமை இவற்றைப் பறிக்கும் எதேச்சாதிகாரிகளிடமா மன்னிப்புக் கேட்பது? நான் மன்னிப்புக் கேட்டால், 'எழுத்தில் வீரத்தைக் காட்டிச் செயலில் பின்வாங்கும் துரோகி, மக்களை ஏமாற்றிப் பிழைக்கும் எத்தன்' என்று என்னைத் தூற்றுவார்கள்; மல்லிகாவும் கோழையின் மனைவி என்று இகழப்படுவாள். இச்சிறு தண்டனைக்கே கலங்கும் நீ நாளை எனக்குத் தூக்குத் தண்டனை தந்தால் மகிழ்ச்சியடையும் தமிழ்ப் பெண்ணாகவா உன்னைப் பார்க்க முடியும்? இப்படிப்பட்ட உன்னை, 'கொரில்லாப் பெண்' என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாயே! இது, உனக்கு மட்டுமின்றி உன் இனத்திற்கே – பெண்கள் கூட்டத்திற்கே இழிவைத் தரும்' என்று கண்டிப்பான குரலில் பேசினான்.

'கொரில்லாப் பெண்! கொரில்லாப்பெண்!' இந்தச் சொற்கள் சுழன்று சுழன்று வந்து அவள் செவியில் மோதின. நிமிர்ந்து நின்றாள். கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

'ஆம், மறந்து விட்டேன்; மன்னிக்கவும். நள்ளிரவு என்றும் பாராமல் கைது செய்ய வருகின்ற அரசாங்கம் நல்ல அரசாங்கந்தான். அதுவும் என்ன குற்றத்தைக் கண்டு பிடித்து விட்டது? மக்கள்நிலை உயர வேண்டும் என்று கூறியது ஒரு குற்றமா? அதைப் பற்றித் தன் கருத்தை எழுதியது ஒரு குற்றமா? இல்லை மக்கள் நிலை உயரக்கூடாது என்று அரசாங்கம் கருதுகிறதா? அப்படிப்பட்ட அரசாங்கந்தான்

எதற்கிருக்கிறது? ம்ம், அதை ஏன் நாம் குறைகூற வேண்டும்? மக்கள் உணர்ந்தால் – அறிவுபெற்றால் தானாகவே எல்லாம் மாறுகிறது. சரி, நீங்கள் போகலாம்; மகிழ்ச்சியோடு விடை தருகிறேன். உங்கள் பணியை நான் மேற்கொள்கிறேன். விரைவில் நானும் உங்களைச் சந்திப்பேன். தன் கணவன் குற்றமற்றவன் என்று, முடியுடை வேந்தன் எனவும் பாராது வீரத்தோடு வாதாடிய கண்ணகி என் குலத்தில் பிறந்தவள் தான். மக்கள் மன்றம் இருக்கவே இருக்கிறது. அரசாங்கத்தை அந்த மன்றத்தின் கூண்டிலே நிறுத்துகிறேன். நீதிதேவன் தீர்ப்பளிக்கட்டும்' – என்று சொல்லி முடித்தாள். முகம் சிவந்திருந்தது. உதடுகள் துடித்தன.

'மல்லிகா! உன் நெஞ்சமும் இரும்பாகட்டும். உங்களுக்குக் காதல் இல்லையா என்று கேட்டாயே! இதோ என் காதல் பலித்துவிட்டது. என் காதல் எல்லாம் நாட்டின் விடுதலை மீதுதான். நாட்டுக்காக உழைக்க வேண்டும் - உழைத்து உழைத்து உருமாற வேண்டும். அதற்காக நான் இரத்தம் சிந்த வேண்டும் – அந்த இரத்தம் மக்கள் வாழ்வு மலர்வதற்கு நீராக வேண்டும். நான் எதிரியால் தாக்கப்பட்டோ, அரசாங்கத்தின் தண்டனை பெற்றோ சாகவேண்டும். அந்தச் சாதல்தான் என்காதல். அந்தக் காதல் பலித்துவிட்டது. அந்தக் காதலிதான் இந்தத் தூதர்களை அனுப்பியிருக்கிறாள். நான் அவளைக் கண்டு பேசி மகிழப் போகிறேன், நீயும் விரும்பினால் அவளை ஒருநாள் வந்து பார்! நான் போகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டு, அச்சம் ஒரு சிறிதுமின்றி வீரனைப் போலச் செம்மாந்து சென்றான்.

போலீசாரும் அவனுடன் புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

மறுநாள் காலை செய்தித்தாளுடன் ஓடி வந்தாள் மல்லிகாவின் தங்கை மஞ்சுளா.

'அக்கா! அக்கா! இதைப் படித்துப் பார்' என்று பதற்றத்துடன் அவள் கையிற் கொடுத்தாள். வாங்கிப் பார்த்தாள் மல்லிகா.

'எக்கோ, அரசாங்கத்திற்கு முரணாக, 'சுடுகாட்டிலே' என்ற கட்டுரையை எழுதியதற்காக ஆறு மாதக் கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டு, வேலூர்ச் சிறைக்குக் கொண்டு போகப்பட்டார்!

இதைப் படித்ததும் தலை கிறுகிறுத்தது! கடுங்காவல்! எள்ளளவும்

கள்ளமில்லாத என் எக்கோவிற்கா கடுங்காவல்! இத்தகைய கொடுங்கோன்மை சுடுகாட்டிலே புதைக்கப்பட வேண்டிய நாள் நெருங்கிக்கொண்டு தான் இருக்கிறது. அந்த நாள் வந்தே தீரும்! என்று சொல்லிவிட்டுக் கையைக் கட்டிய வண்ணம் அங்குமிங்கும் உலவினாள். ஏதோ முடிவிற்கு வந்தவள் போல் வெளியே சென்றாள்.

மறுநாள் மாலை ஒரே கூட்டம். போலீசு அங்கு மிங்கும் கைத்தடிகளுடன் உலவிக்கொண்டிருந்தது. துப்பாக்கி தாங்கிய படையும் அணிவகுத்து நின்றது. குறித்த நேரத்தில் கூட்டம் தொடங்கப்பட்டது. மல்லிகா எழுந்து நின்றாள். அவள், கூட்டத்தைச் சுற்றிப் பெருமிதமாக ஒரு பார்வை பார்த்தாள். அவள் அப்பொழுது ஒரு படைத்தலைவி போலக் காணப்பட்டாள்.

'தோழர்களே! தோழியர்களே! நாம் எழுத்துரிமையற்ற பேச்சுரிமையற்ற நாட்டிலே வாழ்கிறோம். ஏன் எக்கோ கைது செய்யப்பட்டார்? திருடினாரா? கொலை செய்தாரா? அல்லது கொலை கொள்ளை நடத்தும்படி மக்களைத் தூண்டி விட்டாரா? மனித சமுதாயம் உரிமை பெற்று விளங்கவேண்டும்

என்றுதானே எழுதினார். அவர் என் கணவர் என்பதற்காக நான் கூறவில்லை. அவர் எனக்காக மட்டும் எழுதவில்லை. உங்களுக்காக - உங்கள் சந்ததிக்காகத்தான் இன்று சிறையில் இருக்கிறார். இதுமட்டுமன்று, இன்னும் கொலைத் தண்டனை பெறுவதற்குங்கூட ஆயத்தமாக இருக்கிறார். அதை நீங்கள் உணரவேண்டும். உணராவிட்டால் அவர் செய்த தியாகம் விழலுக்கிறைத்த நீராகும். நீங்கள் என்றுமே அடிமையாக வாழப்போகிறீர்களா? நீங்கள் அவ்வாறு வாழ்ந்ததுமன்றி உங்கள் பரம்பரையையும் அடிமையாக்கவே எண்ணிவிட்டீர்களா? என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? ஒவ்வொரு நாட்டையும் பாருங்கள்! அதைப் பார்த்த பிறகும் நாம் உணர்வற்றவர்களாக இருப்பது அழகா? நீங்கள் நினைத்தால் - ஒன்றுபட்டால் எக்கோவை வெளிக் கொணரலாம். ஏன்? நாட்டையே எதேச்சாதிகாரத்தின் பிடியிலிருந்து விடுவிக்க முடியும். நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் மற்றவரைத் தோழர் என்று எண்ண வேண்டும். அந்த உணர்ச்சி குருதியோடு கலந்து விட்டால் மக்கள் துன்பம் உங்கள் துன்பமாகத் தோன்றும். சிதைந்து கிடக்கும் நீங்கள் சீறி எழுவீர்கள். அந்தச் சீற்றத்திற்கு முன் துப்பாக்கிகள் என்ன செய்ய முடியும்?

'நாட்டு மக்கள் நல் வாழ்வு வாழவேண்டும். அவர்கள் விடுதலைப் பறவைகளாகப் பறந்து திரியவேண்டும். அதற்காக நான் பலியாக வேண்டும்' - இதுதான் எக்கோவின் காதல். அவர் காதலை நீங்கள்தான் ...... என்று பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது இடையில் அதிகாரி ஒருவர் வந்து மல்லிகாவின் கையில் ஒரு கடிதத்தை நீட்டினார். மல்லிகா அதைப் படித்து விட்டுக் 'கூட்டத்தைக் கலைக்க முடியாது; மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று மீண்டும் பேசத் தொடங்கினாள்.

சிறிது நேரத்தில் 'டுமீல்! டுமீல்!' என்ற சத்தங்கள் கேட்டன.

கூட்டத்தில் குழப்பம் ஏற்பட்டது. சிதறிச்சென்றனர் மக்கள். ஆனால் ஒரு சிலர் கலைய மறுத்தனர். கண்ணீர்ப்புகை பயன்படுத்தப்பட்டது. மக்கள் திக்குமுக்காடினர். போலீசாரின் கைத் தடிகள் சுழலத் தொடங்கின. குதிரை வீரர்கள் உள்ளே நுழைந்தனர், அடி பொறுக்க முடியாமல் மக்கள் சிதறுண்டு ஓடினர். சிலர் அடிபட்டு விழுந்தனர். சிலர் மேடையில் ஏறினர். அங்கும் தடியடி. பலருக்குப் பலத்த காயம். மேடையில் ஏற்பட்ட நெருக்கத்தால் மல்லிகாவின் அருகிலிருந்த மஞ்சுளா கீழே விழுந்து விட்டாள். தடுமாறிக்கொண்டு எழுந்து நின்றாள். தலையில் பலத்த அடி விழுந்தது. கீழே சாய்ந்து விட்டாள்.

மல்லிகா கைது செய்யப்பட்டாள். மஞ்சுளா மருத்துவ மனைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டாள் காயமடைந்த மக்களும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டனர்.

கூட்டம் நடந்த இடம் இப்பொழுது ஒரே அமைதி! பார்க்க முடியாதபடி சோகம் நிறைந்திருந்தது. இரத்தம் அங்கங்கே சிந்திக் கிடந்தது. ஆனால் அந்த இரத்தத்தின் ஒவ்வொரு துளியும் நாளைக்கு எத்தனை வீரர்களை – தியாகிகளை – எத்தனை எக்கோக்களை – மல்லிகா – மஞ்சுளாக்களை உண்டாக்கப் போகிறது என்று யார் உணரமுடியும்? அந்த இடம் வரலாற்றில் பொன் எழுத்துகளால் பொறிக்கப்பட வேண்டிய இடம் ஆயிற்று என்பது மட்டுமல்லாமல் மக்கள் நெஞ்ச ஏடுகளிலே இரத்தத்தால் எழுதப்பட்ட எக்கோ நகர் ஆயிற்று.

❑❑❑

2

அத்தை வீட்டில் பேய்!

'போங்களத்தான்! எப்பொழுது பார்த்தாலும் உங்களுக்குக் கேலிதான். இனிமேல் என்ன கேட்டாலும் நான் கொண்டு வந்து தரமாட்டேன் போங்கள்!' என்று அன்பும் நாணமும் கலந்த கொஞ்சுங் குரலில் கூறிவிட்டு ஓடி விட்டாள் ஊர்மிளா.

ஊர்மிளா என் அத்தை மகள். படித்துக் கொண்டிருக் கிறாள். 'பச்சைக்கிளி என்றால் பச்சைக்கிளியேதான்' மங்கைப் பருவம் தன் வருகையை எப்படி எப்படித் தெரிவிக்க வேண்டுமோ அப்படியெல்லாம் தெரிவித்துக் கொண்டிருந் தமையால் அழகு பூரித்து வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. அவ்வளவு அழகுள்ள அவளுக்குக் கூந்தல் மட்டும் கொஞ்சம் நீளத்தில் குறைவாகவே இருந்தது. அந்த ஒரு குறையைத் தவிர அழகிலும் குணத்திலும் வேறு குறை காண முடியாது. அந்தக் குறைகூட இந்தக் காலத்தில் 'பாஷன்' என்றாலும், தமிழ் இலக்கியங்களில் படித்தபடி பெண்களுக்குக் கூந்தல் அடர்ந்து நீண்டு இருக்க வேண்டுமென்பது என் ஆசை. தாழ்குழல் – தோகை போன்ற குழல் என்றெல்லாம் வருணிக்கப் பட்டிருப்பதைப் படித்த எனக்கு அது குறையாகத் தோன்றியதில் வியப்பில்லை. இருந்தாலும் ஏனைய நிறைவுகள் அந்தக் குறையை மறைத்து விட்டன.

ஊர்மிளாவின் தாய் என் தகப்பனாருடன் பிறந்த அத்தை. வாழ்க்கைப்பட்ட இடம் பெரிய இடம். பல வேலி நிலங்கள் உண்டு. வீடு வாசல், சொத்து சுகம் எல்லாம் நிறைந்த இடம். அவ்வளவு பெரிய இடத்தில் வாழ்க்கைப் பட்டிருந்தாலும் தன் மகளை எனக்கே கொடுக்க வேண்டும் என்பது என் அத்தையின் ஆசை.

எனக்கும் அங்கேயே மணஞ் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்றுதான் விருப்பம்; பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டன்று; ஊர்மிளாவின் உள்ளமும் உடலும் என்னை அந்த உறுதிக்குக் கொண்டு வந்தன.

வழக்கம் போல இந்தத் தடவையும் முதற்பருவ விடுமுறைக்கு அத்தை வீட்டிற்கு வந்திருந்தேன்.

'ஊர்மிளா! கொஞ்சம் குடிக்கத் தண்ணீர் கொண்டு வா!' என்றேன்.

'நான்தான் இனிமேல் கொண்டுவர முடியாது என்று சொல்லி விட்டேனே; நான் கொண்டு வரவேமாட்டேன்' என்றாள் அவள்.

'சீ! கழுதை! கேட்டால் கொடுத்தால் என்னவாம் மாட்டேன் என்றா சொல்வது? இதுவா மரியாதை? என்று எனக்காகப் பரிந்து பேசினாள் என் அத்தை.

'இல்லம்மா! அத்தான் சும்மா சும்மா கேலி பண்ணுதம்மா'

'கேலி செய்தால் என்ன! அத்தான் தானே, போம்மா போ! தண்ணீர் கொண்டு போய்க்கொடு'

தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டுவந்து தந்தாள்.

வாங்கிக் கொண்டே 'திருமணம் செய்து கொண்ட பிறகு இப்படியெல்லாம் மாட்டேன் என்று சொல்ல முடியுமோ?' என்றேன்.

'பாரும்மா' என்று சொல்லிவிட்டு ஓடி விட்டாள்.

'அத்தை! உன் பெண் என் வீட்டிற்கு வந்த பிறகு ஊர்மிளா என்ற பெயரை மாற்றி நல்ல தமிழ்ப் பெயராக வைத்துக் கொள்ளப் போகிறேன்'

'அத்தான்! தமிழ்ப் பண்டிதர் குணத்தைக் காட்டி விட்டீர்களே' என்று குறும்பாகச் சிரித்துக் கொண்டே உள் நுழைந்தான் முருகன் – ஊர்மிளாவின் உடன் பிறந்தான்.

'ஆம் அப்பா! உங்கள் சொந்த மொழியில் பெயர் வைக்க வேண்டுமென்று சொன்னால் அது இழிவாகத்தான் தோன்றும்'

'விளையாட்டுக்குச் சொன்னேன் அத்தான். கோபித்துக் கொள்ளாதீர்கள், எழுந்திருங்கள், சாப்பிடலாம்'

உணவை முடித்துக் கொண்டு பலவாறு பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு உறங்கச் சென்றேன்.

இரவு மாடியில் படுத்திருந்தேன். மணி பன்னிரண்டை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. எனக்கு உறக்கமே வரவில்லை, பல வகையான எண்ணங்கள் சுழன்று கொண்டிருந்தன,

மாடிப்படியில் யாரோ ஏறிவரும் சத்தம் கேட்டது. உற்றுக் கேட்டேன். ஏறி வருஞ் சத்தம் நின்றது. ஆனால் ஒருவரையுமே காணவில்லை. சிறிது நேரத்தில் எனக்குப் பக்கத்தில் ஒருவித சத்தம் கேட்டது. மிகமிகக் கூர்ந்து கேட்டேன். 'உஸ்ஸ் ...... உஸ்ஸ' என்ற சத்தம்.

மனம் படபட என்று அடித்துக் கொண்டது. மூச்சு வெகு வேகமாயிற்று. சத்தம் வந்த பக்கம் மெதுவாகத் தலையைத் திருப்பினேன். ஏதோ வெள்ளையாக ஓர் உருவம் தெரிந்தது. படபடப்பு இன்னும் அதிகமாயிற்று 'பேயோ' என்று எண்ணினேன். 'குப்' என்று வியர்த்து விட்டது. வெள்ளை உருவம் வரவரப் பெரிதாகத் தெரிந்தது. அது என்னை நெருங்கி வந்துகொண்டிருந்தது நெஞ்சம் வெடித்து விடும்போல் இருந்தது. கூச்சல் போட எண்ணினேன். அனால் கேலி செய்வார்களே என்று எண்ணிக் கொண்டே எழுந்தேன். தலையணை தொப்பென்று கீழே விழுந்தது. விழுந்தவுடன் 'குடுகுடு' என்று ஓடும் சத்தம் கேட்டது. மறுபடியும் மாடிப்படியில் சத்தம். சே! இனிமேல் இங்கிருப்பது தவறு என்றெண்ணிக் கீழே இறங்கிவந்து திண்ணையில் படுத்துக் கொண்டேன்.

மறுநாட் காலை, 'மாடியில் பேய் நடமாட்டம் இருக்கும் போலிருக்கிறது' என்று அத்தையிடம் சொன்னேன்.

'அத்தான்! அதுதான் பயந்து போய்த் திண்ணையில் படுத்து விட்டீரோ?' என்றான் முருகன்.

'எல்லாம் உனக்கு விளையாட்டுத் தானப்பா, நேரில் பார்த்தேன் – அப்புறமென்ன?'

'எதைப் பார்த்தீர்கள்? பேயையா!'

'ஆமாம்; பேயைத்தான். பன்னிரண்டு மணி இருக்கும். படியில் யாரோ ஏறிவருஞ் சத்தம் கேட்டது. சிறிது நேரத்தில் பக்கத்தில் 'உஸ்ஸ் - உஸ்ஸ்' என்று சத்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தேன். வெள்ளையாக ஓர் உருவம் தெரிந்தது. வரவரப்

பெரிதாயிற்று. அதை என் கண்ணாரப் பார்த்தேன். அதன் பிறகுதான் இங்கு வந்து படுத்தேன்!

'அத்தான்! பேயுமில்லை பிசாசுமில்லை; வேறு எதையோ பார்த்து இருட்டிலே பயந்து விட்டீர்கள்!'

'முருகா! உனக்கு எப்போதும் விளையாட்டுத்தான். நான் நன்றாகப் பார்த்துவிட்டுச் சொல்லுகிறேன். நீ – என்னவோ சொல்லுகிறாயே!'

'சரி அத்தான், உடனே விளக்கைப் போட்டுப் பார்த்தீர்களா?'

'விளக்கைப் ...... போடவில்லை ...... அதை எதற்கு நாம் அவ்வளவு கவனிக்க வேண்டும் என்று பேசாமல் வந்து விட்டேன்'

'அத்தான்! அப்படியானால் அது உறுதியாகப் பேயில்லை. எதையோ பார்த்திருக்கிறீர்கள். இருட்டானதால் அது உங்கள் கண்ணுக்குப் பேய் போலத் தோன்றியிருக்கிறது. இதோ இதைப் படித்துப் பாருங்கள்'

'அது என்ன?' – என்று வாங்கிப் படித்தேன்:

"திருஷ்டாந்தரமாக, பேய் பிடித்த வீட்டின் சம்பவமொன்றை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். பாதி இரவில் ஒரு சப்தம் கேட்டதாக இருக்கட்டும். இந்தச் சப்தம் யாரால் வந்தது? சாதாரணமாகக் காற்றால் சப்தம் உண்டாயிருக்கலாம். அல்லது ஏதாவது சாமான் விழுந்ததால் உண்டாயிருக்கலாம். அல்லது சப்தம் கேட்பது போல் எண்ணியுமிருக்கலாம். அல்லது காதின் பலவீனத்தால் சப்தத்தைக் கேட்ட மாதிரியிருக்கலாம்.

இத்யாதி காரணங்களால் சப்தம் என்ற சம்பவம் உண்டாவது சகஜம் ...... சப்தம் உண்டான காரணம் தெரியாதபடியால் பழக்க வாசனையால் அந்தச் சப்தம் தெய்வத்தாலோ. பேயாலோ, பிசாசாலோ உண்டாயிற்றென்று தீர்மானிக்கிறோம் ”

‘இது என்ன பத்திரிகை? ...... சரிசரி! ‘திராவிட நாடா’ நீ எப்போ இதிலே சேர்ந்தாய்? இந்தக் கூட்டத்திலே சேர்ந்த நீ எங்கே பேய் பிசாசை நம்பப் போகிறாய்?’

‘அத்தான்! சூரியனையும் சந்திரனையும் பாம்பு விழுங்குகிறது என்று பூரணமாக நம்பும் பண்டிதர் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த நீங்கள் எங்கே நான் சொல்வதை நம்பப் போகிறீர்கள்!’

‘சரி தம்பி! நேரமாகிறது, காப்பி சாப்பிட எழுந்திரு! அவன் அப்படித்தான் குறும்பாகப் பேசுவான். சாமியே இல்லை என்று சொல்கிறவர்களோடு கொஞ்ச நாளாய்ச் சேர்ந்திருக்கிறான்’ என்று சொல்லி, என் அத்தை எங்கள் வாதத்திற்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தாள்.

அன்று, இரவு வண்டிக்குப் புறப்பட்டு ஊர் வந்து சேர்ந்தேன்.

மூன்று மாதங்களை எண்ணிக்கொண்டேயிருந்தேன். இரண்டாம் பருவ விடுமுறையும் வந்தது. அத்தையின் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தேன். ஊர்மிளாவைக் காண ஆவலோடு வந்தேன். அவளைக் காண முடியவில்லை. பாவாடை, தாவணியைத் தாங்கியிருந்தாலல்லவா அவளைப் பார்க்க முடியும். அவள் பருவநிலை, சேலைக்கு உறைவிட மாயிருந்தது. சமயற் கட்டில் அவள் அங்குமிங்கும் செல்லும் பொழுது அரைகுறையாகப் பார்த்துக்கொண்டேன். அவ்வளவு

தான். அவளும் சில வேளை, சாளரத்தின் வழியே சந்திரனைக் காட்டுவாள். நான் பார்த்து விட்டால் சட்டென்று சந்திரன் மறைந்துவிடும்.

அன்று மாலை அத்தை, கோவிலுக்குச் சென்று விட்டார்கள். மாமாவும் முருகனுங்கூட இல்லை. நல்ல வாய்ப்புக் கிடைத்தது என்று சமையற்கட்டுள் நுழைந்தேன்.

'அய்யையோ' - என்று சொல்லிக்கொண்டே ஓடி மறைந்தாள் கதவின் பின்புறம்.

கதவை இழுத்தேன்.

கைத்தாமரையால் முகத்தாமரையை மூடிக்கொண்டாள். தாமரையை வலியமலரச் செய்தன என் கைகள்.

'அம்மா வந்து விடுவார்கள், போங்கள்' என்று அவள் கூறும்போது அந்தக் குரலில் கோபம், நாணம், அச்சம், அன்பு எல்லாங் குழைந்திருந்தன.

'ஊர்மிளா' என்று தளர்ந்த குரலில் அழைத்தேன். என் குரலில் கரகரப்பும் கலந்திருந்தது.

'அத்தான்!' - என்றாள். பாதாளத்திலிருந்து பெரு மூச்சுடன் வெளிவந்தது அந்த ஒலி. அவள் நிமிர்ந்து என்னைப் பார்க்கும் பொழுது அந்தக் கண்கள் என்ன என்னவோ பேசின. நீர்நிறைந்த பார்வை.

இருவரிடையேயும் அமைதி.

'என்னை மணப்பதில் தடையில்லையே? விருப்பந் தானே?' என்றேன்.

'இல்லை என்று ஒருவரிடமும் சொல்லவில்லையே'

'தடை இல்லை என்றா?'

'இல்லை இல்லை; விருப்பம் இல்லை என்று சொல்ல வில்லையே என்றேன் ...... சரி ...... போங்கள் ... அம்மா ....'

'போகிறேன். இரவு மாடிக்கு வருகிறாயா? சில செய்திகள் தனிமையில் உன்னிடம் சொல்லவேண்டும்' என்றேன். அவளுடைய முறுவல் பூத்தமுகத்தை நாணம் வந்து கவ்விக் கொண்டது.

'ஊர்மிளா!' என்று அவள் முகத்தை நிமிர்த்தினேன்.

'வருகிறாயா?'

உடன்பாட்டைத் தலையசைப்பின் மூலம் தெரிவித்தாள்.

அளவு கடந்த மகிழ்ச்சி எனக்கு. அத்தையும் வந்து விட்டார்கள். ஆனால் பாழும் அந்த இரவுதான் விரைந்து வரக் காணோம். அப்பொழுதுதான் இலக்கியத்திற் கண்ட 'விரகதாபம்' இன்னதென்று உணர்ந்தேன்.

எப்படியோ இரவும் வந்துவிட்டது. நள்ளிரவும் வந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவள்தான் வரவில்லை. வந்துவிடுவாள் வந்துவிடுவாள் என்று என் இதயத் துடிப்பு ஒவ்வொன்றும் சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தன. அவள் வந்தால் எப்படிப் பேசவேண்டும், அக நானூறு முதலியவற்றிற் கண்ட இலக்கிய இன்பம் எவ்வாறுளது என்று காணவேண்டும் – என்றெல்லாம் கோட்டை கட்டிக் கொண்டிருந்தேன்.

மாடிப் படியில் சத்தம் கேட்டது. ஆம் அவள்தான் வருகிறாள் – மெதுவாகக் காலடியை எடுத்து வைத்து

வருகிறாள் – சத்தம் மேல் படிக்கு வந்துவிட்டது. படிச்சத்தமும் நின்றுவிட்டது. சரி, வந்துவிட்டாள். நாம் உறங்குவது போல் பாசாங்கு செய்யலாம். நம்மை எப்படி எழுப்புகிறாள் பார்ப்போம் என்று எண்ணிக் கண்களை மூடிக் கொண்டேன். சத்தம் அருகில் கேட்டது. என் துடிப்பு மிக வேகமாயிருந்தது. ஆனால் அவள் என்னை எழுப்பவில்லை. என்னால் அதற்கு மேல் பொறுத்திருக்க முடியவில்லை. நாமே ...... என்று கண்விழித்தேன்.

'உஸ்ஸ் – உஸ்ஸ்' சத்தங் கேட்டது. அன்புக்காகத் துடித்த துடிப்பு. அச்சத் துடிப்பாக மாறியது. திரும்பினேன். அந்தப் பழைய வெள்ளை உருவம் தெரிந்தது. அசைந்து அசைந்து ஆடியது. இடையிடையே 'உஸ்ஸ்' சத்தம். திடீரென்று வெள்ளை உருவம் கீழே உட்கார்ந்தது. மனம் பதறியது. உடல் நடுங்கியது. எழுந்து 'லைட்' போட நடந்தேன். மூன்றே மூன்று அடிதான் கால் வைத்திருப்பேன். என் மேல் ஓர் உடம்பு மோதியது. அய்யோ என்றலறிக் கீழே சாய்ந்து விட்டேன். உடனே பட்டப்பகல் போல வெளிச்சம் தெரிந்தது. 'எலக்ட்ரிக் ஸ்விட்ச்'சிலிருந்து கையை எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள் ஊர்மிளா

'ஏன் இப்படிச் சத்தம் போட்டீர்கள்?' என்று மெதுவான குரலிற் கேட்டாள்.

'ஒன்றுமில்லை' என்று சொல்லிவிட்டு வெள்ளை உருவம் உட்கார்ந்த பக்கம் பார்த்தேன். ஒன்றையுங் காணவில்லை. ஆனால் அந்த இடத்தில் ஒரு வேட்டி கிடந்தது. அப்பொழுதுதான் உண்மைப் 'பேயை'க் கண்டுபிடித்தேன். அந்த மூலையில் கொடியிற் காய்ந்து கொண்டிருந்த வேட்டி காற்றில் அசைந்தது, அஞ்சிய என் கண்ணுக்கு ஓர் உருவமாகப்

புலப்பட்டிருக்கிறது. அது கீழே விழுந்தது, உட்கார்ந்தது போலத் தெரிந்திருக்கிறது. ஆனாலும் அந்த 'உஸ்ஸ்' எப்படி வந்தது? மாடிப் படியில் சத்தங் கேட்டதே அது எப்படி வந்தது?

'ஏன் இப்படி ஒரு மாதிரி மிரள மிரள விழிக்கிறீர்கள்? என்னைக் கண்டு பயந்து விட்டீர்களா?'

'சேச்சே! பயமாவது ஒண்ணாவது' - என்று சொல்லிக் கொண்டே போய் அந்த வேட்டியை எடுத்து உதறினேன்.

உதறினேனோ இல்லையோ மூலையிலிருந்த உளுந்து மூட்டைக்குப் பின்னாலிருந்து இரண்டு பெருச்சாளிகள் 'உஸ்ஸ்' என்று சத்தமிட்டுக் கொண்டே 'குடுகுடு' வென்று வெளியே ஓடின. உடனே படிகளிற் சத்தங்கேட்டது. அப்பொழுதான் என் 'பயம்' விட்டது.

மாடிப்படிகள் மரப்படியானதால் பெருச்சாளிகள் ஏறும்பொழுதும் இறங்கும்பொழுதும் அந்தச் சத்தம் கேட்டிருக்கிறது. ஊர்மிளா வந்து 'லைட்' போடாமல் இருந்தால் பெருச்சாளி, பேயாகி என்னைக் கொன்றிருக்கும். அறிவு வெளிச்சம் ஏற்பட்டால் அல்லவா அறியாமை இருள் நீங்கி உண்மை வெளிப்படும். அதை விடுத்து இருளில் அகப்பட்டுக் கொண்டு ஒன்றை மற்றொன்றாக எண்ணிக் கொண்டிருந்தால் மடியவேண்டியதுதான் என்ற 'சித்தாந்தம்' அந்த வெளிச்சத் திற்றான் எனக்கு ஏற்பட்டது.

வேட்டியைக் கொடியில் போட்டுவிட்டு வியர்வையையும் துடைத்துக் கொண்டு, 'ஊர்மிளா! வா! உட்கார்!' - என்று கையைப் பிடித்தேன்.

'ம்ம், தொடாதீர்கள் அத்தான்!' என்றாள்.

'பின் ஏன் இங்கு வந்தாய்?' என்றேன்.

'நான் வருவேன் என்று விழித்துக் கொண்டிருப்பீர்களே சொல்லிவிட்டுப் போகலாமென்று வந்தேன்.'

'இதற்கு வந்திருக்க வேண்டாமே' என்று கொஞ்சங் கோபமாகப் பதில் சொன்னேன்.

'சரி நான் வருகிறேன். அம்மா விழித்துக் கொள்வார்கள்' என்றாள்.

'போவதாயிருந்தால் போகலாம்' என்று சற்றுக் கடுமையாகவே சொன்னேன். அவள் கண்களிலிருந்து இரண்டு முத்துகள் உதிர்ந்தன.

'ஊர்மிளா' என்று அணைத்தேன்.

'அத்தான்' என்று மார்பிற் சாய்ந்து கொண்டாள்.

அடடா! இன்பம்! இன்பம்! இலக்கிய இன்பம்!

o—o—o—o—o—

வெளியிற் சென்று உலவிவிட்டு வந்து, வீட்டிற்குள் நுழையும்போது அத்தையும் மாமாவும் ஏதோ உரத்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தது என் காதில் விழுந்தது. என்னைப் பற்றிப் பேசுவதாகத் தெரிந்தது. சட்டென்று நின்றுக் கேட்டேன்:

'முடியவே முடியாது, நீ எவ்வளவு சொன்னாலும் நான் சம்மதிக்க மாட்டேன். ஏன் சொத்தென்ன – கௌரவமென்ன – ஏன் பெண்ணை, போயும் போயும் ஒரு தமிழ் வாத்தியாருக்கா கொடுப்பது? ஒருகாலும் முடியாது. இன்னொருமுறை இந்தப் பேச்சை என்னிடம் பேசாதே!'

தலை சுழன்றது. எவ்வளவுதான் சம்பளத்திலும் மற்ற வகையிலும் தமிழ் ஆசிரியன் தாழ்த்தப்பட்டிருந்தாலும், அவனுக்கும் மானம் மரியாதை உண்டல்லவா? அவனும் மனிதன்தானே! பணம் இல்லை - அழகில்லை - இப்படி ஏதாவது சொல்லியிருந்தால் பரவாயில்லை. ‘தமிழ் வாத்தியார்’ அட! அஃது என்ன அப்படிக் கேவலமான தொழிலா? கள்ள மார்க்கெட்டு - இலஞ்சம் - குடிகெடுத்துக் குபேரனாவது - இவற்றையெல்லாம் உயர்வாகக் கருது கிறார்களோ? ஆம், பணந்தானே உயர்வு தாழ்வைப் படைக்கிறது. அஃது எந்த வழியால் வந்தாலென்ன! பணம் இல்லாத காரணத்தால் பாவம் ‘தமிழ் வாத்தியார்’ இவ்வளவு இழிவாகக் கருதப்படுகிறான். போகட்டும்.

இவ்வளவு தாழ்வாக என்னைக் கருதும்போது எனக்கு இங்கென்ன வேலை? என்று ஒருவரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் ஊருக்குப்புறப்பட்டு விட்டேன். ‘ரயிலி’ல் வரும்பொழுதுதான் ஊர்மிளாவின் நினைவே வந்தது. அடடா! அவளிடங்கூடச் சொல்லிக் கொள்ளாமல் வந்து விட்டோமே என்று வருத்தப் பட்டேன்.

ஆறு ஏழு மாதங்களாக நான் அங்கே போவதில்லை. ஒருநாள் திருமண அழைப்பு வந்தது. திருமண அழைப்பைப் பிரித்துப் பார்த்தேன். ஊர்மிளாவிற்கும் உலகநாதனுக்கும் திருமணம் என்றிருந்தது. என் சீற்றத்தைக் கையிலிருந்த அழைப்பிதழில் காட்டினேன்.

‘ஊர்மிளா! என்னை ஏமாற்றி விட்டாய்! அன்று இரவில் கூறியதெல்லாம் பொய்தானா? அவ்வளவும் உண்மை என்று நம்பி விட்டேன். ‘உங்களுக்குத்தான் என் உயிர் உடல் அனைத்தும் சொந்தம்’என்று கூறினாயே! இன்று

உலகநாதனுக்கு உல்லாசப் பொருளாகப் போகிறாய்! அன்று பெருச்சாளியைப் பேய் என்று எண்ணினேன். ஆனால் அது தவறு. பெண்ணுருக்கொண்ட பேய் நீதான். என் வாழ்வு முழுதும் ஆட்டி வைக்கும் பேயாகிவிட்டாய்" என்றெல்லாம் திட்டினேன். திட்டி என்ன செய்வது: அவள் தகப்பன் பணஆசை பிடித்தவன். அதனால் அப்படிச் செய்து விட்டான். அதற்கு அவள் என்ன செய்வாள். அவன் அப்படியிருந்தாலும் அவள் ஏன் உடன்பட வேண்டும்? இப்படியெல்லாம் உழன்றது என் மனம்.

திருமண நாள் நெருங்கிவிட்டது. நாளை எண்ணிப் பார்த்தேன். நாளைக் காலைதான் திருமணம். அவள் மணக்கோலம் என் கண்முன் தெரிந்தது. நானும் அவள் அருகில் இருந்தேன். மறுபடி அவளருகில் உலகநாதன். மேள ஒலி வீட்டையே அதிரச் செய்தது. அவள் அவனைக் கடைக்கண்ணால் பார்க்கிறாள். அவன் முறுவல் பூத்த முகத்தை அவள் பக்கமாகத் திருப்புகிறான்.

'அய்யா! தபால்'

திடுக்கிட்டு எழுந்தேன். கற்பனை கலைந்தது. தபாலை வாங்கிப் பார்த்தேன்.

'ஊர்மிளா நேற்று இரவு சிவலோகப் பிராப்தி அடைந்து விட்டாள்'.

எனக்குப் பதற்றமோ பரிதாபமோ ஏற்படவில்லை. ஆனால் என் உள்ளம் மட்டும் ஏதோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தது.

'என் அத்தை வீட்டில் பேய் இருக்கிறதென்று எண்ணினேன். ஆனால் அது பெருச்சாளியாயிற்று. பெருச்சாளி

பேய் என்னைக் கொல்ல இருந்தது. ஆனால் ஊர்மிளா என்னைக் காப்பாற்றினாள். இப்பொழுது உண்மையிலேயே என் அத்தை வீட்டில் பேய் இருக்கிறது. அது பணப்பேய் – இல்லை – பணப் பெருச்சாளி. அந்தப் பெருச்சாளி பேயாக மாறி அவளைக்கொன்று விட்டது. அவளை அந்தப் பேயிலிருந்து காப்பாற்றத் தவறி விட்டேன். அவள் சந்தித்ததுபோல, நான் வரும் பொழுது அவளைச் சந்தித்திருந்தால் அவளைக் காப்பாற்றி இருப்பேன்.....

அவள் விருப்பப்படி அவளுடைய காதலனை அடைய விடாமல் தடுத்ததால் தற்கொலை செய்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அந்தக் கொலைக் குற்றத்துக்கு உடந்தையாயிருந்து விட்டுச் சிவலோகமாம் – பிராப்தியாம் சொல்கிறார்கள் வெட்கமின்றி, அந்தச் சொற்களைப் பார்க்கப் பொறாத என் கண்கள் நீரை சிந்தி அந்த எழுத்துகளை அழித்துவிட்டன.

❑❑❑

3

கண்மூடி வழக்கம்

"என்ன வேலா! எங்கே புறப்படப் போகிறாய்? தடப்புடலாக அலங்காரஞ் செய்து கொள்கிறாயே, எங்காவது விருந்தா?" என்று கேட்டுக் கொண்டே என் நண்பன் வேலனுடைய வீட்டிற்குள் நுழைந்தேன்.

"வாப்பா துரை! நல்லவேளை நீயே வந்து விட்டாய்! ம்...ம்...தலையை வாரிக்கொள்; பவுடர் போட்டுக் கொள்கிறாயா?" என்றான்.

"அதெல்லாம் ஒன்றும் வேண்டாமப்பா! எங்கே என்று கேட்டால் என்னென்னவோ சொல்கிறாயே!" என்றேன்.

"வா திருவொற்றியூருக்குப் போகலாம். இன்றைக்குத் தைப்பூசம் அல்லவா! இராமலிங்க வள்ளலாருக்குத் திருவிழா நடைபெறும். அதைப்பார்த்து விட்டு வருவோம். வா!" என்று இழுத்துக்கொண்டு சென்றான்.

நண்பன் சொல்லைத் தட்டமுடியாமல் நானும் சென்றேன். இரயில் புறப்படும் சமயம் ஓடி ஏறி விட்டோம்.

"வேலா! இன்னும் உனக்கு இந்தப் பைத்தியம் விடவில்லையா?" என்றேன்.

“துரை! பக்கத்து வீட்டுப் பெண்களோடு என் மனைவியும் அங்குச் சென்றிருக்கிறாள். அதனாலேதான் நானும் போகிறேன்” என்றான் வேலன்.

“உன் மனைவியைத்தான் ஏன் அனுப்புகிறாய்? உன் வீட்டைக்கூட இந்தச் சிறுவிடயத்தில் திருத்தமுடியவில்லை என்றால் நாட்டை எப்படி நீ திருத்தப்போகிறாய்?” என்று தாக்கிப் பேசினேன்.

“நண்பா! நீ மற்ற திருவிழாக்களைப் போல இதையும் எண்ணிவிட்டாயா? வள்ளலார் மற்ற நாயனார் ஆழ்வார்களைப் போல அல்லர். சிறந்த சீர்திருத்தக்காரர். சமூக ஊழல்களை ஒழித்துக்கட்ட வேண்டுமென்று ஓயாது உழைத்தவர். இதோ ஒன்று உதாரணத்துக்குப் பாரேன்.

“கண்மூடி வழக்கமெல்லாம் மண்மூடிப் போகவேண்டும்’ என்று எந்த அடியாராவது சொல்லியிருக்கிறாரா? இவர் உறுதியுடன் இத்தகைய உயர்ந்த கருத்துகளைச் சொன்ன காரணத்தாலேதான், சுயநலக் கூட்டம் இவரை எப்படியோ சரிக்கட்டி விட்டுச் ‘சோதி’யில் கலந்து விட்டார் என்று விளம்பரம் செய்துவிட்டது. இத்தகைய பெரியாரின் விழாவிற்குச் செல்வதைக்கூடவா நீ வெறுக்கிறாய்?” ஏ்ன்று என்னை மடக்கினான்.

“அது சீர்திருத்தக்காரரர் விழாவானாலும் சரி – சீனிவாசப் பெருமாள் விழாவானாலும் சரி காலம், பொருள் வீணாகிறதே என்றுதான் சொல்லுகிறேன். மேலும் அங்கு என்ன நடக்கிறது பார்த்தாயா? சீர்திருத்த உபதேசமா நடக்கிறது. அடிகள் கூறிய அறிவுரை அங்கு வந்துள்ள பக்தர்களுக்குப் பரிகாசமாக-அலட்சியமாகப்படுகிறது.அங்குள்ள படத்திற்கு.

மற்ற கோவில்களில் செய்யும் மரியாதைகளைத் தானே செய்கிறார்கள். நீயும் அப்படியேதான் நடந்து கொள்வாய். அதை விடுத்து ஏதேனும் உபதேசம் செய்யப் போகிறாயோ? இந்தக் 'கண்மூடிவழக்க'மெல்லாம் உன்னளவில் 'மண்மூடிப் போகவில்லையே" என்று கொஞ்சம் ஆவேசமாகவே நான் பேசினேன்.

'சரி சரி வந்தது வந்து விட்டோம். இனி என்ன அதைப்பற்றிப் பேசுவது' என்று வேலன் சொல்வதற்குள் திருவொற்றியூரை அடைந்தோம்.

வண்டியிலிருந்து இறங்கி வேலன் மனைவியும் பக்கத்து வீட்டாரும் தங்கியிருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடிக்கப் பெரும் பாடுபட்டுக் கடைசியில் கண்டுபிடித்து விட்டோம்.

நாங்கள் உரையாடிக் கொண்டிருக்கையில் அந்தப் பெண்கள் கூட்டத்தில் ஒரு பாவை மீது என்பார்வை விழுந்தது. அவள் தோற்றம் என் எண்ணத்தைக் கிளறிவிட்டது.

"வேலா அந்தப் பெண் யார்?" என்றேன்.

'விதவை' என்றான் வேலன்.

'அட!அந்தக் கிழவியைக் கேட்கவில்லை. கிழவிக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் கிளியைப் பற்றிக் கேட்கிறேன்.'

'அவளைத் தானப்பா நானும் சொல்கிறேன். அவள் ஒரு விதவை. அவளுக்கு வயது பதினான்கு: கணவன் இறந்து ஆறு மாதங்கள் தான் ஆகின்றன. எங்கள் சொந்தக்காரப் பெண். போதுமா அவளைப் பற்றிய விளக்கம்'.

"என்ன! அவள் விதவையா?" மின்சாரத்தால் தாக்குண்டமைப்போல் என் இதயத்திலிருந்து வெளிவந்தது இந்த வினா!

'ஆம், ஆழ்ந்த வருத்தத்திலிருந்து மேலெழும்பிய விடை இது.

அவள்மீது எனக்கு, நீங்காஅன்பு - காதல் அன்று - ஓர் இரக்க உணர்ச்சி - சகோதர வாஞ்சை என்னையறியாமல் தோன்றியது. எதிரிலிருந்த ஆலயத்தைப் பார்த்தேன். முணு முணுத்தேன்.

அந்தோ! என் நாட்டை எந்தக் கோணத்திலிருந்து பார்த்தாலும் அங்கு நான் சோகக் காட்சியை தானே பார்க்கிறேன். மலர்ந்த தமிழகத்தைக் காணும் நாள் எந்நாளோ? அவள் அன்றலர்ந்த - நுகரப்படாத மலர் எனத் திகழ்கின்றாள். கசங்கிய மலரெனக் கருதி, ஒதுக்கி வைத்து விட்டது. இந்தச் சமுதாயம் என்ற எண்ணத்தோடு வந்த பெருமூச்சு வேலனை என் பக்கம் திருப்பியது.

'வேலா! அவளுக்குப் பெற்றோர்கள் இல்லையா? இச்சிறுவயதில் இந்நிலைக்கு ஏன் ஆளானாள்?' என்று பரிவுடன்கேட்டேன்.

'பெற்றோர்கள் உள்ளனர். காதலின் சுவையை நுகர்ந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றனர். அந்த நுகர்ச்சியில் இவளைப் பற்றிய நினைவு உண்டாகிறதோ இல்லையோ? உண்டானாலும் 'விதி' அவர்கள் கண்முன் காட்சியளிக்கிறது. அதைப் புறக்கணித்து விட்டு ஏதாவது எண்ணினாலோ சமூகம் தனது கோரப்பல்லைக் காட்டி அச்சுறுத்துகிறது.

அவள் சென்ற ஆண்டில் அழகுமிக்க ஓர் இளைஞனுக்கு மனைவியானாள். பொருத்தங்களும் நன்றாக இருக்கின்றன என்று பூசுரரும் கூறினர். இன்பமான வழியிலேயே சென்று கொண்டிருந்தது அவர்கள் வாழ்க்கைச் சகடம். மூன்று

மாதத்தில் காய்ச்சலுக்கு ஆளானான் கணவன். சில நாட்களில் மலைக் காய்ச்சலாக மாறியது. அந்த மாற்றம் இவளது மங்கலநாணை-கழுத்திடு கயிற்றை அறுக்கும் வாளாயிற்று. சகடத்தின் ஒரு சக்கரம் நொறுங்கவே அந்தச் சகடம் பயனற்றுப் போயிற்று' என்று கூறி முடித்தான்.

'அவள் பெயர் என்ன'

'புனிதம்' என்று அவளை அழைப்பார்கள் எனச் சிறிது வருத்தம் கலந்த குரலில் சொன்னான்.

'பெயர் புனிதம்' ஆனால், வாழ்வில் அஃது இல்லை என்று சொல்லிவிட்டு அங்கிருக்க மனமின்றி வேலனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, நான் திரும்பிவிட்டேன்.

வண்டியில் வரும்போதெல்லாம் அவளது நினைவு தான். நம்நாட்டுச் சகோதரிகளின் நிலையை நடுநிலையோடு ஒருவன் சிந்தித்துப் பார்த்தால் அவன் கட்டாயம் பைத்தியக்காரன் ஆகிவிடுவான் என்பதை என்னளவில் அன்று தெரிந்துகொண்டேன்.

ஒரு நாள் வேலன் என்னைச் சந்தித்தான். 'துரை! புனிதம் அன்று உன்னைக் கண்டதிலிருந்து உன்மீது அன்பு கொண்டிருக்கிறாள். என் மனைவியிடம் உன்னை மணந்து கொள்ள வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறாள் என்பது அவள் பேச்சிலிருந்து நன்றாய்த் தெரிகிறது. நீ விதவை மணம் செய்துகொள்ள விரும்புகிறாயா? விரும்பினால் சொல். நான் அதற்கு முயற்சி செய்கிறேன்' என்றான்.

'வேலா! என் குணங்களை நன்கு தெரிந்து கொண்ட நீயா இப்படிக் கேட்கிறாய்? பெண்ணுரிமை வழங்குவதென்றால்

முதலில் மறுமணம் தான் கவனிக்கப்பட வேண்டும் என்று நான் பலமுறை கூறி வந்திருக்கிறேன். அவ்வாறிருந்தும் விரும்புவாயா?' என்று கேட்கிறாய். புனிதம் உடன்பட்டால் புகலிடம் தர நான் சம்மதிக்கிறேன். செயலில் இறங்கச் சித்தனாயிருக்கிறேன்' என்றேன்.

'அப்படியானால் இதற்கு வேண்டிய ஏற்பாட்டை விரைந்து செய்கிறேன்'என்று சொல்லிவிட்டு வேலன் போய்விட்டான்.

புனிதம் என் சொத்தாகப் போகிறாள் என்று எண்ணியதும் பூரிப்படைந்தேன். மேலும் மறுமணம்என்றதும் மனம் துள்ளி விளையாடியது. திடீரென்று மகிழ்வு தடைப்பட்டது. யாரோ இருவர் என்முன் நின்றனர். அவர்கள் பேசவும் செய்தனர்.

"துரை! என்ன செயல் செய்யத் துணிந்து விட்டாய்! நீ நினைப்பது பெருந்தவறு - என்பதை உணராமல் உடன்பட்டு விட்டாய்! அவள் உன் சகோதரி என்று எண்ணியதை மறந்துவிட்டாயா?"என்றார் ஒருவர்.

மற்றவர்; "அதனாலென்ன? அவள் நிலைக்கிரங்கியதால் அந்த எண்ணந் தோன்றியது. அதனால் 'சகோதரி' ஆய்விடுவாளா? மேலும் மணந்து கொள்ளு முன்பு யாரும் எந்தப் பெண்ணையும் அப்படித்தான் எண்ணுவார்கள். அது தான் இயல்பு. அவருக்குள் அன்பு தோன்றிக் காதல் பெருகிய பின்பு முதலில் சகோதரர் எண்ணந் தோன்றியதே! அவள் உன்னைக் காதலனாகக் கருதுகிறாள். நீயோ விதவை என்ற சொல்லே இந்த நாட்டில் இல்லாமல் செய்ய வேண்டும் என்று மனமார விழைகின்றாய். அதனால் தயங்காதே! தலை நிமிர்ந்து நில்! கூசாமல் குதித்துவிடு!" என்றார்.

"அப்படியானால் நீ உறுதியற்றவனாகிறாய்! மனக் கட்டுப்பாட்டை மதியாதவனாகிறாய்! முதலில் உடன் பிறப்பு

என்று எண்ணிவிட்டு, அடுத்து அதை உரிமைப் பொருளாக்க எண்ணுவது, நீ உன் உள்ளத்தையே நம்பவில்லை என்றுதான் பொருள்படும். மனம்போன போக்கெல்லாம் போய்க்கொண்டிருந்தால் உலக ஊழியனாக முடியுமா? சீர்திருத்தத் தொண்டு செய்ய முடியுமா? எண்ணிப்பார்! காதலின் ஏவலுக்கு ஆளாகாமல் எண்ணிப்பார்?" என்று முதல்வர் கூறினார்.

இரண்டாமவர் "அவள் காதலை நீ புறக்கணித்து விட்டதால் மட்டும் உன்னை உறுதியுடையவன் என்று கருதுகிறாயா? அது தவறு . அப்படியானால் நீ பெருங்கோழையாகிறாய் சமூகத்தை எதிர்த்து நிற்க அஞ்சுகிறாய்! விதவை பிழிந்தெடுக்கப்பட்ட சக்கைதானே என்று எண்ணுகிறாய். இந்தக் கோழைமனம் இருக்கும் வரை நீ எங்கே தியாகம் செய்யப் போகிறாய்! அது கிடக்கட்டும். உன் நண்பன் வேலனிடம் அன்று உறுதிமொழி கொடுத்தாயே அஃது என்னாவது? அவன் தான் என்ன நினைப்பான்! வாய்ச் சொல்லில் வீரம் பேசும் வஞ்சகன் என்று தானே உன்னைக் கருதுவான். இதுதான் உன் உறுதியா? மனக்கட்டுப்பாடா? சொல்லியதைச் செயலிற் காட்ட முனைவதை மனம்போன போக்கு என்பது குறைமதியினர் கூற்றல்லவா அஞ்சுகிறாயா? அச்சத்தை விடு. எதிர்ப்பைத் துச்சமென எண்ணு! வா! வளங்காண வா! வாகை சூட வா!" என்றார்.

நான் நிமிர்ந்தேன் இருவரும் மறைந்தனர்.

'கண் மூடி வழக்கமெல்லாம் மண் மூடிப் போகட்டும்' யாரோ நெடுந்தொலைவில் பாடுவது போல் மெலிந்த ஒசை என் காதில் மோதியது. சரி. நான் கோழையல்லன். உறுதிமொழியைப் புறக்கணிக்கும் உள்ளமுடையவனுமல்லன்.

எதிர்த்துச் செல்லும் சுறா நான். பற்றுக்கோடின்றிப் பரிதவிக்கும் அவள் சாய்வது சரியன்று. இனிமேல் நான் நீர். அவள் மீன். நான் தென்றல்; அதில் ஒன்றிவரும் மன்றல் அவள் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன்.

'வேலா! வேலா!' என்று அழைத்துக் கொண்டே அவனுடைய வீட்டிற்குள் நுழைந்தேன். ஒருவரையும் காண வில்லை.

'வேலா!' எனறு மீண்டும் சிறிது உரத்துக் கூவினேன்.

உள் அறையிலிருந்து இல்லை என்று பதில் வந்தது. அதைத் தொடர்ந்து எங்கோ அவசரவேலையாகப் போயிருக்கிறார் என்ற குரலும் வந்தது. நிமிர்ந்து பார்த்தேன். நிலையைப் பிடித்துக் கொண்டு நீலநிறப் பட்டுடுத்தி நின்றிருந்தாள் புனிதம்.

புனிதம்! இது வியப்பில் வெளிவந்த மூச்சு பேச்சில்லை!

நிலைத்து நின்ற நான் சமாளித்துக் கொண்டு சரி வருகிறேன். என்று அடி எடுத்து வைத்தேன்.

'இல்லை ..... உங்களை .... வந்தால் இருக்கச் சொன்னார்' என்று புனிதம் இழுத்துச் சொன்னாள்.

'மரகதம் எங்கே?' என்றேன். மரகதம் வேலன் மனைவி.

'எதிர்வீட்டிற்குப் போயிருக்கிறாள்' என்று நாணிக் கொண்டு விடையளித்தாள் புனிதம்.

ஒரு வகையாக அங்கிருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டேன்.

உள்ளம் வேகமாக ஓடும் தையல் இயந்திரத்தின் ஊசி போல வேலை செய்தது. வியர்வையைக் கைக்குட்டையால் துடைத்துக் கொண்டேன்.

"இந்தாருங்கள்" என்று சொல்லிக் கொண்டே விசிறியும் காப்பியும் மேசை மீது வைத்தாள். எனக்குக் குழப்பம் அதிகமாயிற்று.... இவள் காப்பிதரக் காரணம் என்ன? வேலனும் மரகதமும் எங்கே தான் போயிருப்பார்கள்?என்று என்னென் னவோ எண்ணினேன்.

அவள் கதவோரத்தில் கதவைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒதுங்கி நின்றாள்.

பார்த்தேன் ....பார்த்தாள். சில வினாடிகள் மவுனம்.

'புனிதம்' என்று என் இதயம் பேசியது. என் உதடுகள் என் உள்ளத்தை அவளுக்குத் திறந்து காட்டின.

அவள் முகத்தாமரை மலர்ந்தது. இதழ்கள் அசைந்தன. என் கண் வண்டு பறந்தோடிப் பாய்ந்தது. வண்டைத் தொடர்ந்து சென்றேன். நான்கு கண்களும் எவ்வளவு பேச்சுகள் பேசின. அப்பப்பா! நெடுநேரம் கழிந்தது. பின்னர் வாய்கள் பேசத் தொடங்கின. பேச்சின் முடிவிலே தான் இது, தோழன் வேலனுடைய வேலை என்று தெரிந்து கொண்டேன். எங்களைச் சந்திக்கச் செய்ய வேண்டுமென்றே அவன் இந்தச் சூழ்ச்சி செய்துள்ளான்.

அங்கே இருவரும் காதல் தெய்வத்தின் மீது ஆணையிட்டு உறுதி செய்து கொண்டோம். அதன் பின் எங்கள் நெஞ்சங்கள் சந்தித்தன. அந்தச் சந்திப்பில் வேலனும் மரகதமும் எங்கள் தெய்வங்களாகக் காட்சியளித்தனர். சுருங்கச் சொன்னால்

கண்மூடி வழக்கத்திற்குக் குழி தோண்டிவிட்டோம் மண்கொட்டி மூடிவிட வேண்டியதுதான் பாக்கி.

கண்மூடி வழக்கத்திற்கு நாங்கள் இருவரும் குழி தோண்டினோம். மண் போட்டு மூட வேண்டுமே. அதற்கு அவளுடைய பெற்றோரின் உதவியை நாடினோம். உதவி செய்ய மறுத்துவிட்டனர். உள்ளம் இடங்கொடுத்தாலும் சமூகம் அவர்களைச் 'சரி' என்று சொல்லவிடாமல் தடை செய்கிறது. கடைசியாக எப்படியோ அவர்களை உடன்படச் செய்துவிட்டான் வேலன்.

புனிதத்தின் பெற்றோர்கள் புலன்விசாரணை நடத்தினார்கள். விசாரணைக்குப் பின் எனக்குத் தண்டனை தரப்பட்டது. "புனிதம் உன் சொத்தில்லை" என்று. ஏன்? என்று எதிர் வழக்காடினேன்.

நீ 'ஏழையாகப் பிறந்தது ஒரு குற்றம். அதை மன்னித்து விட்டாலும் வேறு சாதியில் பிறந்த இரண்டாவது குற்றத்திற்கு மன்னிப்பே கிடையாது' என்றனர்.

குற்றவாளியானேன்.

'வேலா! இனி என்ன செய்வேன்? 'ஏழை' -'வேறு சாதி' இந்தக் குற்றங்களுக்காக என் சொத்துப் பறிமுதல் செய்யப்பட்டது!

'துரை! நீயா இப்படிக் கலங்குவது. அவை உன் குற்றமல்ல. இன்றுள்ள சட்டப்படி அவை குற்றமாகின்றன. அந்தச் சுயநலக் கும்மல் வகுதத சட்டம். மனிதனை நசுக்குவதற்காக மனிதனாலேயே செய்யப்பட்ட சட்டம். சட்டம் என்றைக்கும் ஒரே மாதியான நிலையில் இருக்காது.

சட்டத்தை மாற்றியமைக்க வேண்டும் அல்லது கொளுத்த வேண்டும். அதன் பின்புதான் நீ குற்றவாளி இல்லை என்பதை மெய்ப்பிக்க முடியும்' என்று பரிந்து பேசினான்.

'நண்பா! அஃதிருக்கட்டும். நாங்கள் தோண்டிய 'குழிக்கு' அவர்களிடம் 'மண்' கேட்டதால் அல்லவா அவர்கள் மறுத்தனர். நாங்களே முயன்று மண்ணை எடுத்துப் போட்டுக் குழியை மூடிவிட்டால் என்ன?

'அதுவும் நல்ல முடிவுதான். அதாவது நீங்கள் இருவரும் யாரும் அறியாமல் சென்று விடுவது என்றுதானே கூறுகிறாய்? ஆம்; அப்படிச் செய்வது தான் நல்லது. இல்லாவிட்டால் புனிதம் இறந்தாலும் இறந்துவிடுவாள்' என்று கூறி என் எண்ணத்தை உறுதியாக்கினான்.

வேலன் மரகதம் இருவரின் உதவியாலும் இன்பபுரிக்கு பயணம் ஆகிவிட்டோம்.

சில மாதங்கள் கழித்து வேலனிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. அதைப் படித்தேன். உடனே விடை எழுதினேன்.

என் வாழ்வைப் புனிதமாக்கிய தோழா நாங்கள் நலம். உன் கடிதம் கிடைத்தது. புனிதம் ஓடிவிட்டாள் என்று தூற்றுகிறார்களா? தூற்றட்டுமே! கண் மூடிக் கூட்டங்களுக்கு அதைத் தவிர வேறென்ன தெரியும். ஒரு நாள் தூற்றும். மறுநாள் போற்றும் அந்த நாற்ற வாய்கள். அதைப் பொருட் படுத்தக் கூடாது.

நண்பா! கண் மூடி வழக்கமெல்லாம் மண்மூடிப் போக வேண்டும்' என்ற உயிர் ஒலியை அன்று சொன்னாய். அந்த ஒலியே என் வாழ்வின் மூச்சாகவும் செய்தாய். அதற்கு எங்கள்

நன்றி. நாங்கள் அந்த வழக்கத்தை மூடிய இடத்திலிருந்து மலர்ச்செடி முளைத்துள்ளது. அதாவது புனிதம் இன்னும் எட்டு மாதத்தில் தாயாகப் போகிறாள்!

அதற்குள் நான் சொன்னேன். ஆண் குழந்தைதான் பிறக்கும் – அதற்கு வேலன் என்று பெயர் வைப்பேன் என்று.

அவள், 'இல்லையில்லை; பெண்தான் பிறக்கும்; நான் அதற்கு மரகதம் என்று பெயர் சூட்டுவேன்' என்று சொல்லுகிறாள்.

எப்படியோ இன்னும் எட்டு மாதத்தில் என் குடும்பத்தில் உங்களில் ஒருவர் தோன்றப் போகிறீர்கள்! என்று எழுதி அஞ்சல் பெட்டியில் போடும் போது 'கண் மூடி வழக்கமெல்லாம் மண் மூடிப் போக' என்ற இராமலிங்கவள்ளலார் மறைமொழி என் செவிகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

❑❑❑

4

சந்தேக முடிவு

மெருகு குலையாத மோட்டாரில் வந்திறங்கினார் கோடீசுவரர் கோபாலன்.

"வாங்கோ! வாங்கோ! உங்களுக்காகத்தான் வந்து காத்திண்டிருக் கேன். வரச் சொன்னேளாமே!" என்று குழைந்து எழுந்து நின்றார் பஞ்சாங்கம் பரமேசுவர அய்யர்.

"ஆமாங்க சாமி! உள்ளே வாங்க!" என்று சிரித்துக் கொண்டே உள்ளே சென்றார் முதலியார்.

பின் தொடர்ந்தார் அய்யர். ஒரு கட்டு நோட்டுப் புத்தகத்தை அய்யருக்கு முன் தூக்கிப் போட்டு விட்டு முதலியாரும் உட்கார்ந்தார்.

"சாமி! இந்தச் சாதகங்களை எல்லாம் கொஞ்சம் கவனாமாகப் பார்க்க வேண்டும்."

"அடடா! என்ன அப்படிச் சொல்றேள்! உங்க விஷயத்திலே அசிரத்தையா? என் சொந்த விஷயம் போலேன்னோ கவனிச்சிண்டிருக்கேன்."

"ஆமா! முன்னே கூட அப்படித்தான் சொன்னீர்கள்! எல்லாப் பொருத்தமும் நன்றாயிருக்கிறது என்றீர்! ஒன்றுக்கு மூன்று போச்சு. அதனாலே கொஞ்சம் கவனமாக இதைப் பாருங்கோ!"

"அஃது அவா தலைவிதி ! அதுக்கு நாமென்ன பண்றது!"

"அந்தத் தலைவிதி சாதகத்திலே முன்னாடியே தெரியாதோ?" சரி சரி, சாதகத்தைப் பாருமையா!

"இது பேஷான சாதகமாச்சே"

"எதைச் சொல்கிறீர்! சீனிவாச முதலியார் வீட்டுச் சாதகத்தையா? சாதகம் நல்லாத்தான் இருக்கிறது. நல்ல அழகான நோட்டிலே அச்சுப் போல எழுதி இருக்கிறது. அந்தப் பெண்ணுக்கு வயது பதினாறு ஆகிறதையா. கொஞ்சம் நிறமும் கூட மட்டம். அந்த ரத்தின முதலியார் வீட்டுச் சாதகத்தைப் பாரும். வயது பதின்மூன்றுதான்; பருவமாகி ஆறு மாதங்கள் ஆகின்றன; நல்ல சிவப்பு, அழகு; பணந்தான்..... அதைப் பற்றிப் பரவாயில்லை. அந்தச் சாதகத்தைப் பாரும் எப்படி என்று!"

"ஆஹாஹா! ஜாதகம்னா இதுன்னா ஜாதகம்! பேஷ் பேஷ்! என்ன பொருத்தம் போங்கோ! முதலியார்வாள்! கட்டாயம் இதையே முடித்துக் கொள்ளுங்கள்."

"சரி, நல்ல முகூர்த்த நாளொன்று பார்த்துச் சொல்லும்மையா!"

❊ ❊ ❊ ❊ ❊

கோடீசுவரர் என்றாலே குந்தளபுரம் எங்கும் தெரியும். உண்மையிலேயே கோடிக் கணக்கில் பணம் உண்டு அவருக்கு. நல்ல அய்யர்களைக் கொண்டு சாதகங்கள் பார்க்கப்பட்டுச் சிறப்பான முறையில்தான் திருமணம் நடந்தது. நோயினாலும் பிள்ளைப் பேற்றாலும் இருமனைவியர் இறந்தனர். மூன்றாம் மனைவி, பெற்றோர்கள் கட்டாயப்

படுத்தியதால் அவரை மணந்து கொண்டாள். மணந்தும் சரியான முறையில் அன்போடு அவருடன் பழகவில்லை. இதனால் குடும்பத்தில் அடிக்கடி குழப்பம் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. கடைசியில் ஒரு நாள் தற்கொலை செய்து கொண்டாள்.

மூன்றாம் மனைவி இறந்து மூன்று மாதங்கள் கூட நிரம்பவில்லை. நான்காம் திருமணத்திற்கு ஏற்பாடுகள் தொடங்கப்பட்டன. அவர் சும்மாயிருந்தாலும் பெண் வீட்டார் சும்மாயிருக்க விடவில்லை. சிபாரிசுக்கு மேல் சிபாரிசு! பணக்காரர் அல்லவா! எப்படியாவது பெரிய இடத்துச் சம்பந்தம் கிடைத்தால் போதும் என்று சாதகங்கள் வந்து குவிந்தன. இந்த நான்காவது மணத்திற்குத்தான் மேலே பஞ்சாங்க ஆராய்ச்சி நடந்தது. மணமும் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. கோடீசுவரர் வீட்டுக் கலியாணமென்றால் கூட்டத்திற்கும் குதூகலத்திற்கும் கேட்கவா வேண்டும்!

கூட்டத்திலிருந்தோர் மணத்திற்குச் செலவழிந்த தொகையைப் பற்றியும் பண்ட பாத்திரங்களைப் பற்றியும் இசை மன்னர்களின் இசையரங்குகளைப் பற்றியும், அதைக் காண வந்த மக்கள் திரளையும், நகைகளையும் இன்னும் இவை போன்றவைகளையும் பற்றித்தான் பேசிக் கொண்டார்களே ஒழிய, அந்தப் பெண் செலவழித்த கண்ணீரையும் அவள் உள்ளக் குமுறலிலிருந்து எழும்பிய சோகக் குரலையும் பற்றி யாரும் பேசவும் இல்லை. ஏன்? எண்ணவும் இல்லை. அந்த மக்கள் கூட்டம் இதைத்தானா புதிதாகப் பார்க்கிறது. பார்த்துப் பார்த்துப் பூத்துப் போன கண்களல்லவா அந்தக் கண்கள்! ஆனாலும் அவ்வளவு பெரிய கூட்டத்தில் இரண்டு இளைஞர்களின் உள்ளங்கள் மட்டும், உள்ளக் கருத்துக்

களைச் சொல்லாமற் சொல்லிக் கொண்டிருந்த அவள் கண்களைப் பார்த்துப் பரிவு கொண்டு துடித்துக் கொண்டுதான் இருந்தன.

ஓர் உள்ளம் சொல்லிற்று:- "இதென்ன அநியாயம்! பெண்ணுக்கு வயது பதின்மூன்று. அவனுக்கு வயது அய்ம்பத்து மூன்று. எவ்வளவு வேற்றுமை! பணத்திமிர்தானே இப்படி யெல்லாம் செய்யச் சொல்லுகிறது?" என்று.

அதற்கு மற்றோருள்ளம்," இல்லை இல்லை; பெண்ணின் அப்பனது பணஆசை தான் அப்படிச் செய்யச் சொல்லிற்று. இன்னும் பார்க்கப் போனால் சமுதாயத்தில் நிறைந்துள்ள முட்டாள் தனந்தான் அடிப்படைக் காரணம் என்று நான் சொல்வேன். இத்தகைய அறியாமையின் ஆணிவேர் களையப்படும் வரை, பெண்களின் வாழ்வு சிதைந்த வாழ்வு தான்; செல்லரித்து உளுத்துப் போன வாழ்வு தான்" என்று கூறிற்று.

ஆனால் அவ்வளவு பெரிய கூட்டத்தின் இரைச்சலிலே, இந்த இளம் உள்ளங்களின் துடிப்பு- அந்தத் துடிப்பிலிருந்து மேலெழும்பும் பெருமூச்சு யார் செவியில் விழப்போகிறது? விழுந்தாலும் அந்த மூச்சிலே தோய்ந்துள்ள வெப்பத்தை அறிந்து கொள்ளும் உணர்ச்சி ஏது அக் கூட்டத்திற்கு?

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

"மங்களம்! ஏன் ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறாய்? அந்த அலமாரியில் குங்குமப்பூ இருக்கிறது அதை எடுத்துப் பாலில் கொஞ்சம் போட்டு எடுத்துக் கொண்டு வா!"

மங்களம் என்பது முதலியார் மனைவியின் பெயர். அந்தப் பெண்ணும் அப்படியே எடுத்து வந்தாள்.

"இதோபார்! வைரச் சங்கிலி, இதைக் கழுத்தில் போட்டுக் கொள்! இந்தா சாவிக் கொத்து; இது நகைப் பெட்டகத்தின் சாவி. எந்த நகை வேண்டுமோ எவ்வளவு பணம் வேண்டுமோ உன் விருப்பப்படி எடுத்துக் கொள்! நீதான் இங்கு அரசி!"

"சாவியை என்னிடம் நம்பிக் கொடுக்கிறீர்களே! நான் யாருக்காவது எதையாவது எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டால்.....!"

அட, பைத்தியமே! இதெல்லாம் உன் சொத்து; இதைக் காப்பதும் காப்பாற்றாததும் உன் பொறுப்புத் தானே" என்று கொஞ்சுதலாகக் கூறினார்.

"இங்கே வா! மங்களம்; இந்த "ரேடியோ"வைத் திருப்பப் பழகிப் கொள்! நானில்லாதபோது நீ திருப்பலாமல்லவா? இதை இப்படித் திருப்பிவிட்டால் போதும் உடனே பாடும்" என்று திருப்பினார்.

வானொலி பாடத் தொடங்கியது.

"மன்மதன் லீலையை வென்றாருண்டோ" என்ற இசைத் தட்டின் பாட்டுக் கேட்டது. முதலியார் வயதையும் மறந்தார். இளமையைப் பெற்றார். அந்தப் பருவம் விளையாடத் தொடங்கியது.

முதலியாருக்குத் தனக்குத் தானே ஒரு சந்தேகம்; நமக்கு வயது அய்ம்பத்து மூன்று ஆகிவிட்டதே. அவள் பதின்மூன்று வயதுப்பெண். நம்மிடம் அன்பாக இருப்பாளா? நாம் தான் அவள் அன்பிற்கேற்ப நடந்து கொள்ள முடியுமா? என்று. இதற்காகத்தான் குங்குமப்பூ உதவியை நாடினார். தன்னால் இன்பந்தர இயலாவிட்டாலும், வைரநகை – பணம் வானொலி இவைகளாவது இன்பந் தரட்டும் என்று எண்ணித்தான்

அவ்வளவு தாராளமாகவும் அன்பாகவும் நடந்து கொண்டார். நாள் தோறும் முகவழிப்பு, வாசனைப் பூச்சுகள் தவறுவதில்லை. தன் முகத்திலுள்ள இரண்டொரு நரையும், சுருங்கலும் அவளுக்கு அருவருப்பை தந்துவிடக் கூடாது என்று அந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

அந்தப் பெண்ணும் அன்பாக – ஒழுங்காக நடந்து வந்தாள். அவள் வீட்டார் செய்த 'உபதேசத்'தாலும் நடந்தது நடந்துவிட்டது. இனிமேல் என்ன செய்வது என்ற எண்ணத்தாலும் அப்படி நடந்துவந்தாள். இடையில் பருவத்தின் இயற்கையால் மாறுபட்டு வருந்தினால் சமாதானத்திற்குத்தான் "விதி" என்ற மந்திரம் இருக்கிறதே. அதை 'உச்சரித்'துக் கொள்வாள்.

ஒரு நாள் மாடியில் நிலைக் கண்ணாடியில் இருவரும் நின்று தங்கள் அழகைப் பார்த்தார்கள். முதலியார் உள்ளம் குபீர் என்றது. இதற்கு முன்பு தன் முகத்தை மட்டும் கண்ணாடியில் பார்த்திருக்கிறார், அலங்காரம் செய்து கொள்ளும் பொழுது. இப்பொழுது பக்கத்தில் நிற்கும் பதுமை போன்ற அவள் முகம் அவரது முகத்திலுள்ள முதுமையை அதிகப்படுத்திக் காட்டியது. வழுவழுப்பான - கண்ணாடிக் கன்னங்கள் - சுருங்கல் அரும்பி நிற்கும் தம் கன்னங்கள் - பளிங்கு போன்ற அவள் கண்கள் - ஒளி குறைந்த தம் கண்கள், பருவத்தின் பூரிப்பைச் சுட்டிச் சுட்டிக் காட்டும் அவளுடைய உறுப்புகள் - பணப்பெருக்கத்தால் தளர்வை மறைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற தம் உடற் கூறுகள். இவைகள் மாறிமாறிக் காட்சியளித்தன முதலியாருக்கு. சட்டென இறங்கிவிட்டார். அதிலிருந்து முதலியாருடைய உள்ளத்தே ஏதோ ஓர் எண்ணம் கவ்விக் கொண்டது.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆

மங்களம் வானொலியைத் திருப்பிவிட்டாள். அன்று நல்ல நாடகம். அதை அந்த வீட்டின் ஒரு புறத்தில் குடியிருந்த இளைஞன் வானொலி அறையின் வெளியில் உட்கார்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். நா டகத்தின் பெயர் "காதல் பலி" என்பது. அந் நாடகம் வாழ்க்கையைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவது போலவும், உருக்கமாகவும் இருந்ததால் மங்களம் கண்ணீர் சிந்திக் கொண்டிருந்தாள். வெளியில் இருந்த இளைஞன் நாடகத்தின் வாயிலாக நாட்டைப் பார்த்து வருந்திக் கொண்டிருந்தான். நாடகம் முடிந்தது; இளைஞன் எழுந்தான்; முதலியாரும் வெளியில் சென்றிருந்தவர் வந்துவிட்டார். இளைஞன் செல்வதைப் பார்த்துவிட்டு உள் நுழைந்தார். அவள் கண்ணீரை விரைந்து துடைத்துக் கொண்டிருந்தாள். முதலியாரின் மனக்கண்முன் மாடியில் பார்த்த கண்ணாடி தோன்றியது. உள்ளத்தைக் கவ்விக் கொண்டிருந்த எண்ணம் வேர் ஊன்றத் தொடங்கி விட்டது.

வேரூன்றி விட்டால் கேட்கவா வேண்டும். "நான் வயது ஆனவன். இவள் இளமையின் எடுத்துக்காட்டாக இருக்கிறாள். அவனோ காளைப் பருவத்தான். பஞ்சு இருக்குமிடத்தில் நெருப்பை வைத்திருப்பது சரியில்லை" என்று எண்ணினார். எண்ணத்தின் முடிவில் வீட்டை விட்டுக் காலி செய்யப்பட்டனர் அவ்விளைஞனும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும்.

❋❋❋❋

போருக்கு முன்பு சிங்கப்பூர் சென்றிருந்த முதலியாரின் மகன் - மூத்த மனைவியின் மகன் அன்று வந்து சேர்ந்தான்.

அவனுக்கு மங்களம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டாள். தந்தை செயல் கொஞ்சம் வருத்தத்தைக் கொடுத்த போதிலும் அவள் நடந்துகொள்ளும் முறையைக் கண்டு தன் தாயில்லாக் குறையை அவள் நிறைவேற்றுவாள் என்று மகிழ்ச்சி யடைந்தான்.

அவள் அவனிடம் மிக அன்பாகப் பழகினாள். அவனுக்கு வேண்டியவற்றை ஒரு குறையும் இல்லாமல் செய்து வந்தாள். இருவரும் எவ்விதக் களங்கமுமின்றிப் பழகிவந்தனர்.

ஆனால் முதலியாருக்கு அ∴து ஒரு மாதிரியாகத்தான் இருந்தது. அவனோடு அவள் சிரிப்பதும் பேசுவதும் அவருடைய உள்ளத்தில் வேரூன்றியிருந்த எண்ணத்திற்குத் தண்ணீர் வார்த்தது போன்றிருந்தது. என்ன செய்வது! ஒன்றும் சொல்லவும் முடியவில்லை, அவர்களை அப்படிப் பழக விடவும் மனமில்லை. உழன்று கொண்டிருந்தார்.

❋❋❋❋

“மங்களம்! அந்தச் சாவிக் கொத்தைக் கொடு! வைர நகைகளை எப்பொழுதும் போட்டிருக்காதே. `கெட்டு விடுமல்லவா! பெட்டியில் கழற்றி வைத்துக் கொள். பட்டுப் புடவைகளை நாள்தோறும் கட்டினால் எதற்காகும்? சாதாரணச் சேலைகளைக் கட்டிக் கொண்டாலென்ன? ஏதாவது “விசேடம்” வந்தால் அப்பொழுது கட்டிக் கொள்வது சரி” என்று முதலியார் கொஞ்சம் கண்டிப்பில் இறங்கிவிட்டார்.

ஒரு நாள் பக்கத்தூருக்குச் சென்றிருந்தவர் மறுநாள் தான் வந்தார். வந்தவர் தன் மகன் அறையில் ஏதோ வேலையா நுழைந்தார். படுக்கை விரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் மலர்கள்

சிதறிக் கிடந்தன. கச்சு ஒன்றும் கிடந்தது. முதலியாருக்கு வேல் கொண்டு குத்துவது போன்றிருந்தது. "கண்ணாடிமுகம்" தோன்றியது. வேரூன்றிய செடி பூத்துக் காய்க்கத் தொடங்கிவிட்டது.

"அடபாவி! இந்தக் காரியம் செய்யலாமா? உன் அப்பனுக்கும் மனைவி, உனக்கும் மனைவியா? ஒர் இரவு நானில்லை. இப்படி நடந்து விட்டதே! அடி சண்டாளி! உனக்குத்தான் இஃது அடுக்குமா? பாவ புண்ணியத்திற்குக் கொஞ்சமாவது அஞ்சினாயா? என்று துடிதுடித்தது அவருள்ளம்.

நேரே மாடிக்குச் சென்றார். நாற்காலியில் சாய்ந்தார் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார்.

❊❊❊❊❊

"உனக்கு அடுக்குமா என்றா கேட்கிறீர்? சற்றுச் சிந்தனை செய்து பாருங்கள்! என் வயதென்ன! உங்கள் வயதென்ன! என்னை மணந்து கொண்டது உமக்கு அடுக்குமா? சரி; பாவம் புண்ணியம் என்றெல்லாம் பேசுகிறீரே! அவற்றை நம்பி யிருந்தால் என்னை மணப்பது பாவம் என்று உங்களுக்கு ஏன் தெரியவில்லை?"

"அடி பாதகி! அதற்காக மகன் என்று கூடவா பார்க்கக் கூடாது? இப்படி நடந்து விட்டாயே! நான் ஒருவன் மரம் போல இருக்கிறேன் என்பதையும் மறந்துவிட்டாயா?"

"இல்லை! மறந்துவிடவில்லை! உண்மையில் நீங்கள் என் வாழ்வில் மரம் என்பதை நினைத்துத்தான் இப்படிச் செய்தேன். மகன் என்கிறீர்! யாருக்கு மகன்? அவர் வயதென்ன? யாராவது ஒப்புக் கொள்வார்களா? இல்லை - உங்களையும்

என்னையும் தான் கணவன் மனைவி என்றால் நம்புவார்களா? பேத்தி என்றால் ஒரு வேளை நம்பலாம். மகன் என்று நீர் சொல்லும் அவர் எனக்கேற்றவர். வறண்டு கிடந்த பாலை நிலத்தில் பாலை ஊற்றினார். பூச்செடியும் வளர்கிறது. செடியை வளர்க்க நான் வெளியில் செல்ல விரும்பவில்லை. - உலகம் தூற்றும், உண்மையை உணராது. ஆதலால் நான் வீட்டிலேயே .....”

“அய்யோ தெய்வமே ! எனக்கா இந்தக் கதி வர வேண்டும்! சொல்லப் போனால் காளி போலப் பேசுகிறாளே! எனக்கே – என் மானத்திற்கே குழி தோண்டுகிறாளே! பாம்பையல்லவா வீட்டில் வளர்க்கிறேன்.”

இவை சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த முதலியாரின் மனப் போராட்டம்.

போராட்டத்தின் முடிவில் “ஆம்; அவள் நிலைக்கும் என் நிலைக்கும் பொருத்தம் இல்லை தான். சாதகத்தில் ஏதோ பொருத்தம் சொன்னான். ஆனால் உள்ளப் பொருத்தமில்லை. எந்தப் பொருத்தமுமே இல்லை. அவள் ஓர் இளங்கொடி, பக்கத்திலே இருக்கும் கொம்பிலே தாவிப் படர்ந்திருக்குமா? அவள் பூத்துக் குலுங்கும் செடி. வண்டு மொய்க்காதிருக்குமா? அவள் காண வேண்டிய பருவ இன்பத்தை – மனித இன்பத்தை என்னிடம் காண முடியவில்லை. அதனால் அ∴து இருக்கும் இடத்தை நாடினாள். அவனும் இளைஞன், மணம் ஆகாதவன். இ∴து அவர்கள் குற்றமன்று. என் குற்றந்தான். இது சரியான தண்டனைதான்” என்ற நிலைக்கு வந்தார்.

“இருந்தாலும் இப்படிச் செய்யலாமா? தாய் – மகன் என்ற முறையாவது கருத வேண்டாமா?”

"முறை! என்ன முறை! அவன் எனக்குத்தானே மகன். அவளுக்கும் அவனுக்கும் என்ன உறவு வந்தது? ஒரு கயிற்றை நான் கழுத்தில் கட்டியதற்காக அவள் தாயாக முடியுமா?"

"இல்லையில்லை! இதுசரி என்று ஒப்புக் கொள்ளவே மாட்டேன். அவள் குற்றவாளிதான் அவளை இப்பொழுதே....."

"வேண்டாம் ! உன்னைத்தான் தூற்றும் உலகம். அவளைத் தூற்றாது . இயற்கை எண்ணம் -உணர்ச்சி இவற்றைக் கட்டுப்படுத்த முடியுமா? அதை அடக்க உன்னிடம் தான் ஆற்றல் இருக்கிறதா? வயதான உன்னிடமே இல்லாதபோது வாலிப உள்ளத்திலே எப்படி அதை எதிப்பார்க்க முடியும்? ஆகவே நீ எண்ணுவது போல் செய்துவிடாதே! அவளை மணந்து கொண்டதே பெருங்குற்றம். மேலும் கொலைக் குற்றத்திற்கு ஆளாகாதே!"

இப்படியாக நொந்து நொந்து அல்லற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது அவருள்ளம்.

"வெந்நீர் காய்ந்து கொதிக்கிறதே; என்ன செய்கிறீர்கள்; குளிக்க எழுந்து வாருங்கள்" என்று சொல்லிக் கொண்டே மாடியில் ஏறி வந்துகொண்டிருந்தாள் மங்களம்.

ஒரு வகையில் மனத்தை -முகத்தைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டு எழுந்தார்.

அன்று முதல் அவர் பைத்தியம் பிடித்தவர் போலவே காணப்பட்டார். அவருக்கு முகத்தில் தாடி வளர்ந்து கொண்டு வந்தது போலவே வேரூன்றி முளைத்தெழுந்த அந்த

எண்ணமும் வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. மாடிப் பக்கம் செல்வதே கிடையாது. ஒரு தனி அறையில் படுத்துக் கொள்வார். முதலியாரின் மாற்றம் மங்களத்திற்கு மனத் தடுமாற்றத்தைத் தந்தது.

மற்றொரு நாள் இரவு மணி ஒன்று அல்லது இரண்டு இருக்கும். சிரிப்பொலி கேட்டது. அப்படியொன்றும் வெடித்த சிரிப்பன்று. சிறிய ஒலி தான். இருந்தாலும் உறங்காமலே இருந்த முதலியார் செவியில் அவ்வொலி விழுந்தது. ஒலி வந்த திசை நோக்கி நடந்தார். தன் மகன் அறையிலிருந்து தான் அந்த ஒலி வந்தது என்பதை மெய்ப்பித்து விட்டது. அங்கிருந்து வரும் பேச்சொலி பூத்துக் காய்த்திருந்த அந்த எண்ணம் பழுக்கத் தொடங்கி விட்டது.

கதவின் துவாரத்தின் வழியாகப் பார்த்தார். இருவுருவங்கள் தெரிந்தன. படுக்கையறை வெளிச்சத்தால் சரியாகத் தெரியவில்லை.

பேச்சை உற்றுக் கேட்டார்.

“எனக்குப் பயமாகவே இருக்கிறது. அவர் பார்த்து விட்டால் என்ன ஆகும்” இது பெண் குரல்.

“நானிருக்கும் பொழுது உனக்கென்ன பயம்?” அவர் பார்த்தால் தான் என்ன இனி மேல் நீ என் மனைவி. ஏதாவது தடை ஏற்பட்டால் நாம் சிங்கப்பூருக்குச் சென்று விடலாம்” இஃது ஆண் குரல்.

இதற்கு மேல் அவர் கேட்டுக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. பழம் பயன் தரத் தொடங்கிவிட்டது.

"என்ன துணிச்சல்! இனி அவள் உன் மனைவியா?.... சிங்கப்பூருக்கா செல்கிறாய். வேண்டாம். நானே உங்களைச் சொர்க்கத்திற்கு அனுப்புகிறேன்" என்று துடிதுடித்துக் கொண்டு சந்தடி செய்யாமல் அறைக்குச் சென்று கைத் துப்பாக்கியை எடுத்து வந்தார்.

மகன் அறையில் ஒரு சன்னல் கதவு சிறிது திறந்திருப்பதைப் பார்த்தார். அதன் வழியாக உள்ளே பார்த்தார். அவர் கண்கள் கூசின. நெஞ்சு வெடித்து விடும்போல இருந்தது.

துப்பாக்கியை நீட்டினார். கண்களை மூடிக் கொண்டார். விசையைத் தட்டினார். "படார் படார்" என்ற சத்தம். குறி தவறி அங்கிருந்த நிலைக் கண்ணாடியில் பட்டது.

எங்கும் ஒரே வெளிச்சம். மாடியிலிருந்து ஓடி வந்தாள் மங்களம்.

துப்பாக்கியை மறைத்துக் கொண்டு பித்தன் போல் நின்று கொண்டிருந்த கணவனைப் பார்த்தாள். "என்ன இது? ஏன் இப்படி நிற்கிறீர்கள்? என்ன சத்தம்?" என்று பதற்றத்துடன் கேட்டாள்.

அவளைப் பார்த்ததும் அவருக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது.

"அப்படியானால் உள்ளே நம்மால் சுடப்பட்டது யார்?" இது முதலியார் பெருமூச்சோடு கலந்து வந்த அய்யம்.

மகனும் கதவைத் திறந்து கொண்ட வந்து இதென்ன அப்பா என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்.

ஒன்றும் பேசவில்லை.

மங்களம் அவர் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு மாடிக்குச் சென்று விட்டாள்.

மணி நான்கு அடித்துவிட்டது.

முதலியார் மகன், கட்டிலின் கீழ் மறைந்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்த தன் காதலியை மெதுவாக அழைத்துக் கொண்டு வீட்டிற்கு வெளியே வந்தான். வெளிக் கதவு திறக்கப்படும் சத்தம் கேட்டு முதலியார் மாடிச் சன்னல் வெளியில் எட்டிப் பார்த்தார்.

தன் மகன் எதிர்த்த வீட்டுப் பெண் வசந்த கோகிலத்தை அங்கே கொண்ட போய் விட்டுத் திரும்புவதை வீதி வெளிச்சத்தால் பார்த்தார்.

அப்பாடா என்று திரும்பினார்.

அந்த மரம் – சந்தேக மரம் அடியோடு சாய்ந்தது. மனப்பாரம் குறைந்தது, பித்தமும் தெளிந்தது.

"மங்களம்! மங்களம்" என்றார். அப்பொழுது அவர் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் நிறைந்திருந்தது.

❑❑❑

5

கடை முழுக்கு

'அடாடா! என்ன தெய்வகளை! அந்த முகத்திலே எவ்வளவு சாந்தம்! வைரங்கள் 'பளிச்' பளிச் சென்று 'டால்' அடிப்பதைப் பாருங்கள்! அந்த உடம்பைப் பாருங்களேன்! என்ன தேஜசு! கண்கள் அப்படியே கருணையைப் பொழிகின்றனவே ! எல்லாம் ஈசுவரானுக்கிரகம். அவர் தெய்வாம்சம் . அரகரமகாதேவ!"

"டே, கண்ணா! இந்தப் பைத்தியத்தைப் பாருடா! தெய்வாம்சமாம்! ஈசுவரானுக்கிரகமாம்! அந்த ஆசாட பூதியின் கண்ணிலே கருணையா பொழிகிறது? காதலை அல்லவா கக்குகின்றன அந்தக் கண்கள். அதோ அவள் அழகிலே ஈடுபட்டு அப்படியே சொக்கிப் பிள்ளையார் போல் உட்கார்ந்திருக்கும் இவரைப் பார்த்து இப்படியெல்லாம் உளறுகிறானே!"

அன்று ஐப்பசி மாதக் 'கடைமுழுக்கு', காவிரியிலே பாவத்தைக் கழுவிப் புண்ணிய உருவங்களாகத் திகழ வேண்டும் நாள் அது. அன்று நானும் என் நண்பன் மாறனும் மழையில் அகப்பட்டு ஒதுங்கி நின்றபோது பண்டார சந்நதிகள் அழகிலே ஈடுபட்ட பக்தர் பகர்ந்ததையும், அதைக் கேட்ட மாணவர்கள் பேச்சையுந்தான் மேலே தந்துள்ளேன்.

நாங்கள் அங்குச் சென்றது முழுக்குக்கு அன்று; அங்கு நடந்த ஆண்டு விழாவில் பங்குபெறச் சென்றிருந்தோம். நான் தேசிய வாதி, மாறன் பெரிய சீர்திருத்தவாதி! கொள்கையில் கருத்து வேறுபாடு கொண்டவர்கள் இருப்பினும் நட்பில் எதுவும் குறுக்கிடாது. "நாமிருவராகவே" இருந்து வந்தோம். 'காந்தி – ஜின்னா சந்திப்பை' விட எங்கள் சந்திப்பை – நட்பை வெகுவாகப் பேசுவார்கள். பள்ளித் தோழமை அவ்வாறு வளர்ந்திருந்தது.

மாறா! பேச்சைக் கேட்டாயா! எல்லாம் இந்தச் "சூனாமானா"க்களால் வந்த வினையப்பா. கடவுட் கொள்கை யைப் பற்றிக் கண்டபடியெல்லாம் "பிரச்சாரம்" செய்து வந்ததால் நேர்ந்த விளைவு இது" என்றேன்.

"சுந்தரம்! வீணாகப் பழிசுமத்தாதே! மக்களிடையே அறிவு வளர வளர மடமை மறைகிறது. இதற்கும் யாரும் பொறுப்பாளியல்லர். காலச் சூழலில் சிக்குண்ட கண்மூடிக் கொள்கை சிதறுண்டு போவதற்கு யார்தான் என்ன செய்ய முடியும்?" என்று சொற்பொழிவு செய்யத் தொடங்கிவிட்டான் மாறன்.

ஆனால் நான் அவன் பேச்சைக் கவனிக்கவேயில்லை. என் மனத்தையும் கண்ணையும் எதிரில் மழைக்கு ஒதுங்கி யிருந்த மங்கையிடம் செலுத்திக் கொண்டிருந்தேன். அவளுடைய அழகின் வயப்பட்ட மனத்தை மாற்ற முடிய வில்லை. மழையில் நனைந்த வெண்மையான ஆடை அவள் உடலின் சிவப்பை எடுத்துக்காட்டி என் உள்ளத்தை இழுத்துக் கொண்டிருந்தது. நகைகள் போட்டிருந்தால் அந்த நங்கையின் அழகு கொஞ்சம் குறைவாகத்தான் தோன்றும். அதை அறிந்து தானோ, முகத்தில் ஏதோ ஒரு வாட்டம் – கவலைக் குறி ஊடாடியது. நீராடியதால் நனைந்து தொங்கிக்

(என்னவோ அவள் நகை அணியவில்லை அழகாக இருந்த)

கொண்டிருக்கும் அந்தக் கூந்தலிலிருந்து மழைநீரைத் தட்டிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது ஒவ்வொரு அசைவிலும் என்மனம் ...அதிகம் ஏன் சொல்ல வேண்டும்- என்னையே மறந்தேன்.

"சுந்தரம்" என்று தோளில் தட்டினான் என் நண்பன்.

தூக்கிவாரிப் போட்டது. சுய உணர்வு பெற்றேன்.

"சுந்தரம்! நான் சொல்லிக் கொண்டேயிருக்கிறேன்.நீ வேறு கவனமாக இருக்கிறாயே!" என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்.

"அதோ பார் அந்தப் பாவையை. பொற்சிலை போன்ற அவள் அழகைப்பார். தெய்வலோகப் பெண்போல்.....!"

"சேச்சே எங்கே போனாலும் இந்த வேலைதானா! வழியில் போகிறவர்களைப் பற்றி நமக்கென்ன? அது சரி தெய்வலோகத்தில் எத்தனை நாளப்பா இருந்தாய்?" என்று கிண்டல் செய்தான்.

"மாறா! நீயே பார்! உன் மனமுங்கூடக் கெட்டுவிடும் அவளைப் பார்த்தால் என்று சொல்லிக் கொண்டு அவனுடைய முகத்தை அவள் பக்கம் திருப்பினேன். அவளைப் பார்த்ததுதான் தாமதம் மாறன் முகம் மாறி விட்டது. என் கையைப் பிடித்துப் பரபர என்று இழுத்துக் கொண்டே சென்று விட்டான். மழையைக் கூடப் பொருட்படுத்தவில்லை. நான் அந்த இடத்தை விட்டு நீங்கினேனே ஒழிய அவள் என் மனத்தை விட்டு நீங்கவில்லை.

எங்கள் ஊருக்குச் சென்று விட்டோம்.

சில மாதங்களுக்குப் பின் சென்னை சென்று திரும்பி வந்தேன். நண்பன் மாறனைப் பார்க்கச் சென்றேன்.

என் முகத்தில் வெற்றிக்குறி விளையாடுவதைக் கண்டு "என்ன சுந்தரம்! எதிர்பார்த்தபடியே கிடைத்துவிட்டதோ" என்றான்.

"ஆம் எதிர்பார்த்தது தான். ஆனால் நான் சென்னை செல்லும்பொழுது எதிர்பார்க்கவே இல்லை. இருந்தாலும் என் எண்ணம் நிறைவேறிவிட்டது" என்றேன்.

"என்ன.... ஒரு... நாலாயிரமாவது கிடைத்திருக்குமா? இருந்தாலும் சுந்தரம்! நீ ஒரு தேசியவாதியாயிருந்து கொண்டு "இந்தக் கள்ள மார்க்கட் வியாபாரம் செய்யக் கூடாதப்பா!"

"மாறா! அதை நான் சொல்லவில்லை. வியாபாரத்திற்கும் தேசியத்திற்கும் என்ன சம்பந்தம்? அது கிடக்கட்டும். நான் சொல்வது வேறு. கடைமுழுக்கன்று பார்த்தோமே ஒரு பெண்ணை. அது முதல் பரிதவித்துக் கொண்டிருந்தது என் மனம். அவளை அடையமுடியுமா? அவள் எங்கிருக்கிறாளோ? யாரோ? எந்த ஊரோ? என்று ஏங்கிக் கொண்டிருந்த உள்ளத்திற்குச் சாந்தி கிடைத்தது" என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது குறுக்கிட்டுப் பேசத் தொடங்கினான், மாறன்.

"என்ன என்ன! மழைபெய்யும்போது பார்த்த பெண்ணா! சாந்தி கிடைத்ததா அந்தப் பெண்ணை மறுபடியும் பார்த்தாயா என்ன நடந்தது? விளக்கமாகச் சொல் சுந்தரம்" என்று சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தவன் நிமிர்ந்து உங்கார்ந்தான்.

"கேள்! உற்சாகமாகக் கேள்! நான் சென்னையில் பைத்தியக்காரனைப் பார்க்கச் சென்றேன்...."

"என்ன சுந்தரம்! நான் கேட்பதைவிட்டுப் பைத்தியக் காரனையும் அவனையும் இவனையும் பற்றிச் சொல்லு கிறாயே" என்று கொஞ்சம் பதற்றத்துடன் கேட்டான்.

"அட, என்னப்பா! சொல்வதற்குள் துடிக்கிறாயே! விவரமாகச் சொல்ல வேண்டாமா?"

"விவரமாகச் சொல்லுவதற்குப் பைத்தியக்காரனைப் பார்க்கப் போனேன் என்று தான் சொல்ல வேண்டுமா?"

"கேளப்பா! "பைத்தியக்காரன்" சினிமாவைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தேன்."

"திரைப்படத்தைப் பற்றியா சொல்லுகிறாய்?"

"ஆமாமா! கொட்டகை வாசலில் ஒரே கூட்டம்! வித விதமான 'தோகை மயில்கள்' உள்ளே சென்று கொண்டிருந்தன. அந்த மயில் கூட்டத்தில் என் கோகிலத் தையும் கண்டேன். ஆம் கோகிலந்தான்! அவள் சிவப்பிற்கும் அந்தக் கருப்பு ஆடைக்கும் என்ன அழகு தெரியுமா? அரைகுறையாகப் பின்னித் தொங்க விடப்பட்டிருந்த அந்தச் சடை - அலட்சியப் பார்வை - எவரையும் கிறு கிறுக்கவைக்கும் புன்சிரிப்பு இவை என்னை அப்படியே சிலைபோல் நிற்கச் செய்துவிட்டன. அங்கிருந்த மயில்களின் பார்வை எல்லாம் இந்தக் குயிலின் பக்கந்தான். வேடர்களின் கண்களைப்பற்றிக் கூறவா வேண்டும்!

'டிக்கெட்' கொடுக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். அவள் எந்த வகுப்பு 'டிக்கெட்' வாங்குகிறாள் என்பதை அவள் கை நீட்டிய

அறையின் மேற்புறத்தில் எழுதியிருந்ததைப் பார்த்து அறிந்துகொண்டேன்.

நானும் அதே 'டிக்கெட்'டை வாங்கிக் கொண்டு மகிழ்ச்சியோடு உள் நுழைந்தேன். அவள் இருக்கைக்குப் பக்கத்திலேயே இடமும் கிடைத்தது. ஆண்டவனுக்கு ஒரு கும்பிடு போட்டுவிட்டு அமர்ந்தேன். கடைமுழுக்கன்று கண்ட வருத்தக்குறியைக் காணவில்லை. மலர்ச்சி தான் இருந்தது. உதட்டின் சிவப்பும், கண் மையின் கருப்பும் இயற்கை அழகை அதிகப்படுத்திக் காட்டின. அவை நாகரிக நாரீமணிகள் அணியும் வண்ணப்பூச்சுகளின் ஒத்துழைப்பு.

அவளைப் பார்ப்பேன். அவள் பார்த்தால் திரையைப் பார்ப்பேன். இப்படியாக இருந்ததே ஒழிய, பேச வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. இருந்தாலும் கண்கள் பேசிக் கொண்டு தான் இருந்தன. அவளோடு எப்படிப் பேசுவது – பேசினால் விடை தருவாளோ என்னவோ என்ற அய்யம் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. பிறகு மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு "மணி என்ன ஆகிறது" என்று தயவாகக் கேட்டேன்.

"9-25 ஆகிறது" என்று சிறு சிரிப்போடு கலந்து விடை தந்தாள்.

எனக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி.

படம் ஆரம்பம் ஆயிற்று. படத்தையும் பாவையையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தேன். இடையே அவள் பேசத் தொடங்கினாள்.

"பாருங்கோ சார்! இளம் பெண்களைக் கிழவனுக்குப் பிடித்துக் கட்டிவைத்துவிட்டு, அவள் எப்படியோ தவறு

செய்துவிட்டால் அவளைக் கெட்டுவிட்டாள் - சமூகத் துரோகி என்றெல்லாம் தூற்றுகிறது இந்தச் சமூகம். இது பெரிய அநியாயம். குற்றம் எங்கிருக்கிறது என்று அறிந்து குற்றத்தை நீக்க ஒருவரையும் காணவில்லை - அதைவிட்டுப் பாவம் பெண்களைக் குறை கூறுகிறார்கள்" என்று உணர்ச்சியாகப் பேசினாள்.

"ஆம்!ஆம்!" என்றேன் நான். அவ்வளவு தான் என்னால் பேச முடிந்தது. படமும் அவள் சொன்னதைத் தான் விளக்கிக் கூறியது.

படம் முடியும் சமயம் மழை வந்துவிட்டது. "அடடா! மழை வந்துவிட்டதே! எப்படி வீட்டிற்குப் போவது" என்றேன்.

"ஏன்! உங்கள் வீடு எங்கிருக்கிறது?" என்றாள்.

"நான் இந்த ஊரிலில்லை. என் நண்பன் வீட்டில் தங்கியுள்ளேன். "மௌண்ட்ரோடு"க்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது" என்றேன்.

"அப்படியானால் என்வீடு பக்கத்தில்தான் இருக்கிறது. அங்கு வந்து இருந்து விட்டுக் காலையில் போகலாம். இனிமேல் "ட்ராமும் இல்லை" என்றாள்.

"ம்ம், அதற்கென்ன," என்று அசடு வழியப் பதில் கூறினேன். உள்ளுக்குள்ளே ஆனந்தக் கூத்து. அச்சமும் ஒரு பக்கம் இருந்தது. எல்லாம் அவன் செயல் என்று நானே சொல்லிக் கொண்டேன்.

படமும் முடிந்தது. அவள் அழைப்பிற்கிணங்க அருகிலிருந்த அவள் வீட்டிற்குச் சென்றேன்.

"காப்பி போடலாம் என்றால் இந்த நேரத்தில் பால் எங்கே கிடைக்கப் போகிறது. இதோ 'கலர்' சாப்பிடுங்கள்" என்று தந்தாள்.

மறுக்க மனமில்லை.

"இந்த அறையில் படுத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று பரிவுடன் ஓர் அறையைக் காட்டினாள்.

படுத்துக் கொண்டேன். உறக்கமா வரும்! உள்ளத் துடிப்பு அதிகமாயிற்று. 'என்ன இவ்வளவு அன்பாக இருக்கிறாளே. வேறு ஆடவரையும் காணவில்லை' என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்த நான் காலடிச் சத்தம் கேட்டுத் திரும்பினேன்.

"வெற்றிலை போடுங்களேன்" என்று சிரித்துக் கொண்டே மெத்தையில் உட்கார்ந்தாள். பாக்குப் பொட்டலம் அவள் கையாலேயே உடைக்கப்பட்டது. சுண்ணாம்பும் அவள் தான் தடவினாள். அப்புறம் எனக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கவா வேண்டும்!

சிரித்தாள்; நானும் சிரித்தேன்.

காற்றின் தாக்குதலோ - அலையின் மோதுதலோ இன்றிப் படகு அமைதியாகச் சென்று கொண்டிருந்தது.

"சுந்தரம்! அவளை யாரென்று விசாரித்தாயா?" என்று குறுக்கிட்டுக் கேட்டான் நண்பன் மாறன்.

"ஓ, யாரென்றும் அறிந்துகொண்டேன். இனிமேல் அவள் என் மனைவி என்பதையும் உறுதி செய்துவிட்டேன்; எனது வாழ்க்கைப் பாதையை வேறு வழியில் திருப்பி விட்டேன். ஒரு வரம்பும் செய்து கொண்டேன்".

மாறா! அவள் ஒரு தாசி. பிறப்பிலேயே தாசியல்லள். சமூகம் அவளைத் தாசியாக்கிற்று. அவள் ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்தவள். பருவம் வந்ததும் பெற்றோர், அவளுடைய மணத்திற்கு முயற்சி செய்தனர். இடையில் அவளுக்கும் அவளுடைய மாமன் மகனுக்கும் காதல் வளர்ந்து வந்தது. அவன் தன் தாயிடம் அவளையே மணக்க வேண்டும் என்று கூறினான். ஆனால் தாய் உடன்படவில்லை. தாய் சொல்லைத் தட்டி நடக்க முடியாத நிலைமையில் அவன் இருந்தான். அவளும் தன் தாயிடம் கூறினாள், அத்தானைத் தான் மணப்பேன் என்று. அவள் உடன்பட்டாலும் 'மாப்பிள்ளை வீட்டார் ஒத்துக் கொள்ளாததால் நாமே வலியப் போவது அழகில்லை' என்று சொல்லி விட்டாள்.

ஒரு நாள் அவளும் அவனும் சந்தித்தனர். "அம்மா சொல்வதை மீறி எப்படிச் செய்வது? உன் விருப்பப்படி உன் வீட்டார் விருப்பப்படி நடந்துகொள். என்மேல் வருத்தப்படாதே." என்று சொல்லி விட்டான்.

வேறு வழியின்றிக் கிழவன் ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப் பட்டாள். ஏழ்மையில் பிறந்த இளம் பெண்கள் இப்படிப் பலி யாவதைத்தானே இந்தப் புண்ணிய பூமியிலே காண்கிறோம். அவள் மட்டுமென்ன அதற்கு விலக்கா? அவளும் வெகு விரைவில் "விதவை"ப் பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்டாள். அந்த நிலையில்தான் தாயோடு கடைமுழுக்குக்கு "தீர்த்தம்" ஆட வந்திருந்தாள்; பாபத்தைப் போக்கிப் பரமன் அருளைப் பெற வந்திருந்தாள். பாபம் போனாலும் போகாவிட்டாலும் 'பரமன் அருள்' கிடைத்தே விட்டது. தங்கியிருந்த வீட்டில் நள்ளிரவில் பரமன் என்ற இளைஞன் அருளுக்குப் பாத்திரமானாள். பலவகைச் சோதனைகளுக்குப் பிறகு பரமனோடு ஐக்கியமாய்

விட்டாள். சில நாளில் பரமன் கங்கையைத் தேடிச் சென்று விட்டான். அவள் சில நாள் அங்கேயே இருந்தாள்.

பாவை, பணமும் கையுமாய் நிற்கையில், பத்திரிகை ஆசிரியர் ஒருவர் அபயமளித்தார். அவர் உதவியால் தான் சென்னைக்கு வந்திருந்தாள். சினிமாவில்கூட ஏதோ "சான்சு"க்கு முயற்சி நடப்பதாகவும் கூறினாராம்.

இவ்வளவையும் அவள் வாயால் கேட்டால் கல்லும் உருகி விடும். கேட்டுக் கொண்டிருந்த நான், "ஏன் இப்படி யெல்லாம் கெட்டுப் போக வேண்டும்? நல்ல அழகு, இளமை, அறிவு இருக்கிறதே யாரையாவது மணந்துகொண்டால் என்ன?" என்று கேட்டேன்.

"மணமா! நான் விதவை! தாசி! என்னை யார் மணப்பார்கள்? அப்படியே சரி என்று யாரேனும் வந்தாலும், விரும்புவதைப் பெற்றுக்கொண்டு, உதறித் தள்ளிவிட்டு, ஓடிவிடுகிறார்கள். சீர்திருத்தம் பேசி விட்டுச் செயலுக்கு வரும்போது ஓடி ஒளியும் வீரர்களைத்தானே காண்கிறேன். ஒருவரிடம் வாழத்தான் எண்ணினேன். ஆனால் அதற்கு அற்பாயுள்தான். கழுத்தில் ஒரு கயிறு மட்டுமிருந்தால்..." முடிப்பதற்குள் நான் குறுக்கிட்டு,

"இதோ பார்! நானே உன்னை மணந்து கொள்கிறேன். இணைபிரியாது வாழ்வோம். ஆண்டவன் மீது ஆணை. உன்னைப் பிரியவே மாட்டேன். கடைமுழுக்கன்று கண்டது முதல் உன் வயமாகி விட்டேன். நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?" என்றேன்.

"ஆண்டவனை நீங்கள் நம்புகிறீர்களா? ஆண்களே இப்படித்தான். தங்கள் காரியம் ஆகும் வரை அந்த ஆணை

இந்த ஆணை என்று பெண்களை ஏமாற்றுவார்கள். பெண்களும் "சாமி" என்றவுடன் உண்மை என்று நம்பிவிடுகிறார்கள். கடைசியில் ஆடவர்கள், ஆண்டவன் உண்மையில் "கல்" என்பதை மெய்ப்பித்து விடுகிறார்கள். நீங்கள் மட்டுமென்ன கடவுளை...!"

"கண்ணே! என்னையும் அப்படி எண்ணிவிடாதே உண்மையில் நான் கூறுகிறேன். பகிரங்கமாகப் பதிவுத் திருமணம் செய்துகொள்கிறேன். என் வாழ்க்கைப் பயிருக்கு நீதான் மழை! மனமிரங்கிக் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். இனி நீ இங்கிருக்க வேண்டாம். இந்தத் தொழிலும் வேண்டாம். "சினிமா" என்ற முதலை வாயிலும் சிக்க வேண்டாம். நீ அதில் சேர்ந்தால் "சக்கை" ஆக்கப்படுவாய்!

"அந்தோ! எத்தனை பெண்கள் சித்திரவதை செய்யப்படுகிறார்கள் நமது நாட்டில். மூடத்தனத்தால், பெண்ணினத்தை - தாய்வர்க்கத்தை - படுகுழியில் தள்ளிப் பாழ்படுத்துகிறார்களே! இனி அந்தக் கொடுமையை ஒழிப்பதே என் குறிக்கோள். அரசியல் அப்புறம். முதலில் சமூகம் விடுதலை பெற வேண்டும். அந்தப் பணியில் நாம் இருவரும் நின்று தொண்டு செய்வோம்" என்று கூறினேன்; அவளும் உடன்பட்டாள்.

"மாறா! பொங்கலன்று எங்கள் இருவர்க்கும் வாழ்க்கை ஒப்பந்தம் நடைபெற ஏற்பாடு செய்துவிட்டேன். நான் பொங்கலன்று உன் கட்சியில் சேர்ந்து விடுவது என்றும் தீர்மானித்து விட்டேன். இனிமேல் நான் ஒரு புது மனிதன். எல்லா வகையிலும்தான். நீ என்னிடம் அருவருக்கும் சில குறைகளையும் களைந்து விட்டேன்.

மாறா! என்ன நான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன். நீ பேயறைந்தாற் போலப் பேசாமல் சாய்ந்து கொண்டிருக்கி

றாயே” என்று தட்டினேன். அப்பொழுதுதான் சுய உணர்வு வந்தவன் போல எழுந்தான்.

“ம்ம்! சுந்தரம்! உன் மாற்றத்திற்கும் நீ செல்லப் போகும் புதிய மார்க்கத்திற்கும் என் ஆசி” என்றான்.

“அப்பா! மாறா! ஆசியோடு மட்டும் நின்று விடாதே! உன்னுடைய முழு ஒத்துழைப்பும் இருந்தால்தான் அன்று திருமணம் சிறப்பாக நடை பெறும். நீதான் எல்லாம் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும்.” என்று சொல்லிவிட்டுப் பிரிந்து விட்டேன்.

இரண்டொரு நாளில் என் நண்பன் மாறனைக் காணவேயில்லை. இருக்கும் இடமும் தெரியவில்லை.

பொங்கலும் வந்து சேர்ந்தது. திருமணம் விமரிசையாக நடந்தது. கடை முழுக்கன்று அவளை விதவையாகக் கண்டேன். இன்று அவள் விதவை என்ற சொல்லுக்குக் கடை முழுக்குப் போட்டுவிட்டாள். வாழ்த்துகள் – பரிசுகள் – அடேயப்பா! சொல்லிமுடியாது. சீர்திருத்தத் திருமணம் அல்லவா! வெளியூரிலிருந்து ஏராளமான கடிதங்கள் வந்திருந்தன. அவற்றை எடுத்துக் கொண்டுபோய் மாடியில் அவளும் நானும் ஒவ்வொன்றாகப் படித்துக் கொண்டிருந்தோம். ஒரு கடிதம் மட்டும் என் கவனத்தை அதிகமாகக் கவர்ந்தது. அது என் நண்பன் மாறன் கடிதம். ஆவலோடு பிரித்தேன். படித்தேன்.

ஆருயிர் நண்பா! உன் மணத்தில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளாமைக்கு என்னை மன்னிப்பாயா? கட்டாயம் மன்னிப்பாய். நான் சீர்திருத்தம் பேசினேன். செயலில் காட்டவில்லை. அவளை – இல்லை மன்னிக்கவும் – உன்

மனைவியைத் தாசியாக்கியது சமூகம் மட்டுமன்று. நான் தான் முதற்காரணம். அவள் என் அத்தைமகள். என் தாய் சொல்லுக்காக அவளை மணக்க மறுத்தேன். அவள் அந் நிலைக்கு ஆளானாள். அந்நிலைக்கு ஆளாக்கிய நான் அவள் முகத்தில் எப்படி விழிப்பேன். எப்படி உன் திருமணத்தில் தொண்டாற்ற முடியும்? இப்பொழுது என்னை மன்னிப்பாயா? உங்கள் இருவரையுமே வேண்டுகிறேன் மன்னியுங்கள் என்று. இயன்றால் உங்கள் பிள்ளைகளின் திருமணத்திற்குச் சிங்கப்பூரிலிருந்து வருகிறேன். இன்று கப்பலில் புறப்படுகிறேன். வணக்கம். மன்னிப்பை வேண்டும்.

மாறன்

*****

கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே கடிதத்தை முடித்தேன். அவளும் விம்மி விம்மி அழுதாள். அந்த விம்மலை மாற்ற வானொலியைத் திருப்பி விட்டேன். மாறன் கடைமுழுக்கன்று அவளைப் பார்த்தவுடன் மழையையும் பாராமல் என்னை இழுத்துக் கொண்டு சென்றதன் காரணம் இப்பொழுதுதான் தெரிந்தது. அவன் மணக்க வேண்டிய பெண் இப்பொழுது என் மனைவி.

ம்ம்! நமது மூடத்தனங்களுக்கு என்று “கடை முழுக்கு” வருகிறதோ என்று உள்ளுக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டேன்.

❑❑❑

6

காக்கையின் கடிதங்கள்

பாரதிதாசன் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டம் அன்று. பெருங்கூட்டம் . கடல்கடந்த தமிழர்கள் தமது தாய்நாட்டில் தோன்றிய – ஒப்பற்ற புரட்சிக் கவிஞர் பிறந்தநாள் விழாவைத் தமிழகத்தைவிட உயர்வாகக் கொண்டாட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு சிங்கப்பூர்த் தெருக்களையெல்லாம் தோரணங்களாலும் காகிதப்பூக்களாலும் ஒரே அழகாக அலங் கரித்திருந்தார்கள். அன்று சிங்கப்பூர் புதுமாதிரியான அழகுடன் விளங்கியது. பலபேர் கவிஞரைப் பாராட்டினர்.

அவருடைய கவிதை நயங்களை-உவமைத்திறங்களை யெல்லாம் சுவைபடப் பேசினார்கள். பேசும்பொழுது ஒருவர் "சுயமரியாதை கொள் தோழா!" என்ற பாட்டைப் பாடினார். அவ்வளவுதான் எனக்கு ஒரே குழப்பம். தலை சுழன்றது. முகம் கருத்தது. எனது மாற்றத்தைக் கண்ட என்மனைவி-இல்லை- என் காதலி ஏன் இப்படிப் பித்து பிடித்தது போல் இருக்கிறீர்கள்? என்றாள். 'ஒன்றுமில்லை' என்று சொல்லி வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டு' வா போகலாம்' என்று புறப்பட்டு விட்டேன்.

அவளும் என்னுடன் வந்தாள். "ஏன் இப்படிப் பாதியிலேயே வந்து விட்டீர்கள்?" என்றாள்.

“ஒன்றுமில்லை”.

“ஒன்றுமில்லையா? என்னிடங் கூட மறைத்துப் பேசுகின்றீர்களே”என்று கெஞ்சிக்கேட்டாள் கமலம்.

“அஃது ..என் ..சொந்த...ஊரில் ...ஒன்றுமில்லை. கமலா! அங்குப் பாடிய பாட்டு-சுயமரியாதைப் பாட்டு இருக்கிறதே அஃது என் வாழ்நாளில் முக்கிய பகுதியைப் பற்றிக் கொண்டுள்ள பாட்டு. எனது இறந்த கால எண்ணங்களைத் தூண்டிவிட்டது. அதைப் பற்றி ஒன்றுங் கேட்காதே கமலா! பைத்தியம் பிடித்து விடும்போல் இருக்கிறது. சமயம் நேரும்போது சொல்லுகிறேன்”

நான் எனது தமிழகத்தை – சென்னையை விட்டுச் சிங்கப்பூருக்கு வந்து இரண்டு ஆண்டுகளாகின்றன. கடைகளில் கணக்கெழுதி அதனால் வரும் ஊதியத்தைக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தி வந்தேன். அங்கு நான் இருந்த வீட்டின் எதிர்வீட்டுப் பெண் தான் கமலம். அவளுக்கும் எனக்கும் காதல் எப்படியோ தோன்றி – வளர்ந்து – முற்றிப் பலனளிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. இப்பொழுது அவள் என் காதலியில்லை; மனைவி.

அவள் பல முறை ‘சுயமரியாதை’ப் பாட்டு சம்பந்தமாக நிகழ்ந்ததைக் கேட்பாள். கேட்கும் பொழுதெல்லாம் நான் மழுப்பி விடுவேன். அந்தப் பாட்டுத்தான் என்னைக் கொலைக்காரன் ஆக்கியது. நான் கொலைக்காரன் என்று தெரிந்தால் அவள் என்ன நினைப்பாளோ என்ற அச்சத்தால் அதைப் பற்றிக் கூறவேயில்லை.

ஒருநாள் என் கடிகாரத்தைக் காணவில்லை.

“கமலம்! கடிகாரத்தைப் பார்த்தாயா?” என்றேன்.

“இல்லையே! நான் பார்க்கவில்லையே!” என்று சிரித்தாள்.

அந்தச் சிரிப்பு அவள் திருட்டுத் தனத்தை வெளிப் படுத்தியது.

அட அசடே! உள்ளதைச் சொல்லு! இதிலென்ன விளையாட்டு, தங்கச் சங்கிலியல்லவா அது! என்றேன்.

“ஆம், நீங்கள் மட்டும் தங்கச் சங்கிலி போட்டுக் கொள்ளவேண்டும்; நான் போட்டுக் கொள்ளக் கூடாது. எத்தனை முறை உங்களைக்கேட்டேன் தங்கவளையல் வேண்டும் வேண்டுமென்று. அதைப் பற்றிய கவலை கொஞ்சங் கூட உங்களுக்கு இல்லையே. அதனால்தான் நான் அதை எடுத்து ஒளித்து வைத்திருக்கிறேன். என்றைக்கு வளையல் வருகிறதோ அன்றுதான் உங்கள் கடிகாரமும் வரும்” என்று சொல்லி விட்டுச் சமையல் அறைக்கு ஓடிவிட்டாள்.

“ம் ம் இருக்கட்டும். பெட்டியில் தானே வைத்திருப்பாள் என்று எண்ணி அவளுக்குத் தெரியாமல் சாவியை எடுத்து அவளுடைய பெட்டியைத் திறந்தேன். சில சீலைகளை எடுத்தேன். அடியில் கடிகாரம் இருந்தது. அதனடியில் சில கடிதங்களும் இருந்தன. எனக்குப் பல அய்யங்களை எழுப்பின அந்தக் கடிதங்கள். இவளுக்குக் கடிதங்கள் வரக் காரணம் என்ன? யார் எழுதியது? அதை ஏன் இவ்வளவு மறைவாகப் பத்திரப் படுத்தி வைக்கவேண்டும்? என்று எண்ணினேன்.

கடிதங்களைப் பிரித்தேன். சென்னை என்று எழுதியிருந்தது. உடனே இன்னும் என் கவனத்தைக் கவர்ந்தது எல்லாவற்றையும் எடுத்தேன். பிரித்தேன்.

அன்புமிக்க அம்மா?

என்னை இப்படி ஒரு தமிழ் ஆசிரியர் காலில் கட்டி விட்டீர்களே! என் வாழ்வெல்லாம் பாழாகத்தானே இப்படிச் செய்தீர்கள்! என்ன சுகத்தைக் கண்டேன் இவரைக் கட்டி? கலியாணமாவதற்கு முன் என்னவெல்லாம் நினைத்தேன். அந்த ஆசையெல்லாம் மண்ணாயிற்று. நல்ல புடவையுண்டா? நகையுண்டா? ஒன்றுமில்லை! பக்கத்து வீட்டுப் பெண்கள் தங்கள் கணவருடன் சினிமாவிற்குப் போகும்போதெல்லாம் என் மனம் என்ன பாடுபடுந் தெரியுமா? அவர்கள் கூடிச் செல்வத்தைப் பற்றியோ சினிமாவிற்கு நாமும் போகவில்லையே என்பதைப் பற்றியோ நான் பொறாமை கொள்ளவில்லை. அப்பொழுது அந்தப் பெண்கள் உடுத்துள்ள ஆடையும், நகைகளும் என்னை அப்படியே உருக்கிவிடும்.

பாவம்! அவருந்தான் என்ன செய்வார்?அவர் தமிழ் ஆசிரியர்! சம்பளமோ மிகக்குறைவு. சாப்பாட்டிற்கும் வீட்டு வாடகைக்குமே சரியாகிவிடும். அப்புறம் நகைக்கெங்கே போவது? அ்.து என் தலையெழுத்து.

இப்படிக்கு,
வள்ளி
சென்னை.

அம்மா!

உங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. வருத்தப்பட வேண்டாம்; என்று எழுதியிருக்கிறீர்கள். அதன்படியே நடந்து கொள்ளுகிறேன். ஆனால் அவரே என் வருத்தத்தைப் போக்கி விட்டார். நகைகள் செய்தல்ல. அன்பு செய்து என்னை மகிழச் செய்கிறார். என் முகம் சிறிது வாட விடமாட்டார். அவர் செய்யுந் தலையன்பு என்நகைப் பைத்தியத்தை நீக்கி விட்டது.

இதமாகப் பேசிப் பேசிச் சிரிக்க வைத்து விடுகிறார். இருந்தாலும் நானும் பெண்தானே! எப்பொழுதாவது புடவை நினைப்பு வந்து விடும். உடனே அவர் கண்டு கொள்வார். கவலைப்படாதே! இன்னும் ஐந்து நாளில் புதுப்புடவை எடுத்து வருகிறேன் என்று சொல்லுவார். அதன்படியே புடவையும் வந்து விடும். பின்னர் என்றைக்காவது சொல்லுவார் பத்திரிகைக்குக் கட்டுரை எழுதிக் கொடுத்து, அந்தப் பணத்தால் வாங்கினேன் என்று.

அவரிடம் ஒரே ஒரு கெட்ட குணம் இருக்கிறதம்மா! சும்மா பேசும்பொழுது நல்ல தமிழில் பேசு! நல்ல தமிழில் பேசு! என்று தொந்தரவு செய்கிறார்; சமஸ்கிருதம் என்று கூடச் சொல்லக் கூடாது. வடமொழி என்று சொல்லு என்றெல்லாம் தொந்தரவு செய்கிறார். எனக்குக் கஷ்டமாக – இல்லையில்லை – துன்பமாயிருக்கிறது. மற்ற வகையில் குறைவில்லாமல் இருக்கிறோம்.

வள்ளி

அம்மா! நலம்,

இப்பொழுது உன் மகள் தமிழ்ப் புலமை மிக்காள். என் புலமையைக் காட்டி முடங்கல் (கடிதம்) வரைவேன். ஆனால் உனக்கு விளங்காதே என்று தான் எளிய நடையில் எழுதுகிறேன். முன் கடிதத்தில் அவர் கூறுவதெல்லாம் தொல்லையாயிருக்கிறது என்றல்லவா எழுதியிருந்தேன். அஃது என் அறியாமை. என்போன்ற பெண்களெல்லாம் நமது தாய்மொழியைப் புறக்கணித்ததால்தான் இந்த இழிநிலை வந்துள்ளது.

இப்பொழுது எனக்கு நல்ல தமிழ் அறிவை ஊட்டிவிட்டார். தனித்தமிழில்தான் உரையாடுவோம். இலக்கியங்களை

இருவருமே சுவைப்போம். கல்வியழகை உணர்ந்தபிறகே நகையழகை மறந்தேன்.

அவர் பள்ளியிலிருந்து வரும்பொழுது 'காக்கை!' என்று அழைத்துக் கொண்டே வருவார்; 'வருக, வருக' என்று என் சிரித்த முகம் வரவேற்கும்.

காக்கை என்றதும் உனக்கு ஒன்றுமே புரியாது; அஃது என் பெயர். அவர் அருமையாக இட்ட பெயர். வள்ளி – ஆறுமுகம் பொருத்தமான பெயராயிருந்தாலும் அவருக்கு அது பிடிக்கவில்லை. அவர் பெயரை நக்கீரன் என்று மாற்றிக் கொண்டார். எனக்கும் காக்கை பாடினியார் என்ற பெயரைச் சூட்டினார். அதன் சுருக்கமாகத்தான் 'காக்கை! என்று என்னை அன்போடு அழைக்கிறார்.

லில்லி, ரோசு, ரமணிபாய் என்ற இந்தப் பெயர்களை விட எனக்குக் காக்கை என்ற பெயர் மிகமிகப் பிடித்திருக்கிறது.

இங்ஙனம்
காக்கை பாடினியார்.

இந்தக் கடிதங்கள் படிக்கப் படிக்கச் சுவையாக இருந்தன. மேலும் படித்தேன்.

அம்மா!

இருவரும் நலமே. உங்கள் கடிதத்தில் கடவுள் எனக்கு நன்னிலையைக் கொடுத்தார் என்று எழுதியிருந்தீர்கள். அந்த நிலையைக் கடவுளும் கொடுக்கவில்லை, யாருங் கொடுக்க வில்லை. அவருடைய முயற்சியும் என் அறிவுந்தான் எங்கள் மகிழ்ச்சிக்குக் காரணம். கடவுள் கொடுத்ததாயிருந்தால் பணத்தைக் கொடுத்திருக்கலாமே! இன்னும் அவர் சம்பளம்

அப்படியேதானே இருக்கிறது. ஒரு சல்லிகூட உயர்வில்லை! ஏதோ அவர் ஊட்டிய அறிவாலும் அன்பாலுந்தான் நாங்கள் கவலையற்று இடுக்கண் களைந்து வாழ்கிறோம்.

கடவுட் கொள்கையைப் பற்றியும் அடிக்கடி நாங்கள் பேசிக் கொள்வோம். தன் முயற்சியில் நம்பிக்கையிழந்த வரும், சுயநலத்தாருந்தான் அந்தச் சொல்லைத் துணைக் கழைப்பார்கள். பாரதியார் கூட "சிவலோகம் வைகுந்தம் என்பதெல்லாம் பித்தர்களின் கூற்று" என்று சொல்லி யிருக்கிறார். இப்போது உயிரோடுள்ள – சென்னையிலே யிருக்கின்ற வ.ரா. என்ற அறிஞர் கூட, கடவுள், விதி என்பதெல்லாம் "சுத்தப்பொய்" என்று கூறுகிறார்

"கடவுள் நரகம் என்பதெல்லாம் மக்களை ஏய்ப்பதற்காக ஒரு கூட்டத்தால் அமைக்கப்பட்ட எழுத்துக் கூட்டங்கள்" என்று எங்கோ படித்த நினைப்பிருக்கிறது. இப்படியெல்லாம் அறிஞர்கள் தன்னம்பிக்கையில்தான் உறுதி வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதை எல்லாம் எழுதினால் நீ என்னைப்பற்றித் தவறான எண்ணங் கொள்வாய் என்று இந்த அளவுடன் நிறுத்துகிறேன்.

வணக்கம்.
காக்கை

❀❀❀❀❀❀

அம்மா!

இப்பொழுது எழுதும் இந்தக் கடிதம் வீட்டிலிருந்து எழுதவில்லை. சிறைக்குள்ளிருந்து எழுதுகிறேன். அவர் ஒரு பக்கம் சிறையுள் கிடக்கிறார். நான் ஒரு பக்கம் அடைபட்டுக்

கிடக்கிறேன். நாங்கள் மட்டுமில்லை; உங்கள் பேரன் - மெய்யழகன் ஆறுமாதம் நிரம்பப் பெறாத கைக்குழந்தையும் சிறைக்குள்ளே என்னுடன் தான் இருக்கிறான்.

குடும்பத்துடன் சிறைப்பட என்ன குற்றம் செய்திருப்பார்கள் என்று எண்ணலாம்; பெருங்குற்றந்தான் செய்தோம். இன்றுள்ள சட்டப்படி அரசாங்கத்தை எதிர்த்தோம் என்ற குற்றம் சாட்டப்பட்டோம். ஆம், அரசாங்கம் இந்தியைத் திணித்தது. தமிழர்கள் எதிர்த்தார்கள். தாய்மொழியே தெரியாத மக்கள் வாழும் நாட்டில் மற்றொரு மொழியைப் புகுத்த ஒப்புக்கொள்ள மாட்டோம் என்று. அந்தப் படையில் உங்கள் மருமகனும் சேர்ந்தார். கைது செய்யப்பட்டார். பெண்கள் படையும் திரண்டது. அதில் நானும் பங்கு கொண்டேன். ஆண்மை மிக்க அரசாங்கம் என்னையும் சிறைப்படுத்தியது.

நீ நினைப்பாய் கடவுளைப் பற்றி யெல்லாம் என்னென்னவோ எழுதினாள், நாத்திகம் பேசினாள், அதன் விளைவு தான் இது என்று. அது தவறு. ஆணவம் பிடித்த அதிகாரவர்க்கம் திமிர் கொண்டு இதைச் செய்தால் இதை ஏன் கடவுள் மீது ஏற்றவேண்டும்? தாய்மொழி வளர வேண்டு மென்று சொன்னால் அதற்குத் தண்டனை தரும் அரசு இருந்தாலென்ன இறந்தாலென்ன? ஆனால் சிறைப்பட்டதற்கு மகிழத்தான் செய்கிறேன், தமிழுக்குத் தொண்டு செய்தோமே என்று. அதைவிட என் மகனும் இந்தி எதிர்ப்புப் போரிலே சிறை சென்றான் என்று பெரிதும் மகிழ்கின்றேன். இந்தக் கடிதம் உன் கைக்குக் கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ, தெரியவில்லை.

காக்கை
சென்னை.

அம்மா!

நலம் என்று எழுத என் கைகள் நடுங்குகின்றன. உன் மகள் இப்பொழுது விதவை. யாரோ ஒரு பாதகன் உன் மருமகனைக் கொன்று விட்டான். தமிழாசிரியர்கள் ஒன்று கூடிக் கழகம் ஒன்று நிறுவித் தமிழை முதன் மொழியாக்கவும், சம்பள உயர்வுக்காகவும் பாடுபட்டார்கள். அதில் உன் மருமகன்தான் செயலாளர். அல்லும் பகலும் அரும்பாடுபட்டு வந்தார். சில இரவுகளிலே வீட்டிற்குக்கூட வருவதில்லை. அமைச்சர்கள் வீட்டிலே அவருடைய பெயர் அடிக்கடி சொல்லப்படுகிறது என்று கூடக் கேள்வி. உடன் வேலை செய்யும் கூட்டத்திலே கூடப் பொறாமை கொண்ட விரோதிகள் இருந்ததாகவும் சொல்லுகிறார்கள். எப்படியோ தெரியவில்லை. எவனோ பாவி என் அன்பரைக் குத்திக் கொன்றுவிட்டான். வழக்கு ஒன்றுமில்லாது போயிற்று. ஆம்: ஏழைத் தமிழாசிரியனை அதுவும்-சீர்த்திருத்தக்காரனை யார் கவனிக்கப் போகிறார்கள்?

இனிமேல் என்னைக் "காக்கை!" என்று அன்போடு அழைக்க யார் இருக்கிறார்கள்? இங்குள்ள புறநானூறு-கலித்தொகை அந்தப் புத்தகங்களைப் பார்க்கும்போது நெஞ்சம் குபீர் என்று-பற்றுகிறதே! பாவி! என் உயிரைப்பிரித்து விட்டானே! அவனைத் திட்டுவதால் பலன் என்ன? நாட்டின் மீது உண்மையாகப் பற்றுக் கொண்டு-எதையும் தியாகம் செய்கின்ற -நேர்மையானதொண்டர்களுக்குக் கிடைக்கும் பரிசில் இது தானே!

அம்மா! நான் ஆதரவற்று நிற்கிறேன்.

காக்கை.

படித்துகொண்டிருந்தேன். பூமி சுற்றியது. தடார் என்று பெட்டியின் மீது மயங்கிவிழுந்து விட்டேன். அதன் பின் நடந்த தொன்றும் எனக்குத்தெரியாது. விழித்துப் பார்க்கும் பொழுது என் மனைவி கமலத்தின் மடியில் படுத்திருந்தேன்.

"ஏன் இப்படி மயங்கி விழுந்துவிட்டீர்கள்?" என்று கேட்டாள் கமலம்.

"ஒன்றுமில்லை,சொல்லுகிறேன்;இந்தக் கடிதத்தையும் படி!" என்றேன்.

வாங்கிப்படித்தாள்.

அம்மா!

சென்ற கடிதத்தில் ஆதரவற்று நிற்கிறேன், என்று எழுதி யிருந்தேன். ஒரு வகையில் ஆதரவும் ஆறுதலும் கிடைத்தது. அவர் மேற்கொண்ட பொதுநலத் தொண்டில் இறங்கி யுள்ளேன். தமிழ்க் கழகத்தார் பெண்பள்ளி ஒன்று நிறுவி அதில் என்னை ஆசிரியை யாக்கியுள்ளார்கள். அதில் பணியாற்றி வருவதால் மன ஆறுதல் அடைந்து வருகிறேன். இலக்கியங்களும் மெய்யழகனும் அவரில்லாக் குறையை நிறைவேற்றுகிறார்கள். என்னை சிங்கப்பூருக்கு வருமாறு எழுதியிருந்தாய். நான் சிங்கப்பூருக்கு வருவதாக இல்லை. இங்கேயே இருந்து இன்னும் பல பொதுப்பணி செய்ய விரும்பியுள்ளேன். தம்பி தங்கை நலனுக்கு அடிக்கடி எழுதிக்கொண்டிருங்கள்.

வணக்கம்
காக்கை

படித்து முடித்தாள்.

"அவள் யார்?"

"அவள் என் அக்காள். நாங்கள் சென்னையிலிருக்கும் பொழுது அவளுக்குக் கலியாணமாகி விட்டது. கலியாணமான வுடனேயே நாங்கள் சிங்கப்பூருக்கு வந்து விட்டோம்" என்றாள்.

அப்பொழுது என் மைத்துனன் "சுயமரியாதை கொள்!" என்று பாடிக்கொண்டே வந்தான்.

"வேலா! அந்தப் பாட்டைப் பாடாதே! நிறுத்து!" என்றேன்.

ஏன் இப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? அந்தப் பாட்டென்றால் ஏன் உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை? சொல்லுகிறேன், சொல்லுகிறேன் என்று ஏமாற்றிக் கொண்டே வருகிறீர்களே!" என்றாள் கமலம்.

"கமலம்! சொல்லுகிறேன் கேள்! எனது சொந்தஊர் சென்னை. நானும் தமிழ் ஆசிரியன்தான். ஆனால் என் கொள்கை வேறு, அவன் கொள்கை வேறு. இதனால் அவனைக் கண்டாலே எனக்குப் பிடிப்பதில்லை. மேலும் தமிழாசிரியர் கழகத்திலே செயலாளர் பதவி எனக்குக் கிடைக்க வேண்டியது. அவனுக்குக் கிடைத்து விட்டது. வெறுப்பும் பொறாமையும் சேர்ந்தன.

"ஒரு நாள் அவன் கொண்டுவந்த தீர்மானத்தை எதிர்த்தேன். திரும்ப அவன் அதை விளக்கிப் பேசினான். அவனுக்கே வெற்றி கிடைத்தது. தோல்வி, எனக்கு மிகுந்த அவமானத்தை உண்டாக்கியது. அது கோபத்தைக் கிளறிவிட்டது. வெறுப்பு – பொறாமை இவற்றோடு கோபமும் சேர்ந்தது. என்னைப் போலவே கிருஷ்ணமாச்சாரி என்பவனும் ஒருவன் இருந்தான். இருவரும் மந்திராலோசனை செய்தோம்.

அவன் என்னை ஏவினான். நான் எனது கத்தியை ஏவினேன். நக்கீரன் கொலையுண்டான். நான் கொலைக்காரன் ஆனேன்.

"செய்தி பரவுவதற்கு முன் சென்னையை விட்டுக் கிளம்பினேன். சிங்கப்பூர் வந்து சேர்ந்தேன். இங்கு, உன்னை – யாருக்குப் பெருங்கேட்டை விளைத்தேனோ அவள் தங்கையையே மணந்தேன். அவள் கணவனைக் கொன்று விட்டு அவளுடைய தங்கைக்குக் கணவன் ஆனேன்.

"அவன் அடிக்கடி பாடுகின்ற பாட்டுத்தான் சுயமரியாதைப் பாட்டு. எந்த மேடையிலும் பாடுவான். அதைக் கேட்கும்போதெல்லாம் எனக்கு எரிச்சல் உண்டாகும். இப்பொழுது அந்தப் பாட்டைக் கேட்கும் பொழுது கொலை நினைவு வந்து விடுகிறது. அதனால் தான் அதைப் பாடவேண்டாம் என்கிறேன். அன்று பாரதிதாசன் பிறந்த நாள் கொண்டாட்டத்தில் பாதியில் எழுந்துவரக் காரணமும் இதுதான்.

'இப்பொழுதுதான் உணருகிறேன்' கருத்து வேற்றுமைக்காக மனிதத் தன்மையை இழந்தோமே என்று.அதிலும் பிறன் ஏவலால் அறிவையிழந்து இந்தக் கொடுஞ்செயலைச் செய்துவிட்டேனே! இன்னும் என்னைப் போல எத்துணைப்பேர் தமிழகத்தில் இருக்கிறார்களோ?இனப்பற்று என்றுதான் வருமோ?

"கமலம்! உன் குடும்பத்தாருக்கும் உன் அக்காளுக்கும் இத்தகைய பெருந்தீங்கை இழைத்த என்னை மன்னிப்பாயா?" என்று கதறிவிட்டேன்.

அவள் அங்கிருந்தாலல்வா என்னை மன்னிக்க முடியும்?

❑❑❑

7

கிருஷ்ணார்ச்சுன யுத்தம்

"அவன் இப்பொழுது மட்டுமில்லை என்னோடு போட்டி போடுவது; எப்பொழுது பார்த்தாலும் போட்டிதான். எதை எடுத்தாலும் போட்டிதான்; பழனி! இனிமேல் அவனைச் சும்மாவிடப் போவதில்லை. என்றைக்காவது ஒரு நாள் என் குணத்தைக் காட்டத்தான் போகிறேன். என்னைவிட அவன் எந்த வகையில் சிறந்தவன். ஏதோ அழகாகப் பேசத் தெரிந்திருக்கிறான். அவ்வளவுதானே! காரியத்திலே ஒன்றையும் காணோமே!" என்று கிருஷ்ணன் தன் நண்பன் பழனியிடம் கூறினான்.

"சேச்சே! அவன் அப்படிப் போட்டி மனப்பான்மை படைத்தவனில்லையே! நிரம்ப நல்ல குணங்கள் படைத்தவ்ன். அதுவும் தொழிலாளர் கழகம் என்றால் அல்லும் பகலும் பாடுபடுகிறான். அவனை இப்படி எல்லாம் சொல்லுகிறாயே!" என்று சமாதானம் கூறினான் பழனி.

"நல்லவனா! போப்பா! உனக்கு அவன் குணம் சரியாகத் தெரியாது; அப்படியானால் நம் கழகச் செயலாளர் தேர்தலுக்கு நான் நிற்கும் போது அவன் ஏன் போட்டியிடுகிறான்?"

"அவன் தேர்தலுக்கு நிற்கவில்லை என்றுதான் சொன்னான். நமது தோழர்கள்தாம் அவனைக்கட்டாயப் படுத்தி நிற்கும்படி சொல்லியிருக்கிறார்கள்".

"நிற்கட்டும் நிற்கட்டும்! அவனைத் தோற்கடிக்கா விட்டால்......"

மனோகரா மில் தொழிலாளர்கள் ஒன்று சேர்ந்து தங்கள் நன்மைக்காக ஒரு கழகம் நிறுவியிருந்தார்கள். அந்த மில் தொழிலாளர்கள்தாம் கிருஷ்ணனும் அவனால் குறை கூறப்பட்ட அர்ச்சுனனும். அர்ச்சுனன் மேடையில் நன்றாகப் பேசுவான். பிழை என்று பட்டதை அஞ்சாது எடுத்துக் கூறுவான். தொழிலாளர் நலனுக்கு எந்தெந்தத் துறைகள் முட்டுக்கட்டையாகத் தோன்றுகின்றனவோ அவற்றை யெல்லாம் வன்மையாகக் கண்டிப்பான்; முற்போக்குக் கொள்கையுடையவன்.

கிருஷ்ணனும் தொழிலாளர் நலனுக்குப் பாடுபடுபவன் தான். ஆனால் பழமையில் மோகங் கொண்டவன். பதவியில் ஆசையுண்டு. அந்தப் பதவிப் பித்து இருப்பதால் பொறாமை எண்ணமும் வளர்ந்து வந்தது. முரட்டுத்தனமும் இயற்கை யிலேயே உடையவன்.

அவர்களின் கழகத் தேர்தல் வந்தது. தேர்தலுக்குக் கிருஷ்ணன் நின்றான். மற்றவர்கள் வற்புறுத்தலால் அர்ச்சுனனும் நிறுத்தப்பட்டான்.

கிருஷ்ணன் கொள்கை வேறு. அர்ச்சுனன் கொள்கை வேறு. இந்தக் காரணங்களால் ஏற்பட்ட பொறாமையால் தான் கிருஷ்ணன் பழனி யிடம் அர்ச்சுனனைப் பற்றிக் குறை கூறிக் கொண்டிருந்தான்.

பழனி விடைபெற்று வீட்டுக்கு வரும் வழியில் அர்ச்சுனனைக் கண்டான்.

"என்ன அர்ச்சுனா! நாளை நடக்கப் போகும் தேர்தலில் வெற்றி உனக்கா அவனுக்கா!"

"நான் மாட்டேன் என்றேன். கேட்கவில்லை. அதுவும் கிருஷ்ணன் நிற்கும் பொழுது நான் நின்றால் அவர் வருத்தப் படுவார் என்று சொன்னேன். ஒருவரும் என் சொல்லைக் கேட்கவில்லை; வெற்றி யாருக்குக் கிடைத்தா லென்ன? நமக்கு வேண்டியது தொழிலாளர்களின் வெற்றி தானே! அந்த வெற்றிக்கு நாம் ஒன்று சேர்ந்து உழைக்க வேண்டும். அதைத் தான் நான் விரும்புகிறேன்."

"வணக்கம். நேரமாகிறது. நான் வருகிறேன்".

❋❋❋❋❋

ஒரு நாள் மாலை, கழகத்தில் கூட்டம் நடைபெற்றது.

"நாம் ஒற்றுமையாக இருந்தால்தான் நமது நலனை – உரிமையைப் போராடிப் பெற முடியும். முதலாளித்துவம் நமக்குப் பல வகையில் தீங்குச்ய்து கொண்டு வருகிறது. அத்தீங்குகளிலிருந்து நம் மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவே நமது கழகம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது, அதையறிந்து நாம் வேலை செய்ய வேண்டும். நமது நோக்கத்தை விட்டுக் கழகத்தை வேறு வழிகளில் செலுத்தாமல் இருக்க வேண்டும். அகிம்சை வழியிலே சென்று தொழிலாளர் வெற்றி பெற வேண்டும் என்று ஆண்டவனை வேண்டிக் கொண்டு என் சிற்றுரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்" என்று பேசிவிட்டு உட்கார்ந்தான் கிருஷ்ணன்.

அடுத்தபடி அர்ச்சுனன் பேசவேண்டுமென்று தலைவர் குறிப்பிட்டார்.

“தோழர்களே! நமது கழகம் தொழிலாளர் நலனை விட்டு வேறு வழியில் செல்வதாகக் கருதுகிறார் தோழர் கிருஷ்ணன். எந்த வழியில் போனாலும் நமது நலனுக்காகத்தான் செல்கிறதே ஒழியத் தீமைக்காகச் செல்லவில்லை என்பதைப் பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன் செயலாளன் என்ற முறையில். நாம் வெற்றி பெற வேண்டுமானால் -நமது உரிமையைப் பெற வேண்டுமானால், நாம் மனிதனாக வாழ வேண்டுமானால் நமது முயற்சியில் – ஊக்கத்தில் – உழைப்பில் – ஒற்றுமையில் நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும். அந்த நம்பிக்கையை இழந்து விட்டு ஆண்டவன் உதவியை இந்த விடயத்தில் நாடுவது ஆபத்து மட்டுமன்று, தோல்வியும் துயரமும் அடையச் செய்யும். ஆண்டவன், முதலாளி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர். வைரமுடி, பீதாம்பரம் இவற்றை இறக்கி வைத்துவிட்டுத் தொழிலாளர் குறையைக் கவனிப்பதற்கு அவருக்கு நேரமில்லை. (சிரிப்பு) முதலாளித் துவம் நமது இரத்தத்தை உறிஞ்சி விட்டு இரத்தினத்திற்கு விலை கேட்கிறது. இது ஏன்? என்று கேட்டால் உலகம் ‘விதி’ என்று விடை தருகிறது. இந்த ‘விதியைச் சுயநலமிகளின் சதி என்று முதலில் உணர வேண்டும். அதை முறியடித்தால் தான் நமது முன்னேற்றத்தை நாம் காண முடியும். ஆகவே ‘விதி’ என்று கூறும் வீணரின் கூற்றை நம்பாதீர்கள். நாம் இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்கிறோம். இரஷ்யாவைப் பார்க்கிறோம். இன்னும் விடுதலை பெற்ற ஒவ்வொரு நாட்டையும் பார்க்கிறோம். எப்படி அவை அந்த நிலை யடைந்தன? அந்த முறையில் நாமும் முயல வேண்டும்.

அதை விடுத்துப் பத்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தின பழைய முறையைப் பின்பற்றி நடப்பதில் பயனில்லை. ஆகவே நமது உரிமைகளைப்பெற நாம் புரட்சி முறைகளைப் பின்பற்றி வெற்றி காணுவோமாக என்று கூறி நான் விடைபெற்றுக் கொள்கிறேன்" என்று கூறி முடித்தான் அர்ச்சுனன்.

இந்தப் பேச்சு, கிருஷ்ணன் கோபத்தைக் கிளறிவிட்டது. "பார்த்தாயா பழனி! அவன் பேசுவதை. அவன் நான் சொன்னதை அப்படியே தாக்கிப் பேசுகிறான். இருக்கட்டும். இவன் என்கையில் ஒருநாளைக்காவது அகப்படாமல் போக மாட்டான்". பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்" என்று கிருஷ்ணன் கோபமாகக் கூறினான்.

அதே சமயத்தில் மாதர் கழகச் செயலாளர் மதுரமும் அங்கு வந் திருந்தாள். அவள் அர்ச்சுனனைப் பார்த்து 'உங்கள் பேச்சு மிக நன்றாக இருந்தது' என்று பாராட்டியதோடு நில்லாமல் கை குலுக்கியதையும் பார்த்து விட்டான் கிருஷ்ணன்.

அதன் பிறகு கேட்க வேண்டுமா? கிருஷ்ணனுக்கு நெற்றிக்கண் இல்லாத குறைதான். இருந்திருந்தால் அர்ச்சு னனை அங்கேயே சுட்டெரித்திருப்பான். சக்கராயுதங் கூட இல்லாமற் போய்விட்டது. என் செய்வான் சட்டென்று எழுந்து சென்று விட்டான்.

அர்ச்சுனன் பேச்சில் மயங்கி, அவன் கை குலுக்கில். இன்பமடைந்த மதுரத்தின் அழைப்பு அடிக்கடி அர்ச்சுனனுக்குக் கிடைத்தது – கழகத்தின் சார்பிலும் தனிப்பட்ட முறையிலும். அவனும் தட்டுவதில்லை.

இச்செயலெல்லாம் கிருஷ்ணனுக்கு ஆத்திரத்தை அதிகப்படுத்தியது. அவள் அவனுடைய அத்தை மகள். கொஞ்சம் பணம் படைத்தவள். படித்தவளுங்கூட. முறைமையால் மணக்க எண்ணங்கொண்டிருந்தான் கிருஷ்ணன். ஆனால் அவள் விரும்பினால்தானே!

அவள் காதல் முழுதும் அர்ச்சுனனிடந்தான். அர்ச்சுனனை விடக் கிருஷ்ணன் எவ்வளவோ அழகில் சிறந்தவன். என்றாலும் அவள் அவனை விரும்பவில்லை. ஆம்! உண்மைக் காதலுக்குச் சாதி வேற்றுமை-ஏழை பணக்காரன் என்ற தன்மை, இவையெல்லாம் கிடையாதென்றால் அழகு மட்டும் என்ன தள்ளுபடியா? அழகையும் அந்தப் பட்டியலிலே சேர்த்து விட்டாள் மதுரம்.

'கிருஷ்ணன் – மதுரமாக' வாழ எண்ணினான் கிருஷ்ணன். ஆனால் அவன் எண்ணத்திற்கு ஓர் அர்ச்சுனன் குறுக்கிட்டான். இந்த எண்ணத்திற்கு மட்டும் யாரேனும் குறுக்கிட்டால் கோழையாயிருந்தாலும் அவனுக்குக் கொஞ்சம் வீரந் தோன்றும். கிருஷ்ணன் இயல்பிலேயே முரடன். பேச்சுத்தான் அகிம்சை. செயல் வேறுதான். அவன் 'சந்தர்ப்பத்தை' எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"நீங்கள் நாளை நடைபெறப் போகும் பொதுக் கூட்டத்தில் கொடியேற்றி வைக்க வரவேண்டும்" என்று அர்ச்சுனன் மதுரத்திடம் கேட்டான்.

"என்ன பொதுக் கூட்டம்?"

"திராவிடர் கழகப் பொதுக் கூட்டம். தலைவர் பட்டுக்கோட்டைப் பக்கிரிசாமி; கிருஷ்ணனும் வருகிறார்".

"கிருஷ்ணனா! அவர் காங்கிரசில் இருப்பவராயிற்றே!" என்று வியப்புடன் கேட்டாள் மதுரம்.

"நீங்கள் நினைக்கும் அந்தக் கிருஷ்ணனில்லை...நான் சொல்வது நகைச்சுவை மன்னரை".

"ஓ! அவரா! அதுசரி ....! நான் வேறு கட்சியில் விருப்பங் கொண்டவளாயிற்றே! என்னைத் திராவிடர் கழகக் கொடியேற்ற அழைக்கின்றீர்களே!"

"அம்மையே இரண்டு கழகத்திற்கும் பெரிதும் வேற்றுமையேயில்லை. உங்கள் கட்சி பொருளாதாரத்தில் பொதுமை காண விழைகிறது. திராவிடர் கழகம் பணம்-சாதி-மதம் முதலிய எத்துறையிலும் சமதர்மம் காணப் பாடுபடுகிறது. ஆக இரண்டின் நோக்கமும் சமதர்மந்தான்..."

"அது சரி! அது எப்படியிருந்தாலும் நீங்கள் விரும்புவதைத் தான் நான் விரும்புகிறேன். அப்படியே ஆகட்டும் இருங்கள் இதோ வருகிறேன்....இந்தக் காப்பியைச் சாப்பிடுங்கள்!" என்று நீட்டினாள்.

அவன் 'டம்ளரை'ப் பற்றினான். அவள் பிடியை விடாமல் அவனையே பார்த்தாள். அவன் 'என்ன' என்று நிமிர்ந்தான். அவள் பார்வையில் ஒரு விதச் 'சோகம்' கப்பிக் கொண்டிருந்தது.

"சகோதரி! ஏன் இப்படி....?"

"இனிமேல் சகோதரி என்று அழைக்காதீர்கள்! எனக்கென்ன பேரா இல்லை?" என்று அவள் நளினமாகப் பேசியதிலிருந்து அவள் கருத்தை நன்கு புரிந்து கொண்டான்.

"மதுரம்! நீங்கள் தவறான வழியில் செல்கிறீர்கள்"

"இல்லை; இனிமேல் அப்படிச் செல்லவில்லை. இன்று முதல் நான் உங்கள் கழகத்தில் சேர்ந்து விடுகிறேன்".

"அதை நான் சொல்லவில்லை!"

" பின் எதைச் சொல்கிறீர்கள்? நான் இதுவரை தவறியதில்லையே!"

'இருக்கலாம்! இப்பொழுது என்னளவில் தவறாக...'

"தவறாக நான் ஒன்றும் நினைக்கவில்லை. உங்களுக்கும் திருமணமாகவில்லை எனக்கும்!"

"நீங்கள் மாதர் கழகச் செயலாளர். ஆதலால் நீங்களும் நாட்டிற்காக ஒத்துழைப்பீர்கள் என்றல்லவா நான் இவ்வளவு நெருங்கிப் பழகினேன்!"

"ஆம், அதிலென்ன தவறு. நானும் அதைத்தான் கூறுகிறேன். வெளியிலிருந்து உதவுவதைவிட உடனிருந்து உதவலாம் என்று எண்ணுகிறேன். வாழ்க்கைத் துணைவியாயிருந்து துணை செய்ய எண்ணுகிறேன். ஏன் இப்படி நடுங்குகிறீர்கள்?"

"மதுரம் அம்மையே? உங்கள் கையிலும் என் கையிலும் பொறுப்பு ஒப்புவிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை மறந்து பேசுகிறீர்கள். பொறுப்புள்ள நாமே தவறி விட்டால் மற்றவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள் !"

"அப்படியானால் பொறுப்பை ஏற்பவர்களுக்குக் காதல் வாழ்வே கிடையாதா?"

"ஆம்; என் வரையில் அப்படித்தான். என் நாட்டு மக்கள்-என் இனத்தவர் அடிமைப்பட்டு, மாற்றான் காலடியில் மடிந்து கிடப்பதைக் கண்டு என் நெஞ்சு கொதிக்கிறது. அவர்களின் நலத்தைக் கருதி விடுதலை வேட்கை ஊறி கிடக்கும் என் நெஞ்சத்தில் காதலுக்கு இடமில்லை. என் கழுத்து மண மாலையைத் தாங்காது. நாட்டின் விடுதலைக்காகத் தூக்குக் கயிற்றை வேண்டுமானால் மகிழ்வுடன் தாங்கும். உங்கள் எண்ணத்தை விட்டுவிடுவதுதான் நல்லது" என்று அவன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது அவன் கண்கள் அவள் கன்னத்தைவிட அதிகமாகச் சிவந்திருந்தன.

"சரி! நான் நாளைக் கூட்டத்திற்கு வருகிறேன்; நீங்கள் போய்வரலாம்! என்று விடை தந்தாள். மதுரம் கண்ணீர் சொட்டுவதை அவன் பார்க்கவில்லை. சென்று விட்டான்.

"அப்பப்பா பட்டணத்தில் குடியிருக்க இடம் கிடைத்தாலும் இவர் உள்ளத்தில் இடம் கிடைக்காது போல் இருக்கிறதே" என்று எண்ணிக் கொண்டே படுத்து விட்டாள்.

கிருஷ்ணனுக்கு நல்ல 'சந்தர்ப்பம்' கிடைத்தது. 'காந்தி சங்க'த்தி ற்கு விரைந்து சென்றான். "நாளைக் கருப்புச் சட்டை ஊர்வலம் நடக்கப்போகிறதாம். என்ன அட்டகாசம் செய்கிறார் கள்! நாளைக்கு இவர்கள் கொட்டத்தை அடக்க வேண்டும். என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?' என்று அங்கு இருந்தவர்களோடு 'மந்திரலோசனை' செய்தான்.

ஒருவர் "அவர்கள் கூட்டம் நடத்தினால் நமக்கென்ன? நமக்கு அவர்கள் என்ன கெடுதல் செய்கிறார்கள்?" என்றார்.

"இவன் ஆகஸ்டு துரோகியல்லவா! இப்படித்தான் பேசுவான். அந்தப் பயல்களெல்லாம் கூடிக்கொண்டு நம்மை

யெல்லாம் திட்டுகிறார்கள். இவன் என்னடான்னா 'என்ன கெடுதல் செய்கிறார்கள்' என்று கேட்கிறான். இப்படிப்பட்ட விக்கள் இடமிருந்தால் நம்ம கட்சி உருப்பட்டமாதிரிதான்" என்றான் கிருஷ்ணன்.

"நான் வருகிறேன், நான் வருகிறேன்" என்று அவருள் சிலர் மார்தட்டிக் கிளம்பினர்.

மறுநாள் செய்ய வேண்டிய வேலைத் திட்டங்கள் தீட்டப் பட்டன. அதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளும் இரவிலேயே நடந்தன.

மாபெரும் ஊர்வலம். வீதியின் இந்தக் கோடியிலிருந்து அந்தக் கோடிவரை ஒரே அணிவகுப்பு. கருப்புக்கொடி தாங்கி வரும் வீரர்களின் தோற்றம் பாண்டியனின் மறப்படையை நினைப்பூட்டியது. பார்ப்பவரின் மனத்தில் ஒரு புத்துணர்ச்சியை- ஒரு விதக் கிளர்ச்சியை எழுப்பி விட்டது.

குதிரையில் ஏறி இருபுறத்தும் வீரர் பெருமிதத்தோடு வரும் காட்சி- 'திராவிட நாடு திராவிடர்க்கே' என்ற முழக்கம் - இவை வடநாட்டு வணிகர்க்கும் வைதிகத் தருக்கினர்க்கும் பெருங்கிலி'யை உண்டாக்கியது.

ஊர் முழுதும் வலம் வந்து கடைசியில் கூட்டம் நடைபெறும் இடத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது படை. பெரு வீதியில் வந்து கொண்டிருந்தது மிகுந்த உற்சாகத்துடன். சோடா புட்டிகள், வீதியின் இருபுறத்திலுமுள்ள மாடிகளிலிருந்து குண்டுகள்போல் படையை நோக்கிப் பாய்ந்தன. திரண்டுவரும் படை மருண்டது.

"மருளவேண்டாம், அதோ நமது இடத்தை அணுகி விட்டோம். உங்கள் முழக்கத்தை அதிகப்படுத்திக் கொண்டு

விரைந்து நடங்கள்" என்ற ஆணை தலைவரிடமிருந்து வந்தது.

"அடைந்தே தீருவோம் திராவிடநாடு" என்ற பேரொலியோடு படைவிரைந்தது.

கண்ணாடித் துண்டுகள் நிரம்பிய போத்தல் ஒன்று குறி பார்த்துக் குதிரைவீரன் தலையில் தாக்கியது.

"அம்மா!" என்று தலையில் கை வைத்தான் வீரன். குதிரையிலிருந்து கீழே விழுந்துவிட்டான். விழுந்ததும் பாட்டில் வந்த திசையை நோக்கினான். கிருஷ்ணன் மறைவதைப் பார்த்து விட்டான். தலையிலிருந்து பீறிட்டுக் கொண்டுவரும் இரத்தம் அவன் அணிந்திருந்த கருப்புச் சட்டையைச் சிவப்புச் சட்டையாக மாற்றியது.

சிலர் அவனருகில் ஓடிவந்து "தலைவரே! உடனே விடை தாருங்கள். அந்தக் காலிகளைப் பழிக்குப்பழி வாங்குகிறோம். அவர்கள் எலும்பைச் சூறையாடி விடுகிறோம். விடை தாருங்கள்" என்றனர்.

"தோழர்களே! வேண்டாம்; நமது குறிக்கோள் அது வன்று. நம்மைத் தாக்கியவர்களும் நமது இனத்தவரே. பதிலுக்காக நாமும் அவர்களைத் தாக்கினால் நட்டம் யாருக்கு? பதறாதீர்கள். புறப்படுங்கள் நாம் அடைய வேண்டிய இடத்திற்கு"– என்று சொல்லி விட்டு அந்த வீரன் எழுந்து நடந்தான்.

"இந்த அர்ச்சுனன் எப்பொழுதும் இப்படித்தான். நம்மை எதிரி தாக்கும்பொழுதும் நாம் பணிந்து சென்றால் கோழை என்றல்லவா எண்ணுவார்கள்" என்று சில இளைஞர்கள்

முணுமுணுத்துக் கொண்டே திருப்பிய கொடியை மீண்டும் உயர்த்திப் பிடித்துக்கொண்டு அணியாகச் சென்றடைந்தனர் கூட்டம் நடக்கும் இடத்தை.

கொடியேற்றி வைக்க வந்திருந்த மதுரம் அடிபட்ட அர்ச்சுனனைப் பார்த்தாள்; பதறிவிட்டாள். செய்தியைக் கேட்டு அறிந்து கொண்டாள். முதல் நாள் ஏற்பட்ட தோல்வியால், என்ன பேசுவதென்று தோன்றாமல் வந்திருந்த மதுரத்தின் நெஞ்சம் கொதித்தது; குதித்தெழுந்தாள்.

"தலைவர்களே! தோழர்களே! திராவிடர் கழகக் கொடியை ஏற்றுமுன் அதைப்பற்றி இரண்டொரு சொற்கள் கூற ஆசைப்படுகிறேன். இக்கொடி திராவிடரின் இழிவு நிலையை அறிவுறுத்தவே அமைக்கப்பட்டது என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். அந்த இழிவு நிலையை நீக்க வேண்டும் என்பதற் காகத்தான் நடுவில் சிவப்பு அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தச் சிவப்பு சாதாரணச் சிவப்பன்று. இரத்தச் சிவப்பு. தாலமுத்து – நடராசன் சிந்திய சிவப்பு அது. இதோ நம் கண்முன் காட்சியளிக்கும் வீர அர்ச்சுனன் சிந்திய இரத்தச் சிவப்பு அது. கருங்காலிகள் வீசிய கல்லெறியால் ஏற்பட்ட காயங் களிலிருந்து பெரியார் சிந்திய இரத்தச் சிவப்பு அது. (கைதட்டல்) கை தட்ட வேண்டாம். இப்படிப் பல வீரர்கள் சிந்திய இரத்தத்தால் ஏற்பட்ட சிவப்பு அது. இது மட்டும் போதாது நமது இழிவு நிலை நீங்க. இன்னும் சிந்த வேண்டும்; இரத்தம் மட்டுமன்று, உயிரையுங்கூடத்தான். அப்படிச் சிந்தினால்தான் அந்தச் சிவப்பு இன்னும் விரிவடையும். விரிய விரியக் கருப்பு நீங்கிச் சிவப்புக் கொடியாக மாறும். அவ்வாறு

மாற்றுவதற்குரிய வீரர்கள் தாம் நமது கழகத்திற்குத் தேவை. விரைவில் நம் கையாலேயே-அதுவும் என்போன்ற பெண்கள் கையாலேயே கொளுத்தப்பட வேண்டும் இந்தக்கொடி. (கைதட்டல்) ஆம்; இழிவு நீங்கியபின் இந்தக்கொடி ஏன்? ஆகவே தோழர்களே! திராவிட இனத்தவர் அனைவரும் ஒன்று கூடினால் வெற்றி பெறுவது உறுதி. அந்த வெற்றிக்குப்பின் அமைக்கப்போகும் திராவிட அரசியல் கொடியையும் நானே ஏற்றிவைக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன் என்று பணிவுடன் கூறி இக்கொடியை ஏற்றி வைக்கிறேன்" என்று வீரவுரையாற்றி அமர்ந்தாள் மதுரம்.

தள்ளாடிக்கொண்டே எழுந்தான் அர்ச்சுனன், "தோழர்களே! வீர இளைஞர்களே! மன்னிக்கவேண்டும். உங்கள் வேகத்தைத் தடுத்ததற்காக. பழிக்குப்பழி என்று துடிக்கும். உங்கள் இதயத் துடிப்பை நான் நன்கு அறிவேன். பதிலுக்குத் தாக்கும்படி நான் கூறியிருந்தால் அதனால் நமது உண்மையான எதிரிக்கு ஒரு சிறு அசைவு கூட ஏற்படப் போவதில்லை. இருபாலும் திராவிட இரத்தமே சிந்தும். அறிவியக்கத்தைச் சேர்ந்த நாம் அவ்வாறு நடந்து கொள்வது அழகன்று. மேலும் அவ்வாறு நடந்திருந்தால் இன்றையக் கூட்டம் குழப்பமாயிருக்கும். நமது குறிக்கோள்-நோக்கம் எல்லாம் பழிவாங்குவதில்லை. உயிரைப் பலிகொடுத்தேனும் இன்பத்திராவிடம் காண்பது தான் நமது எண்ணம். அதைவிடுத்துச் சிறு சிறு பூசலுக்கு நாம் நமது ஆற்றலை-சக்தியை..." என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தவன் மயங்கி விழுந்து விட்டான்.

****

மயக்கம் சிறிது தெளிந்து மெதுவாகக் கண்ணைத் திறந்தான்.

"நான் எங்கிருக்கிறேன்"

"மருத்துவ விடுதியில்"

"யார்? மதுரமா?"

"ஆம்; உங்கள் எதிரி கிருஷ்ணன் கைது செய்யப் பட்டாராம்"

"கிருஷ்ணன்! அய்யோ! பாவம்! அவனா என் எதிரி? அவனுடைய அறியாமையல்லவா என் எதிரி"!

அதற்கு மேல் அவனால் பேச முடியவில்லை.

"இரணியன் – பிரகலாதன், இராவணன் – வீடணன், வாலீ – சுக்கிரீவன் இவர்கள் இந்த நாட்டிலே உலவும் வரையில் 'கிருஷ்ணார்ச்சுன யுத்தம்'நடந்துதான் தீரும். நான் யார்? அவன் யார்? என்ற எண்ணம் தோன்றித் தெளிவு பிறக்கும்வரை இந்தக் கதிதான்" என்று எண்ணி க்கொண்டே படுத்திருந்த அர்ச்சுனனுக்கு மதுரம் மருந்தை எடுத்துக் கொடுத்தாள்; தன் எண்ணத்திற்கு அவன் மருந்து தருவான் என்ற உறுதியோடு.

❑❑❑

8

அணைந்த விளக்கு

அவள் என் குடும்ப விளக்காக விளங்குவாள் என்று எண்ணினேன். ஆனால், அவள் அணைந்த விளக்கு. இருந்தாலும் பரவாயில்லை, மீண்டும் ஒளி பெறச் செய்யலாம் என்று எண்ணினேன். அந்த ஆசையையும் அணைத்து விட்டாள்.

வழக்கம் போல் திருவல்லிக்கேணிக் கடற்கரைக்குச் சென்றேன். நெடுநேரம் ஆகியும் அவள் வரவில்லை. வேறு இடங்களிலும் உட்காரமாட்டாள். ஒரு மாதமாக இதே இடந்தான். நானும் அதற்கு அருகிலேயே பதிவு செய்து கொண்டேன். ஆனால், இன்று இன்னும் வரவில்லை. அவளைப் பார்க்காவிட்டால் அந்த நாள் என் வாழ்நாளில் பாழ்நாள்! அவ்வளவு துன்பமாக இருந்தது. கதிரவன் மறைந்து கொண்டிருந்தான். மஞ்சட்கதிர்களை மணற்பரப்பில் செலுத்திக் கொண்டிருக்கும் காட்சி மனத்திற்கு அமைதியையும், மகிழ்ச்சியையும் தந்து கொண்டிருந்தது. இருந்தாலும் இருள் கவிந்து விட்டால் அவள் வரமாட்டாளே என்ற கவலை மிகுதி எனக்கு. ஆனால், கவலை ஒரு வழியாக முடிவுக்கு வந்து விட்டது. அவள் வந்து விட்ட காரணத்தால் சிவந்த மேனியில் கருப்பு நிற உடை ஓர் தனி அழகு தந்தது, அவளுக்கு.

எனக்கும் அதுதான் மிகப் பிடித்தமாயிருந்தது. ஆனால், சிற்சில சமயங்களில் பூச் சிதறிய ஆடையும் பொலிவு பெறும்; அவள் உடலிற் சேர்ந்து. காது, மூக்கு, கழுத்து எதிலும் ஒரு நகை கூட இல்லை. கையில் ஒன்றோ, இரண்டோ வளையல் மட்டும் ஊசலாடும். அதுவும் கருப்புத் தான்! ஆனால், அவள் உள்ளத்தில் கருப்பில்லை என்பதை அவள் முகப்பொலிவு நன்றாக எனக்குச் சொல்லிற்று. அந்த விழியின் கருப்புத்தான் என்னை மயங்கச் செய்தது. அவள் கசங்காத மலர்! இது, என் எண்ணம். அவளிடத்துக் கொண்ட காதலால்தான் நான் நாள் தவறாது கடற்கரைக்குச் செல்வது. பலரும் அப்படித்தானே! கடலின் அழகிலே ஈடுபட்டு, காற்றின் நலத்திலே ஒன்றுபட்டுச் செல்வோர் எத்துணைப்பேர்? காதலின் விளையாட்டுப் பண்ணை தானே கடற்கரை! அந்தப் பண்ணையில் நான் மட்டும் இடம் பெறாமலிருக்க முடியுமா என்ன-?

நான் தான் அவளிடம் காதல் கொண்டேன். அவள் விரும்பினாளோ என்னவோ எனக்குத் தெரியாது. நாங்கள் இன்னும் வாய்ப்பேச்சுக் கூடப் பேசியது கிடையாதே! நான் அவளைப் பார்ப்பேன். அவளும் என்னைப் பார்ப்பாள்; என்னைப் போல அல்ல. அவள் பார்வையிலே அமைதி தான் இருக்கும். அதை நானெங்கே பொருட்படுத்தப் போகிறேன். நான் காதல் நோக்குத்தான் நோக்குவேன். எப்படியும் அவளிடம் பேசி விட வேண்டு மென்பது என் எண்ணம். ஆனால், துணிவு வரவில்லை. இன்று அந்த எண்ணம் நிறை வேறியது. காரணம், என் மடிமீதிருந்த அந்தப் புத்தகந்தான்!

அவள் வந்து உட்கார்ந்ததும் கடலைப் பார்த்து விட்டு என்னையும் நோக்கினாள். பார்வை, என்மடிமீதிருந்த

புத்தகத்தின் மீது விழுந்தது. நான் அவள் அழகைப் பருகிக் கொண்டிருந்தேன். பேசி விட்டாள் அவள்.

'அது, என்ன புத்தகம்-?'

செயலற்றவனாய்க், 'காதல்நினைவுகள்' என்று கையிற் கொடுத்தேன்; சற்று அருகில் வந்து புரட்டினாள் அவள். என் உள்ளம்-ஏன்-உலகமே புரண்டது போலத் தோன்றியது எனக்கு. என் காதல் நினைவுகளை என்று நீ அறிவாயோ என்று மனத்திற் சொல்லிக் கொண்டேன் அந்த நூலின் ஆசிரியருக்கு என் மனமார வாழ்த்துக் கூறினேன்; அவளோடு பேச வாய்ப்புத் தந்த காரணத்திற்காக.

அவள் புரட்டி விட்டு, 'இதை நாளைக்குத் தருகிறேனே! என்றாள்.

தலையை ஆட்டினேன்.

இருள் வந்து எங்களைப் பிரித்து விட்டது. அன்று இரவெல்லாம் உறக்கம் ஏது? மறுநாள் அவளுக்குக் கொடுப்பதற்காக ஒரு புத்தகத்தைப் பொறுக்கி எடுத்தேன். மாலை அய்ந்து மணிக்கே கடற்கரை சென்றேன். அங்கே எனக்கு முன்பே அவள் காத்துக்கொண்டிருந்தாள். அருகிற் சென்றதும் புத்தகத்தைத் தந்தாள். நன்றியறிதலுடன் நானும் சிரித்துக் கொண்டே வாங்கினேன். குறும்புத் தனமாக அவள் கையைத் தொட்டு வாங்கினேன். அவள் எண்ணத்தை அறிய வேண்டுமல்லவா? அதற்காகத்தான்! ஆனால், அவள் அதைப் பொருட்படுத்தவேயில்லை. எனக்கென்ன, அதைப்பற்றி! அவள் கையில் என் கைப்பட்டதே எனக்குப் பேரின்பமா யிருந்தது.

இதோ! இதையும் படியுங்கள்! என்றேன்.

'அது என்ன..?

'அழகின் சிரிப்பா-?'

'ஆம்! உன் ஒவ்வொரு அங்கங்களிலும் ஓடி விளை யாடும் அழகின் சிரிப்பிலே நான் மயங்கி விட்டேன். அதை நீ உணரவே இதைப் பொறுக்கி எடுத்துத் தந்துள்ளேன்' என்று கூறினேன். அவளிடமன்று; மனத்திற்குள்ளே.

மறுநாள் உன் சிரிப்பிலே மயங்கிய எனக்கு 'முத்தந் தரமாட்டாயா? என்ற கருத்தை உட்கொண்டு 'எதிர்பாராத முத்தம்' என்ற புத்தகம் தந்தேன்.

அதன் பின்னர், உன் அன்பைப் பெறாது கலக்கமடைந்த எனக்கு அமைதி தரமாட்டாயா-? அமைதி பெற நான் உயிர் வாழ ஒரு நல்ல தீர்ப்பைக் கூறமாட்டாயா? என்ற கேள்விகளைக் கேட்கவேண்டும் அவளிடம் என்று துணிந்த பின்பும், மனம் வரவில்லை சரி! நமக்குத்தான் புத்தகம் இருக்கிறதே, அதன் மூலம் கேட்டு விடலாம் என்ற நோக்கந்தான் 'அமைதி', 'நல்ல தீர்ப்பு' என்ற இரு நூலையும் அவளிடம் கொடுக்கத் தூண்டிற்று.

இப்படி எத்தனையோ புத்தகங்கள் கொடுத்தேன். ஆனாலும் முதல் நாள் பார்த்த பார்வையிலிருந்து கொஞ்சமாவது மாற்றமடையவில்லை. அதே அமைதிதான் நிறைந்திருந்தது. கடைசியாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். ஒரே ஒரு புத்தகம். அவள் என் குடும்பத்தில் ஒரு மணி விளக்காக

ஒளி வீசவேண்டும். ஆனால் எப்படிச் சொல்வது-?பழைய வழக்கப்படியேதான் செய்தேன். இன்று சுறுசுறுப்பாகச் சென்றேன் கடற்கரைக்கு. அவளும் 'ஆஜர்' தான்!

'இதைப் பார்த்தீர்களா-?' என்று நான் எடுத்துச் சென்ற புத்தகத்தைக் கொடுத்தேன்.

'எங்கே பார்க்கலாம்! என்ன புத்தகம்?' என்று கையை நீட்டினாள்.

'குடும்ப விளக்கு' என்றேன்.

நெருப்பைத் தொட்டது போல் வெடுக்கென்று எடுத்துக் கொண்டாள் கையை. முகத்தைப் பார்த்தேன். மலர் முகம் வாடியது. குடும்ப ...விளக்கு...என்று முணுமுணுத்தது அவள் வாய். நீர் கண்ணில் தாவிக் குதித்துக் கொண்டிருந்தது. கண்ணீரைக் கண்ட என் மனம் கரைந்து விட்டது.

'ஏன்? இப்படித் திடிரென்று மாற்றம்-? ஏதாவது ...துன்பம்...' என்று பரிவுடன் கேட்டேன். அழுகை மிகுதியாயிற்று.

'என் கேள்வி உங்களுக்கு அதிக வருத்தத்தைத் தருவதானால் நான் மிகவும் வருந்துகிறேன்' என்றேன்.

'அப்படியொன்றுமில்லை. என் சகோதரர் போன்ற உங்களிடம் எனக்கென்ன வருத்தம். இந்தப் புத்தகம் என்னை இந்நிலைக்காக்கிற்று '.

'புத்தகமா-? புத்தகத்திற்கும் உங்கள் நிலைக்கும் என்ன சம்பந்தம்-?

'ஆம்! புத்தகந்தான்! கேளுங்கள், என் கதையை! வக்கீல் வரதாச்சாரி மகள் நான். கமலம் என் பெயர். பணம் நிறைய இருந்ததால் மணத்தைப்பற்றி எண்ணாமல் படிப்பிலேயே சென்று கொண்டிருந்தது, என் இளமைப்பருவம். பணம் இருந்தால் பெண்ணுக்கு எத்தனை வயதானால் என்ன? மணம் தானாக நடக்கும். அந்த எண்ணத்தில் என் தந்தை இருந்தார். நானும் படித்து வந்தேன். தமிழ், தெலுங்கு, இந்தி, ஆங்கிலம் முதலிய பல மொழிகளிலும் பயிற்சி பெற்றேன். எனக்குத் தமிழ் சொல்லிக்கொடுக்க ஓர் ஆசிரியர் நியமிக்கப்பட்டார். நாளடைவில் ஆசிரியர் என் அன்பிற்குரியவரானார். திருமணம் நடந்தது. மணப்பரிசுகள் வந்து குவிந்தன. அப்பரிசுகளில் ஒன்று தான் இந்தக் குடும்ப விளக்கு'! இது யாரோ அவருடைய நண்பர் சிதம்பரத்திலிருந்து அனுப்பினார். அவர் பெயர்கூட இராஜன் என்று எழுதியிருந்தது. அந்தப் புத்தகந்தான் எந்நேரமும் அவர் கையிலிருக்கும், 'கமலா!' என்பார். 'குடும்ப விளக்கா' என்பேன். 'ஆம்' என்பார். இருவரும் படிப்போம். அவர் படிக்க நான் கேட்பேன். நானும் படிப்பேன், சில சமயங்களில் அவர் கேட்டுக் கேட்டுக் களிப்பெய்துவார். அது, உண்மையில் எங்கள் குடும்ப விளக்காகவே விளங்கியது. ஆனால் நீடிக்கவில்லை; அணைந்து விட்டது. இப்பொழுது வெறும் விளக்கு நான்! எண்ணெய் இல்லை' என்று கூறிமுடிக்க முடியவில்லை அவளால், தொண்டை காய்ந்து விட்டது.

'கமலா! ஆம்! கமலாதான் அவள் பெயரும். நான் தான் 'குடும்ப விளக்கு' அனுப்பினேன். அவனுக்குப் பரிசாக!' என்றது என் உதட்டின் அசைவு.

'கமலா உன் கணவன் பெயர் கோபாலன் தானே!'

'ஆம்' என்றாள்.

அங்கிருக்க முடியவில்லை என்னால். குமுறியது என் மனம். குழம்பி விட்டது என் மூளை. எழுந்து சென்றுவிட்டேன். கடற்கரையையும் மறந்து விட்டேன். ஆனால் கமலாவை மறக்கவில்லை. 'கமலா' கமலா'! என்று அடிக்கடி சொல்வதைக் கேட்ட என் நண்பர்கள் என்னைப் பைத்தியம் என்பார்கள். அவர்களுக்கென்ன தெரியும்? இன்று அவள்மேற் காதலில்லை. சகோதரி என்ற எண்ணமா? அப்படியுமில்லை. ஏதோ ஒருவித அன்பு! அவ்வளவுதான்!

அவள் என் குடும்ப விளக்காக விளங்க வேண்டுமென்று எண்ணினேன். ஆனால், அவள் அணைந்தவிளக்கு. ஆனாலும் பரவாயில்லை, மீண்டும் ஒளிபெறச் செய்யலாம் என்று எண்ணினேன். அந்த ஆசையையும் அணைத்து விட்டாள். அவள் என் நண்பன் மனைவி என்பதைத் தெரிந்துகொண்ட பிறகும் எப்படி விரும்பும் என் மனம்? நல்ல வேளை அவளிடம் என் கருத்தைச் சொல்லவில்லை. சொல்லியிருந்தால் என்ன வேதனைப்பட்டிருப்பாளோ? என் வாழ்வையும் அணைந்த விளக்காக்கி விட்டாள்.

(ஆசிரியர் முதன் முதல் எழுதிய கதை இது.

'அழகு' என்ற மாத இதழில் வெளிவந்தது.)

❑❑❑

9

அவமானச் சின்னம்

சட்டக் கல்லூரி மாணவர்கள் ஒன்று கூடி ஏற்படுத்தியது தான் அறிவு வளர்ச்சிக் கழகம்! முக்கியமாக மொழி, நாடு இவற்றின் முன்னேற்றங் கருதியே அது தொடங்கப்பட்டது. சமூகச் சீர்திருத்தங்களுக்காகவும் நன்முறையில் பாடுபட்டு வந்தது. மூடக்கொள்கைகளை முறியடிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணங்கொண்ட இளைஞர்களின் எண்ணிக்கை அதிகம் அக் கழகத்திலே. கண்ணப்பனும் ஓர் உறுப்பினனாகச் சேர்க்கப் பட்டான் அதில். நல்ல குணமுடையவன். அமைதியான தோற்றம், அன்புப்பார்வை, அறிவுத்திறமை-இவைகள் தாண்டவமாடும் அவனிடத்திலே. யாரிடத்திலும். அதிகமாகப் பேசமாட்டான்.

கல்லூரி மாடிப் படிகளில் ஏறிக்கொண்டிருந்தான் கண்ணப்பன். மாடியில் தான் கழகம் இருந்தது. அங்கே எப்பொழுதும் நான்கைந்து பேர் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். அரசியலைப்பற்றிப் பேச்சு நடக்கும். தலைவர்கள் சிலர் அவர்களுடைய பேச்சிலே, அகப்பட்டுக் கொண்டு திண்டாடு வார்கள். ஒரு தோழர் ஆடுவார். சில சமயங்களில் அரட்டைக் கச்சேரியும் நடைபெறும். கண்ணப்பன் மேலே செல்லும் பொழுது நடந்து கொண்டிருந்தது அதே கச்சேரி தான்.

ஒரு தோழர் பாடுவார்

'கண்ணப்பன் என்ற சொல் காதில் விழுந்ததும் சட்டென்று நின்றுவிட்டான். உற்றுக் கேட்டான்.

"கண்ணப்பன் நம் கூட்டத்திலே அவமானச் சின்னம்! பெரிய அசடு."

இச்சொற்கள் அவன் செவியில் விழுந்தன. விழுந்ததும் தலை 'கிர்'எனச் சுழல்வதுபோல இருந்தது அவனுக்கு. அவனால் அங்கு நிற்க முடியவில்லை. 'விர்' என்று கீழே இறங்கி விட்டான்.

'அவமானச் சின்னம்' 'அவமானச் சின்னம்'

இச்சொற்கள் அவன் உள்ளத்தை அழுத்திக் கொண்டன. மூளையை இறுகப் பற்றிக் கொண்டன. அடிக்கடி அச்சொற்கள் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தன.

"அவமானச் சின்னம் ! நானா அவமானச் சின்னம்? ஏன்? அவர்களையே போய்க் கேட்டு விடலாமா? சேச்சே! வேண்டாம். அவர்களைக் கேட்கக்கூடாது. அவர்கள் என் உண்மை நண்பர்களாயிற்றே! அப்படியிருந்தும் என்னை அவமானச் சின்னம் என்று ஏன் கூறினார்கள்? வேறு யாரையும் சொல்லியிருப்பார்களோ? இல்லை என் பெயரைச் சொன்னது நன்றாக என் காதில் விழுந்ததே" என்ற எண்ண அலைகள் அவன் நெஞ்சத்தில் விடாமல் மோதிக்கொண்டிருந்தன. பித்துப் பிடித்தவன் போல் நடந்துகொண்டிருந்தான். எதிரில் வருவார் போவாரையும் கவனியாது வீட்டையடைந்தான்.

"கண்ணப்பா!. கண்ணப்பா!"

பேச்சில்லை.

"தூங்கிவிட்டானோ! கண்ணப்பா! மணி ஒன்பது ஆகி விட்டது. இன்னும் சாப்பிடாமல் என்ன படிப்பு வேண்டி யிருக்கிறது? சாப்பிட்டு விட்டுப் படிக்க கூடாதோ?" என்று சொல்லிக்கொண்டே கண்ணப்பன் அறையை நோக்கி வந்தாள் அவன் தாய் இலட்சுமி.

நாற்காலியில் சாய்ந்த வண்ணம் சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்தான் அவன். முகம் கறுத்திருந்தது. கவலையின் குறிகள் நன்கு புலப்பட்டன மின்சாரவெளிச்சத்தால்.

"கண்ணப்பா!"

"ஏன் அம்மா!" என்று திடுக்கிட்டு எழுந்தான்.

"சாப்பிடாமல் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?"

"பசியில்லையம்மா; சாப்பாடுவேண்டாம்'

"ஏண்டா தம்பி ஒருமாதிரியாயிருக்கிறாய்? உனக்கென்ன கவலை? அப்பா ஏதாவது சொன்னாரா? உனக்கு ஏதாவது வேண்டுமென்றால் என்னை கேட்கப் படாதோ?"

"இல்லையம்மா, அப்பா ஒன்றும் சொல்லவில்லை. எனக்கு உடம்புக்கு ஒரு மாதிரியாயிருக்கிறது. பசியும் இல்லை"

"இல்லையில்லை. ஏதோ வருத்தமாயிருக்கிறாய், நன்றாகத் தெரிகிறது. நீ சாப்பிடாவிட்டால் எனக்குச் சாப்பிட மனம் வருமா? வாப்பா! கொஞ்சமாவது சாப்பிடு. என்ன கவலை என்று தான் சொல்லேன். என்னிடம் சொல்ல ஏன் மறுக்கிறாய்? எனக்கு நீ ஒரே பிள்ளை. உன்னைச் செல்வமாக வளர்த்து வருகிறேன். உன் மனம் இப்படிக் கலங்குவதைக்காண என்

மனம் சகிக்குமா? உண்மையைச் சொல்லப்பா! என்னிடம் ஒளிக்கலாமா?" என்று கெஞ்சிக் குழைந்து தாயன்போடு பரிந்து கேட்டாள். அவனால் இனி விடை சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை.

"வேறொன்றுமில்லையம்மா. கல்லூரியில் எனக்கும் என் நண்பர்களுக்கும் கொஞ்சம் மனத்தாங்கல் அவ்வளவுதான்".

"மனத்தாங்கலா? ஏன்? நண்பர்களோடு சச்சரவா யிருந்தால் இதற்காக இவ்வளவு கவலைப்படுவதா? பைத்தியக் காரப் பிள்ளையாயிருக்கிறாயே? வா! எழுந்திரு! சாப்பிடலாம்!"

"இல்லையம்மா. அவர்கள் சொன்ன சொற்கள் என் மனத்தை இவ்வளவு வாட்டுகின்றன. என்னை 'அவமானச் சின்னம்' என்று சொன்னார்கள். ஏன் அப்படிச் சொன்னார்கள் என்பதும் தெரியவில்லை. அதனால் எனக்குச் சொல்ல முடியாத துயரமாக இருக்கிறது. சொன்னவர்கள் வேறு யாருமில்லை. என்னுடன்உண்மையாக -உள்ளத்தைவட்டுப் பழகும் தோழர்கள் தாம் அவ்வாறு சொன்னது" என்று சொல்லிக் கொண்டேயிருந்த கண்ணப்பன், தாயின் கண்கள் நீரைச் சிந்திக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு விட்டான்.

அம்மா! என்ன இது! ஏன் அழுகின்றீர்கள்?" என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்.

"ஆம். நீ' அவமானச் சின்னந்தான். ஒரு விதவையின் பிள்ளை. சாதிகெட்டவள் பிள்ளை. அப்படிப்பட்ட உன்னை அவமானச் சின்னம் என்று தானே சொல்லும் இந்த உலகம். அதற்காக ஏன் கவலைப்படுகிறாய்? கவலைப்பட்டால் அந்தப் பழி மறைந்துவிடுமா? எல்லாம் நம் தலை விதி!"

"தலை விதியாவது மண்ணாங்கட்டியாவது! என்னம்மா! விதவையின் பிள்ளையா நான்? அப்பா மலை போலிருக் கிறாரே? சாதிகெட்டவள் பிள்ளையா நான்? எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லையே! என்னம்மா இது? விவரமாகச் சொல்லுங் களேன்"

"பதறாதே கண்ணா! நான் இராகவாச்சாரி மகள். நீ இராமு ஆச்சாரியார் மகன். இதனால்தான் உன்னை அவமானச் சின்னம் என்று சொல்லியிருப்பார்கள். சாதியைச் சதமென எண்ணும் இவ்வுலகம் வேறு எந்தப் பெயரால் உன்னை அழைக்கும்?"

"அம்மா! இதிலென்ன சாதி வேற்றுமையிருக்கிறது? இரண்டும் ஆச்ச ாரியார் சாதி என்று தானே சொல்லுகிறீர்கள்?"

"ஆம்; சொல்லளவில் ஒன்று தான். நான் அய்யங்கார் வீட்டுப் பெண். உன் அப்பா பொன் வேலை செய்யும் ஆச்சாரியார்".

"என்னம்மா? எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லையே! எல்லாம் புதிராகவே இருக்கிறதே. அய்யங்கார், ஆச்சாரியார், விதவையின் பிள்ளை இவை என் மூளையைச் சிதறடிக்கச் செய்கின்றனவே. எல்லாவற்றையும் தயவுசெய்து தெளிவாகச் சொல்லுங்களேன்!"

"கண்ணா! கேள் என் கதையை. என் வாழ்க்கை ஒரு கதைதான். படிக்கிறோம் சில கதைகளை. என் வாழ்க்கையில் அச்சம்பவங்கள் உண்மையாகவே நிகழ்ந்து விட்டன. என் அப்பா இராகவாச்சாரி பெரிய மிராசுதார். வேதபுரம், பிராமணர்கள் நிறைய வாழும் ஊர். அவர் சொல்லை அந்த

ஊரில் யாரும் தட்டி நடக்கமாட்டார்கள். சிறிது முன் கோபக்காரரர். என்னை அருமையாக வளர்த்து வந்தார், என் தாயில்லாத காரணத்தால் எனக்குத் தக்க வயது வந்ததும் திருமணப் பேச்சு நடந்தது. பணத்தாசையால் எங்காவது படுகுழியில் தள்ளி விடுவாரோ என்ற பயம் என்னைத் துன்புறுத்தி வந்தது. நல்ல வேளையாக அவராசையும் என் ஆசையும் ஒரு சேர நிறைவேறியது. நான் புகுந்த இடம் பெரும் பணக்கார வீடு. அவரும் என் மனத்திற்கேற்ற அழகும் குணமும் உடையவர். ஆகவே எனக்கும் என் அப்பாவுக்கும் திருப்தி.

"ஓராண்டு சென்றது. சென்னைக்கு ஒரு வேலையாக வந்தார் உன் அப்பா இல்லை இல்லை – என் கணவர் விழுப் புரத்திற்கு அருகே ஏற்பட்ட 'இரயில்' விபத்தில் இறந்துவிட்டார் அவர். என் கழுத்திலிருந்த கயிறு அறுக்கப்பட்டது. ஆயினும் கூந்தல், வண்ணச் சேலை இரவிக்கை, நகைகள் களையப் படவில்லை. அவைகளால் மட்டும் நான் மகிழ முடியுமா? வாழ்க்கைதான் இன்பமாகச் செல்லுமா? வீட்டு மூலை என் இருப்பிடம். நான் வெளியே வர அருகதை அற்றவள்; மற்றவர்கள் முகத்தில் விழிக்க மறுக்கப்பட்டவள் – விதவை என்ற ஒரு காரணத்திற்காக. கழுத்திலிருந்த ஒரு கயிறு நீக்கப்பட்டதால் நான் பெண்கள் இனத்திலிருந்தே – ஏன் – மனித இனத்திலிருந்தே நீக்கப்பட்டவள் ஆனேன். என் உள்ளக் கொதிப்பு சில சமயங்களில் நீரைக் கக்கும் கண்கள் வழியாக.

"என் உள்ளக் கொதிப்பை – அந்தக் கண்ணீரின் மதிப்பை உணருவாரா என் அப்பா. அவர் மட்டுமென்ன இந்த அநியாய உலகந்தான் உணருமா? அவள் பெற்ற உன்னை 'அவமானச்

சின்னம்' என்று சொல்ல ஏன் தயங்கப் போகிறது இந்த உலகம்?"

"அம்மா! அது கிடக்கட்டும். முழுதும் சொல்லுங்கள் அழாதீர்கள். அழுது ஆவதென்ன? நடந்தது நடந்து விட்டது. சொல்லுங்கள்! சொல்லுங்களம்மா?"

"இதைப் படித்துப்பார்! பெயர்தான் கொஞ்சம் மாறி இருக்கிறது. மற்றதெல்லாம் என்கதை அப்படியே இருக் கிறது?" என்று புத்தகத்தைக் கொடுத்தாள். படித்துப் பார்த்தான்.

"சில மாதங்களில் என் தங்கைக்குத் திருமண ஏற்பாடுகள் நடந்தன. அவளுக்கு நகைகள் செய்ய ஒருவரிடம் கொடுத்தார்கள். அவர் சிறந்த வேலைக்காரர். நல்ல குணங்களும் உடையவர்;அழகாகவும் இருப்பார்; அவர்தான் இராமு ஆச்சாரியார். அவர் அடிக்கடி நகைகள் சம்பந்தமாக எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து போவார். என் அப்பா முன் கோபக்காரர். ஆதலால் எப்படிப்பட்டவரிடத்திலே பேசினாலும் ஒரு தடவையாவது கோபம் வந்து விடும். ஆனால் நகை செய்யும் இவரிடம் ஒரு நாள் கூடக் கோபமாகப் பேசியதே கிடையாது. அப்பாவுக்குக் கோபம் வராதபடி அவர் அப்படிப்பேசி மயக்கிவிடுவார். அன்பாகப் பேசுவார். சிரிப்பு எப்பொழுதும் அவர் முகத்தில் திகழ்ந்துகொண்டேயிருக்கும். அதனால் எவரையும் கவர்ந்து விடுவார் பேச்சிலே. அவர் வந்துவிட்டால் நான் என்ன வேலையாயிருந்தாலும் ஓடிவந்து விடுவேன். நகைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள் எல்லோரும். நான் அவர் பேச்சிலே சொக்கிப் போயிருப்பேன்.

"ஒருநாள் மாலை, வைரத்தோடு செய்துகொண்டு என் அப்பாவிடம் காட்ட எங்கள் வீட்டிற்கு வந்திருந்தார். அப்பா வயலுக்குப் போயிருந்தார்.

"நான்தான் அதைப் பார்த்துக் கொண்டே அவரோடு பேசிக்கொண்டிருந்தேன்.

"நேரம் ஆகிவிட்டது. நாளை வருகிறேன்" என்றார்.

"இல்லையில்லை; இருங்கள். இப்பொழுது அப்பா வந்துவிடுவார்; அவரிடம் காட்டிவிட்டு அப்புறம் போகலாம்", என்றேன்.

அவருக்கும் போக மனமில்லை. அப்பாவோ நெடுநேரம் ஆகியும் வரவே இல்லை. இருட்டிவிட்டது. இருள் எங்கள் எண்ணத்திற்கு உதவிசெய்தது. நாங்கள் வீட்டை மறந்து விட்டோம் – ஏன் உலகத்தையே மறந்து விட்டோம். அந்த நிலையில் அப்பா மட்டும் எங்கே நினைவிற்கு வரப்போகிறார்?

"சீதா!சீதா! என்று அழைத்துக் கொண்டே என் அப்பா வந்துவிட்டார். அப்பொழுதுதான் எங்கள் நிலைமை நினைவிற்கு வந்தது. வெடவெடத்து விட்டது எனக்கும் அவருக்கும். அப்பா கண்டுவிட்டார். அவர் தான் முன் கோபக்காரராயிற்றே, விழி பிதுங்கிவிடும் போல் பார்த்தார். எனக்கு ஒரே பயம். ஆனால் வெளியே தெரிந்தால் கேவலமாகுமே என்று சத்தம் போடாமல் பார்வையளவிலேயே நின்று விட்டார்.

மறுநாள் மாலை கறுப்பண்ணன் என்பவனோடு தனியாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார் என் அப்பா. நான் அதைக் கவனித்து விட்டேன்.

"சும்மா இருங்கசாமி – இன்னும் ஒரு வாரத்திலே அந்த ஆசாரிப் பயலே தொலச்சுடுறேன் "- என்று கறுப்பண்ணன் சொன்னது என் காதில் நன்றாக விழுந்தது. செய்தி இன்னதென்று புரிந்து கொண்டேன். அந்த நிலைக்கு என் மனம் இடந்தரவில்லை. அவருக்குக் கடிதமூலம் அறிவித்தேன்.

சில நகைகளோடும் கொஞ்சம் பணத்தோடும் சென்னை வந்து சேர்ந்தோம். இருப்பதை வைத்து ஒரு நகைக்கடை வைத்தோம். செல்வம் சேர்ந்தது. உன்னையும் பெற்றெடுத்தேன். உன்முகத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து என் கவலைகளை எல்லாம் மறந்து விட்டேன்.

நிறுத்து கண்ணா, இதுதான் என் கதை. இதுவரை இந்தச்செய்தி ஒன்றும் உனக்குத் தெரியாது. நானும் சொல்லவில்லை. அந்தப் பழைய சம்பவங்களை எல்லாம் இன்று நீ நினைப்பூட்டி விட்டாய்! இது எப்படியோ அவர்களுக்குத் தெரிந்து விட்டது போலிருக்கிறது. அதனால் உன்னை 'அவமானச் சின்னம்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்".

படித்துக்கொண்டிருந்த கண்ணப்பன் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டே "அம்மா!சரி. இதற்காகத்தான் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சென்றதைப் பற்றிக் கவலைப் படுவதில் பலனில்லை. அதோ! அப்பாவும் வந்து விட்டார். சோறு போடுங்கள் . சாப்பிடலாம்" – என்று எழுந்து சென்றான்.

மறுநாள் கண்ணப்பன் தன் உயிர் நண்பன் ஞானம் வீட்டிற்குச் சென்றான். அவனைத் தனியாக அழைத்தான்.

"ஞானம்! நீ சீர்திருத்த வாதிதானே?"

"ஆம், கண்ணப்பா! இதில் என்ன உனக்குத் திடீர் என்று சந்தேகம் வந்தது?"

"சரி; மறுமணத்தை ஆதரிக்கிறாய் அல்லவா?"

"ஆம், மனமார ஆதரிக்கிறேன்".

"கலப்பு மணம்.....?"

"கட்டாயம் வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கூறுகிறேன். என்னைப்பற்றித் தெரியாதா என்ன? ஏன் இப்படி எல்லாம் படபட என்று கேட்கிறாய்?"

"ஒன்றுமில்லை ஞானம்! இப்படி எல்லாம் சொல்லி விட்டுச் செயலில் மட்டும் வேறு விதமாக நடந்து கொள்ளுகிறாயே என்றுதான் வருத்தப்படுகிறேன்."

"என்ன கண்ணப்பா! அப்படி ஒன்றும் நான் மாறி நடந்ததாகத் தெரியவில்லையே. அதற்கேற்ற சந்தர்ப்பமும் என் வாழ்வில் இன்னும் குறுக்கிடவில்லையே?"

"உன் வாழ்க்கையை நான் சொல்லவில்லை. கலப்புமணம், மறுமணம் இவற்றை ஆதரிக்கின்ற நீ என் வாழ்க்கையைக் கேவலமாகப் பேசியிருக்கவேண்டாம்".

"உன் வாழ்க்கையைக் கேவலமாகப் பேசினேனா? இது என்ன விந்தை! கண்ணப்பா! யாரிடம் இப்படியெல்லாம் பேசுகிறாய்? நானா உன்னைக் கேவலமாகப் பேசுவேன்? அதுவும் உன் வாழ்க்கையையா?

"ஆம்; நேற்றுக் கழகத்தில் என்னை அவமானச் சின்னம் என்று சொன்னது என் வாழ்க்கையையல்லாமல் வேறென்ன?"

"அட பைத்தியமே! அதைச் சொல்லுகிறாயா? அது உன் வாழ்க்கையையோ வரலாற்றையோ குறித்ததன்று. நீ நம் கழகத்தில் சேர்ந்த பிறகும் மதச்சின்னங்களை விடாமல் அணிந்து கொள்ளுகிறாயே! இது நம் கழகத்திற்கும் நமக்கும் பெரிய அவமானமல்லவா? இந்தச் சின்னங்களை ஒழிக்கும் வரையில் நம்மிடையே நீ ஓர் அவமானச் சின்னந்தான் என்று சொன்னேன். அது, உன் மனத்தை இவ்வளவு வருத்தும் என்று தெரிந்தால் சொல்லியிருக்கமாட்டேன். நான் நேரில் கூடக் கேலியாகப் பேசியிருக்கிறேனே! அது குற்றமானால் என்னை மன்னித்துவிடு. நண்பன் என்ற முறையில் மன்றாடிக் கேட்கிறேன்?" என்றான்.

கண்ணப்பனுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. "இந்த அவமானச் சின்னங்களையா சொன்னாய்? அப்பாடா! நேற்று முழுதும் என்னைக் கொன்று விட்டதே அந்தச் சொல். ஆம்; நான் இன்னும் அப்படியிருப்பது அவமானந்தான். இதோ அந்தச் சின்னங்களை ஒழித்துவிட்டேன். இனிமேல் நான் விடுதலைச் சின்னம் புரட்சியின் சின்னம்". என்று சொல்லிக்கொண்டே துள்ளிக்குதித்து ஓடினான் கண்ணப்பன்.

❑❑❑

10

அழிந்து விடுமோ?

கவிஞர் மறைந்தார்.

கவிஞர் கண்ணனும், அவர் நண்பரும் கட்டு மரத்தில் ஏறிக் கடலில் சென்று கொண்டிருக்கும் பொழுது, திடீரென்று கட்டுமரம் கவிழ்ந்து விட்டது. கவிஞரைக் காணவில்லை. நண்பர் மட்டும் உயிரோடு கரை சேர்ந்தார்.

விடுதலை உணர்ச்சியைத் தூண்டும் வகையில் வீறு நடை கொண்ட கவிதைகளைத் தமிழகத்திற்குத் தந்த கவிஞர் இவர். கற்பனைச் செறிவும், உவமை நயமும், புதுமைப் பொலிவும் இவர் கவிதைகளிலே மின்னித் தவழ்ந்து விளையாடும். இத்தகைய கவிஞர் மறைவு தமிழ் நாட்டுக்குப் பேரிழப்பாகும்.

–வானவில்

சாதி சமயங்களை மோதித் தகர்த்தெறிய வேண்டு மென்பது அவன் எண்ணம். ஏழைகளின் துயரத்தை – அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டிய உரிமைகளை – உடைமைகளை அஞ்சாது எடுத்துச் சொல்லுவான். பெண்மையைப் பாழ்படுத்தும் பேதமையை வெறுப்பான்.

புதியதொரு சமுதாயத்தை அமைக்க – புத்துலகைக் காணத் திட்டம் தருவான். கண்மூடித்தனங்கள் மண்மூடிப்போக வேண்டும் என்பான். சமூகம் – பொருளியல் – அரசியல் மூன்றிலும் புரட்சி வேண்டும் என்று எக்காளமிடுவான். இவ்வளவும் அவன் கூறுவது உரை நடையிலே அன்று, உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் கவிதையிலே.

முன்னோர் காணாத உவமைகள் தாண்டவமாடும் அக் கவிதையிலே. உயிர்ப்புள்ளது – உணர்ச்சியுள்ளது – ஒப்பில்லாதது அவன் கவிதை. அவன் கவிஞன். புரட்சிக் கருத்துள்ள புதுமைக் கவிஞன். புறாவை – கடலில் காணும் சுறாவை, உழவனை – உணவின்றி வாடும் கிழவனை, மாலையை – ஆலைத் தொழிலாளியின் வேலையைப் பாடுவான், வைதிகரின் மமதையைச் சாடுவான். விதவைச் சகோதரிகளின் அழுகுரல் கேட்கும் அவன் பாட்டில். காலத்துக்கேற்ற கருத்துகள் ஓடி ஓடிச் சிரித்து விளையாடும். ஆனால் ... அவன் கவிதையின் பெருமையை – அறிவின் திறனை யார் அறிகின்றார்? அறிந்தாலும் போற்றுவார் யார்?

வறுமையிலே வாடுகிறது அவன் உள்ளம். அதையும் தாண்டித்தான் தருகிறான் புரட்சிக்கவிதைகளை. உண்மையான கவிஞன் உள்ளம், காசு பணத்தைப்பற்றிக் கவலைப்படாது என்னும் உண்மையை அவன் வாழ்க்கையிலே தான் படித்தறிந்தேன்.

அவன் என் உயிர் நண்பன். அவனைப் பற்றி – அவன் கவிதையைப் பற்றி – வறுமையைப் பற்றி – அடிக்கடி எண்ணுவேன். அவனுக்கு உதவி செய்யவேண்டும் என்ற உணர்ச்சி என்னைத் தூண்டும். ஆனால் என்னிடமும் பொருள்

இல்லை என்பதை, சிந்தனை முடிந்த பின்புதான் உணர்வேன். பணமிருந்தால் அந்த எண்ணம் தோன்றுவது கொஞ்சம் அரிதுதானே! பணம் இல்லாவிடினும் எப்படியேனும் அவனை உலகுக்குக் காட்ட வேண்டும் – அவன் கவிதையால் என் நாட்டிலே சமதர்மத்தைக் காட்ட வேண்டும் என்று முடிவு செய்தேன். பல பத்திரிகைகளுக்கு அவன் பாடல்களை அனுப்பினேன். சில நாளில் என்னிடமே திரும்பி வந்துவிட்டன. மக்கள் மன்றத்திலே மலரட்டும் என்று எண்ணினேன். தோல்வி! ஏன்? தமிழ் நாட்டிலே பிறந்த ஒரே குற்றத்திற்காக அந்தத் தோல்வி. அவன் வேற்று நாட்டிலே பிறந்திருந்தால் ஒவ்வொரு எழுத்தும் பொன்னாற் பொறிக்கப்படும்: இங்குப் பிறந்ததால் அவன் கவிதைகள் போற்றுவாரின்றி அழிந்து விடுமோ? என்று வருந்துவேன்.

அறிஞர்களை – அல்லல் எதுவரினும் மக்களுக்கே தொண்டு செய்யும் பெரியார்களை அலட்சியப் படுத்துவது – அவமானப் படுத்துவது தானே நம் நாட்டு மக்களின் பெருந்தன்மை! உண்ணும்போது – உறங்கும்போது- உலவும்போது எப்பொழுதும் அவனைப்பற்றிய எண்ணந்தான். கடைசியில் ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். முடிவின் விளைவுதான் மேலே கண்ட – வானவில் – என்ற பத்திரிகைச் செய்தி.

பத்திரிகைச் செய்தி வந்த சில தினங்களில் கண்ணன் கவிதை வராத பத்திரிகை ஒன்றேனும் இந்நாட்டில் இல்லை! புகழத் தொடங்கிவிட்டன. "புரட்சிக்கவி" "தென்னாட்டுத் தாகூர்" இப்படி ஏதோதோ பட்டங்கள் வழங்கின. 'வாழ்வுக்கு வழி' 'மங்கையர் மாண்பு' 'விடுதலை வேண்டுமா?' என்ற தலைப்புகளிலே புலவர் பெருமக்களால் மேடைகளிலே பேசப்பட்டன அவன் கவிதைகள்.

இதைக் கண்ட எனக்கு மகிழ்ச்சி ஒரு பக்கம், மக்களின் நிலைமை கண்டு வருத்தம் ஒரு பக்கம், என்ன உலகம் இது! அவன் உயிரோடு இருக்கும்பொழுது உணவின்றிக் கழித்த நாள் எத்தனை! அன்று ஆதரவு தருவாரில்லை. இன்று! ....பேசுவது - எழுதுவது - பாடுவது எல்லாம் அவனைப்பற்றி. சீர்திருத்த வாதியை உயிரோடு வாட்டுவது - இறந்தபின் உருவச்சிலை நாட்டுவது-அவனைப் பலபடப் போற்றுவது! இது மக்களியல்பாகிவிட்டது.

உலகப் பெரும்போர் முடிந்தது. சிங்கப்பூரிலிருந்து தமிழ் நாட்டுக்குக் கப்பல் புறப்பட்டு விட்டது. அதிலே தமிழ்நாட்டு மக்கள் தம் தாயகத்திற்குத் திரும்பினர். அதே கப்பலில் என் நண்பன் கண்ணனும் வந்து சேர்ந்தான்.

"மறைந்த கவிஞர் மாளவில்லை. இழந்த மாணிக்கத்தைப் பெற்றுவிட்டோம். அவருக்குச் சென்னையிலே வரவேற்பும் பாராட்டும் நடைபெறும். கவிஞர் கண்ணன் வாழ்க".

– வானவில் –

இதைக்கண்ட என் நண்பனுக்கு மண்ணில் இருக்கிறோமா - விண்ணில் பறக்கிறோமா? என்ற அய்யம் ஏற்பட்டு விட்டது. கொஞ்சம் சமாளித்துக் கொண்டு "நண்பா! இது என்ன வேடிக்கை!" என்றான்.

"கண்ணா! உன்னைச் சிங்கப்பூரிலுள்ள என் நண்பன் கோபாலனிடம் அனுப்பினேன் அல்லவா. நீ அங்கு போய்ச் சேர்ந்தாயோ இல்லையோ போர்மூண்டு விட்டது; நின்றபாடில்லை. இதுதான் சமயம் என்று எண்ணி நீ கடலில் மறைந்தாய் என்று விளம்பரம் செய்தேன். அதன் பின்புதான்

உன் பாடல்களுக்கு மதிப்புக்கிடைத்தது மக்களிடமிருந்து. என்கனவு நனவாயிற்று. பாராட்டுக் கூட்டத்திலே நான் சொல்கிறபடியே பேசிவிடு. அது தான் நீ எனக்குச் செய்யவேண்டிய கைம்மாறு".

கடல்போன்ற கூட்டம். பெருத்த கைதட்டலுக்கிடையே எழுந்து நின்றான் கண்ணன் சிங்க ஏறுபோல.

"தோழர்களே! அறிஞர்களே!"

எனக்கு வரவேற்பும் பாராட்டும் அளித்துப் பெருமைப் படுத்திய உங்கள் அனைவருக்கும் வணக்கம், கடலில் கவிழ்ந்ததும் கட்டு மரத்துண்டு ஒன்றைப்பிடித்த வண்ணம் மிதந்து கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது சிங்கப்பூருக்குச் சென்று கொண்டிருந்த கப்பல் ஒன்று என்னைக் காப்பாற்றிச் சிங்கப்பூரில் கொண்டு சேர்த்தது. போர் முடிந்ததும் என் நாட்டையும் என் இனத்தையும் காண்கிறேன். மீண்டும் உங்களுக்குத்தான் எனது மூச்சு வணக்கம்."

கண்ணன் நான் கூறியபடியே பாராட்டுக் கூட்டத்திலே பேசிவிட்டான். அப்பப்பா எவ்வளவு புகழ்மாலைகள்!

பிறகு நாட்டுமக்கள் "நிதியளிப்பு" "படத்திறப்பு" அனைத்தும் செய்யத் தொடங்கினர் என் நண்பன் கண்ண னுக்கு.

கவிஞனுக்குப் புகழ் வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. அன்று வறுமையில் வாடிய கண்ணன் இன்று செல்வத்திலே புரள்கிறான். "இளமையை வறுமையிலே நனைத்து நனைத்துக் கெடுத்து விட்டேன். பணம் மக்களின் நன்மைக்குத் தானே. இதையறியாமல் முன்பெல்லாம் பணம் கூடாது

என்றிருந்துவிட்டேன். இனிமேலாவது நன்றாக அனுபவிக்க வேண்டும்". என்று முடிவு கட்டினான்.

பணம்..... பணம் ......ஆம் அவன் மனம் பணத்திலே சென்று கொண்டிருந்தது. அந்த ஆசை எழுந்த பின்பு கேட்கவா வேண்டும். சினிமாக்காரர்கள் வீசிய வலையிலே எளிதிலே சிக்கிவிட்டான். அம்மட்டா? அரிவையரின் கடைக்கண் வீச்சிலே சொக்கிவிட்டான். என்னை மறந்தான். ஏன்? தன்னையே மறந்தான். இப்பொழுது அவனுக்கு என்னைவிடச் சிறந்த தோழர்கள் கருப்பு - சிவப்பு - வெள்ளைச் சீசாக்கள்தாம். அவன் மாறினான். ஆனாலும் கவிதையின் எழில் மாறவில்லை. உயிர்ப்பும் உணர்ச்சியும் பின்னிக் கிடந்தன.

ஒருநாள் தற்செயலாக அவனைக் கண்டேன்.

"கண்ணா! புராணங்களைப் பொசுக்கச் சொன்ன உன் பேனா முனை இன்று அவைகளுக்கு அரணாவதா? உன் கற்பனை, சினிமாவிலா நுழைய வேண்டும்? அது சீர்திருத்த உருவிலே நுழைந்திருந்தாலும் நான் மகிழ்ந்திருப்பேன். மக்களை மறுபடியும் மடமைக்கு இழுத்துச் செல்கிறதே உன் கற்பனை!" என்று வருந்திக் கேட்டேன்.

"நண்பா! என்ன இப்படிப் பேசுகிறாய்! உலகமே உனக்குத் தெரியவில்லையே! பணம் நிறையக் கிடைக்கிறது. அதனால் படத்துறையில் இறங்கினேன் புராணத்தை எழுதினாலும் என் பெயர் அங்கே பொறிக்கப்பட்டிருக்காது; அப்படியிருக்க நீ ஏதோ குடிமூழ்கிவிட்டது போலப் பேசுகிறாயே!" என்று மிகவும் சாதாரணமாக விடை தந்தான்.

"கண்ணா! நீயா பேசுகிறாய்! பணத்திற்கு உன் உள்ளம் பணிந்து விட்டதா? உன் பெயர் பொறிக்கப் பட்டிருக்காது என்றால் மக்களை ஏமாற்றும் எண்ணமா உனக்கு? பணத்தை அன்று வெறுத்தாய். ஆனால் இன்று...? எத்துறையிலும் அடிமை கூடாது என்ற நீ, இன்று பணத்திற்கு அடிமையாக் கினாய் உன் உள்ளத்தை. அவ்வளவில் நின்றாயா? மாதர்கள் மையலிலும் மனத்தை அழுந்த விட்டு விட்டாயாமே? உன் போன்ற கவிஞனுக்கு இது அழகா? என்று மறுபடியும் கேட்டேன்.

"ஆம் நண்பா! நான் கவிஞன். கவி உள்ளம் என்பால் இருக்கிறது என்பதை நீயே ஒப்புக் கொள்கிறாய். அழகு எங்கெங்கு இருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் மனத்தைப் பறிகொடுத்து விடுவான் கவிஞன். காக்கைச் சிறகினிலே – காட்டு மயில் தோகையிலே – எந்தப் பொருளிடத்தும் அழகைக் காண்கிறான் கவிஞன். அப்படியிருக்க இயல்பாகவே அமைந்த எவர் – கண்ணுக்கும் புலனாகின்ற மங்கையர் அழகு மட்டும் கவிஞன் கண்ணுக்கு மறைந்தா நிற்கும்? அழகில்லாத பொருளிடத்தும் அதைக்கண்ட நான் அரிவையர்பால் அழகின் வரம்பைக் கண்டேன். அழகை அனுபவிக்கிறேன். இதில் என்ன குற்றம்? அவர்களே வலியவரும்பொழுது............என் மனம் என்ன கல்லா? அழகு எதற்கு? மனிதன் நுகரத்தானே?"

"கண்ணா! என்ன பித்துப் பிடித்தவன் போலப் பிதற்றுகிறாய்! ஏன் இப்படிக் கெட்டுவிட்டது உன் மனம்? குற்றங்களை உன் புலமையால் மறைக்கப் பார்க்கிறாய். அது பொருந்தாது. இதனுடன் குடிக்கவும் பழகி விட்டாயாமே? அதற்கும் சமாதானம் சொல்வாயோ? வேண்டாம் கண்ணா!

மக்கள் உன்னை நம்பியிருக்கிறார்கள்; அவர்கள் வாழ்வுக்கு வழி கோலுவாய் என்று எண்ணினேன். ஆனால், நீ சொல்லும் வழி...?"

"நண்பா! குடிப்பது கெடுதல் என்றா எண்ணுகிறாய்! இன்னும் நீ பத்தாம் பசலியாக அல்லவா இருக்கிறாய்! இதைக் கெடுதல் என்றால் காப்பியும் குடிதான். காப்பியிலாவது கெடுதல் உண்டு. நான் பயன்படுத்துவது பழச்சாறு. அவ்வளவும் இரத்தம் – உடலுக்கு உறுதி. பழச்சாறு கெடுதல் என்பது பைத்தியக்காரத்தனம்". என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டான்.

அந்தோ! அவன் வறுமையிலேயே இருந்திருந்தால் இன்னும் எவ்வளவோ வளமான பாடல்களைப் பெற்றிருக்குமே தமிழகம்! பணம் அவனைக் கெடுத்துவிட்டது..... இல்லை.... நான் தான் அவனைக் கெடுத்து விட்டேன். பணக்காரனாக்கியது நான்தான். அதனால்தான் அவன் கெட்டுவிட்டான்.

போற்றுவாரின்றி அழிந்து விடுமோ இந்தப் புரட்சிக் கவிதைகள் என்று அன்று வருந்தினேன். இன்று அவன் புகழ் அழிந்து விடுமோ என்று அஞ்சுகிறேன். இவன் மாறியதால் புரட்சி அழிந்துவிடுமோ – மக்கள் விழிப்புணர்ச்சி அழிந்து விடுமோ – என்று துடிக்கிறேன்.

"கண்ணா! எதிரிகள் ஏசுவார்களே! உன் இனத்தை இழிவுபடுத்தும் கூட்டம் தூற்றிவிடுமே! உனக்காக நான் கூறவில்லை. உன் நாட்டிற்காக – உன்னை நம்பிப் பின்பற்றும் மக்களுக்காகக் கூறுகிறேன். அதற்காகவாவது இந்தப் பழக்கங்களை விட்டுவிடு. கண்ணா! கண்ணா!"

அத்தான்! அத்தான்! என்று என் மனைவி என்னை எழுப்பினாள். உறக்கம் கலைந்து எழுந்தேன். "ஏன் இப்படி உளறுகிறீர்கள். ஏதோ கண்ணா, கண்ணா, என்று சத்தமிட்டீர்களே. குசேலர் நினைவோ? கோவிலுக்குப் போகாதே என்று எனக்கு அறிவுரை சொல்லிவிட்டு நீங்கள் இரவில் அந்தரங்க பஜனை செய்கிறீர்களோ?" என்று கிண்டல் செய்தாள். கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டேன்.

"அந்தக் கண்ணனை நான் அழைக்கவில்லை. என் நண்பன் கண்ணனும் நானும் நேற்றுமாலை கடற்கரையில் அவன் கவிதைகளைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். உணர்ச்சி – உள்ளத்துடிப்பு நிறைந்திருந்தது அக் கதைகளிலே. நாட்டு மக்களைத் தட்டி எழுப்பிச் சமதர்மத்தின் வழியிலே அழைத்துச் செல்வது அவன் பாடல். அவற்றை வெளியிட மறுத்தான். நான் எப்படியும் அவற்றை நாட்டிற்கு அளிக்க எண்ணினேன். அதே சிந்தனையில் உறங்கிவிட்டேன். அவனைப்பற்றிக் கனவு கண்டு கொண்டிருந்தேன். நீ எழுப்பிவிட்டாய்"

"எப்படிக் கனவு கண்டீர்கள்?"

கனவைக் கூறினேன். அவளும் சிரித்தாள். நானும் சிரித்தேன்.

❑❑❑

11

இரண்டு தந்தி

அப்பப்பா, விடுமுறை வாங்குவதற்குள் பெரும் பாடாய்ப் போய் விட்டதே! பெரிய அதிகாரிகளாக ஆகிவிட்டால் மனிதப் பண்பே மாறிவிடுகிறது; மற்றவர்களுடைய நிலையை உணருந் தன்மை அற்றே போய் விடுகிறது; என்னுடைய அவதி என்ன என்பதை அறியாமலேயே 'ஆபீசு' வேலை 'ஆபீசு வேலை' என்று அழுதுகொண்டேயிருக்கிறார் 'மானேஜர்' என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே அவசர அவசரமாகக் 'கார்' நிலையத்திற்கு விரைந்துகொண்டிருந்தான் அரங்கசாமி.

அரங்கசாமி காரைக்குடியில் ஓர் அலுவலகத்தில் வேலை பார்க்கும் வாலிபன். அவன் மனைவி தேவகி முதற் பிள்ளைப் பேற்றுக்காக அவளுடைய தாயகம் சென்றிருந்தாள். முதற் பிள்ளைப் பேறானதால் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தாள். தேவகி பிள்ளைப் பேற்றால் மிகத் தொல்லைப் படுவதாகவும் அதனால் உடனே புறப்படவேண்டுமென்றும் அரங்கசாமிக்குத் தந்தி வந்திருந்தது. தேவகி மீது உயிரைவைத்திருந்தான் அவன். அதனால் உடனே புறப்பட 'மானேஜரிடம்' விடுமுறை வாங்குவதற்குப் பட்டபாட்டை நினைத்துக்கொண்டு தான் கார் நிலையத்திற்கு வந்தான்.

இவன் வந்து சேரும் போது திருச்சிராப்பள்ளி வண்டி புறப்பட்டு விட்டது. அந்த வண்டியில் இடமும் இல்லை. அதனால் அடுத்த வண்டிக்குக் காத்துக்கொண்டிருந்தான்.

உட்கார்ந்திருந்தபொழுது அவன் உள்ளம் ஒரு நிலையில் இல்லை. தேவகியைப்பற்றிய எண்ணமேஓடிக்கொண்டிருந்தது. நிலையத்தில் வேறு பல ஊர்களுக்குச் செல்லத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கும் கரிவண்டி, 'பெட்ரோல்' வண்டி இவற்றின், இரைச்சலைக் காட்டிலும் அதிகமாக இரைந்துகொண்டி ருந்தது அவன் இதயம். பல வண்டிகள் உள்ளே நுழைவ தையும், பல வண்டிகள் வெளிக் கிளம்புவதையும், மக்கள் ஓடோடி வந்து நெருக்கியடித்துக் கொண்டு வண்டியில் ஏறுவதையும் பார்க்கப் பார்க்க இவனுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. இவன் எதிர்பார்க்கும் வண்டியைக் காணவில்லை யல்லவா; அதனால்தான். 'சனியன், நாம் எதிர்பாக்கும்போது தான் வராது. நாம் சும்மா இருக்கும் போது திருச்சிராப்பள்ளி வண்டி நிமிடத்திற்கொன்றாக ஓடும்' என்று அங்கலாய்த்துக் கொண்டான். வண்டி மணிப்படிதான் ஓடுகிறது. இவனுடைய அவசரம் அப்படி எண்ணும்; படி செய்கிறது. தேவகிக்கு ஏதாவது நேர்ந்து விடுமோ என்று எண்ணுவான். மனம் 'குபீர்' என்னும்' 'சேச்சே, அப்படியெல்லாம் நேராது. ஏன் நாமாக அலட்டிக் கொள்ளவேண்டும்?' என்று தனக்குத்தானே சமாதானம் சொல்லிக் கொள்வான்.

இவ்வாறு எண்ணிக்கொண்டேயிருந்தவன் சலிப்போடு எழுந்து அங்குமிங்குமாக நடந்து பார்த்தான். அப்பொழுதும் 'கார்'வரவில்லை. 'என்னடா இது பெரிய தொந்தரவாய்ப் போச்சு; சனியன் பிடித்த 'மானேஜர்' முன்னாடியே விடுமுறை

தந்திருந்தால் இரயிலிலாவது போய்த் தொலையலாம்' என்று எண்ணிக்கொண்டே 'சிகரெட்' ஒன்றை எடுத்துப் பற்ற வைத்தான்.

மாய வாழ்வு சதமாகுமா-மானிடனே நீ
மனததை அலைய விடலாகுமா

என்று ஒரு பிச்சைக்காரி பாடின பாட்டு அவன் செவியில் வந்து மோதியது. அவனுக்கு அந்த ஓசை பெரிய துன்பத்தைக் கொடுத்தது. அவன் அருமை மனைவி தேவகியைப் பற்றி எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் போது 'அபசகுனம்' போல இப்படிப் பாடுகிறாளே என்று அவளை வெறுத்தான். ஆனால் அவளுடைய தோற்றம் அவளுக்காக இரக்கம் காட்டச் செய்தது. கிழிந்த கந்தலாடை உடுத்தியிருந்தாள். குலைந்து கிடந்த கூந்தல் அவளுடைய முகத்தில் அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்தது. அதை ஒதுக்கிவிட்டுக்கொண்டே பாட்டுப்பாடி ஒவ்வொரு காரிலும் கைகளை நீட்டிப் பிச்சை கேட்டு வந்தாள். இடுப்பில் சுமார் மூன்று வயதுக் குழந்தை ஒன்றும் இருந்தது. அவள் பாடிய பாட்டு, பிச்சை கேட்பதற்காகத்தான் என்றாலும். அந்த ஒலி அவளுடைய இதயத் தைப் பலமாகக் கௌவிக் கொண்டிருந்த சோகத்தின் எதிரொலியாக இருந்தது. அந்தக் காட்சியும் அந்தப் பாட்டும் அரங்கசாமியை, தன் சொந்த வாழ்வைப் பற்றிய நினைவிலிருந்து வேறெங்கோ இழுத்துச் சென்றன.

சிந்தனை வீசிக்கொண்டிருந்தது. 'இந்தப் பிச்சை வாழ்வு நம் நாட்டைவிட்டு என்று தொலையுமோ? இதற்கெல்லாம் காரணம் அரசாங்கந்தான்.. அரசாங்கம் என்ன செய்யும்? அரசாங்கம் எவ்வளவு பிச்சைக்காரர்களைத்தான் கவனிக்க

முடியும்? பெரும்பாலும் இன்றைய உலகில் எல்லோருமே பிச்சைக்காரர்களே? ஆனால் ஒவ்வொருவருக்கும் இடையே கொஞ்சம் கொஞ்சம் வேறுபாடு உண்டு. ஒரு சில கொழுத்த பணக்காரர்களைத் தவிர மற்றைய யாவரும் வெவ்வேறு வகையான பிச்சை வாழ்வுதான் நடத்துகிறார்கள். இவ்வளவு பேரையும் அரசாங்கம் எப்படிக் கவனிக்கமுடியும்? நமக் குள்ளே பொருளாதார சமத்துவம் ஏற்பட்டால் ஒழிய இந்தச் சிக்கல் தீராது. அந்தச் சமத்துவத்தைப் படைப்பதற்கும் உரமுள்ள தீவிரக் கருத்துள்ள ஓர் அரசாங்கந்தான் வேண்டியிருக்கிறது" என்று பெரிய அரசியல் வாதியைப் போல எண்ணமிட்டுக்கொண்டே அவளைப் பார்த்தவண்ணமிருந்தான்.

அவளும் ஒவ்வொரு வண்டியாகப் பிச்சை கேட்டுக் கொண்டே வந்தாள். ஒருசிலர் அவளை அதட்டித் துரத்தினர். மற்றும் சிலர் கிண்டல் செய்தனர். 'எடுப்பது பிச்சை – இடுப்பில் இருப்பது பிள்ளை. திருட்டுக் கழுதைகள், சும்மா ஊரை ஏய்க்கிறதுகள்' என்று சிலர் உண்மைகளைக் கண்டுபிடித்த வர்களைப் போலப் பேசினர். ஆனாலும் இரண்டொருவர் இரக்கங்கொண்டு காசுகள் தராமலும் இல்லை. அப்படிக் கொடுப்பவர்களைப் பார்த்துப் பக்கத்திலிருக் கும்'கனவான்கள்' இவர்களுக்கெல்லாம் கொடுக்கக் கூடாது சார்! மேலும் பிச்சை எடுக்கத்தான் உதவி செய்தவர்களாவோம்' என்று உபதேசத்தில் இறங்கினார்கள்.

அப்போது பலமாக 'ஆரன்' அடித்துக்கொண்டே ஒரு பெரிய கார் ஒன்று நிலையத்துக்குள் வேகமாக நுழைந்தது. சத்தத்தைக் கேட்டு அவளும் ஓடிவந்தாள் அந்தக் காரை நோக்கி. அதற்குள் அதைப் பின் தொடர்ந்து மற்றொரு வண்டியும் மிக வேகமாக நுழைந்தது. ஓடிய அந்தப்

பிச்சைக்காரி அந்தக் காரில் அடிபட்டு விழுந்தாள். கையிலிருந்த குழந்தை கடகடவென உருண்டது. அவளுக்குப் பலமான அடி பட்டதால் இரத்தம் பெருக்கெடுத்தோடியது. அவள் மயங்கிக் கிடந்தாள். காரில் இருந்தவர்கள், நிலையத்தில் நின்று கொண்டிருந்தவர்கள் எல்லோரும் ஓடி அவளைச் சுற்றி வேடிக்கை பார்த்தார்கள். உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த அரங்கசாமியும் ஓடினான். அதற்குள் பக்கத்திலிருந்த 'போலீசு' வந்து கூட்டத்தை ஒதுக்கிக்கொண்டிருந்தது. சிலர் அவளைத் திட்டினார்கள். சிலர் காரோட்டியைப் பேசினார்கள். இன்னும் சிலர் 'அவள் விதி அவ்வளவுதான்' என்று வேதாந்தம் பேசினர். 'பிச்சைக்காரிதானே! போகட்டும், என்ன குடிமுழுகிப்போகிறது' என்று பேசிக்கொண்டனர் சிலர்.

அனாதையான – ஏழையின் உயிருக்கு உண்மையில் இரங்குபவர்கள் எங்கேயிருக்கப்போகிறார்கள்? உயிரில் கூட, பணக்கார உயிர் – ஏழையின் உயிர் என்ற வேறுபாடு உண்டாகிறதே! துன்பம் பணக்காரனுக்கு ஒருமாதிரியும் ஏழைக்கு ஒருமாதிரியுமா வேதனை தருகிறது? எங்குத் துன்பம் தோன்றினாலும் மனிதன் என்ற முறையில் கண்ணோட்டம் செலுத்துவதுதானே மனிதத் தன்மை. ஆனால் அந்தத் தன்மைதான் மறைந்து போய் விட்டதே!

'போலீசு' தான் என்ன செய்யப்போகிறது? அவள் இறந்தாள். 'போலீசு' காரோட்டிக்குத் தண்டனை தரும்; அல்லது விட்டு விடவும் செய்யும். ஆனால் அவளுக்குப்பின் அந்தக் குழந்தைக்குக் கண்காணிப்பு யார்? அதையல்லவா கவனிக்கவேண்டும்! கடைசியில் அதுவும் பிச்சையெடுத்துத் தான் வாழவேண்டும். அந்தக் குழந்தையும் எதிர்காலப்

பிரஜை' தான் இந்த நாட்டில்! இதைப்போல எத்தனையோ குழந்தைகள் திரிகின்றன. இங்கே இதையெல்லாம் கவனிப்பவர் யார்? இப்படியே போய்க்கொண்டிருந்தால் இந்த நாடு என்னாவது? பிச்சைக்கார நாடாகத்தானே ஆகும்! தனி மனிதன் வாழ்வுதானே கவனிக்கப்படுகிறது.சமுதாயத்தின் வாழ்வை அதன் போக்கைக் கவனிப்பது யார்? அதைக் கவனிக்காத நாடு என்றும் உருப்பட முடியாது; அந்த நாட்டின் எதிர்காலம் சூனியமாகத்தான் இருக்கும்.

அரங்கசாமி அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். 'ஐயோ! பாவம்! சிறுவயதுப் பெண்ணாக இருக்கிறாள். யாரோ அனாதை' என்று எண்ணிக்கொண்டே உருண்டு விழுந்த குழந்தையின் பக்கம் அவன் பார்வையைத் திருப்பினான். குழந்தை அழுதுகொண்டிருந்தது. குழந்தை கையில் ஒரு பழைய 'மணிபர்சு' இருந்தது. அதை மீண்டும் நன்றாக உற்றுப் பார்த்தான். மேல் புறத்தில் சிறு புகைப்படம் ஒன்றும் இருப்பதைப் பார்த்தான். அவன் மனம் 'சுரீர்' என்றது.

மறுபடியும் அந்தப் பிச்சைக்காரியைக் கூர்ந்து பார்த்தான். அப்படியே செயலற்றுச் சிலைபோல நின்று விட்டான். மனம் வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. கண்கள் கலங்கி நீர் ததும்பிக் கொண்டிருந்தன. அதற்கு மேல் அவனால் அங்கு நின்றுகொண்டிருக்க முடியவில்லை. திரும்பி வந்து முதலில் உட்கார்ந்த இடத்திலேயே உட்கார்ந்துவிட்டான். எங்கிருக் கிறோம் என்பதே அவனுக்குத் தெரியவில்லை. 'சிகரெட்' டைப் பற்ற வைத்தான். 'சிகரெட்'டிலிருந்து வெளிப்படும் புகை அவன் முகத்தை மறைத்தவண்ணம் சுழன்று சுழன்று போய்க்கொண்டிருந்தது. புகையைப் பார்த்த வண்ணம்

இருந்தான். புகைப்படலம் சலனப்படம் போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. அதில் பழைய நிகழ்ச்சிகள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

உத்தமபாளையத்தில் வேலுச்சாமி என்பவர் பல நிலங்களுக்குச் சொந்தக்காரர். அவருடைய மகன் அரங்கசாமி அரங்கசாமி விடுமுறை நாள்களில் வயலுக்குச் சென்று வருவதுண்டு. நிலங்களைக் கறுப்பணன் என்பவன் மேற் பார்த்து வந்தார். கறுப்பணன் வீடுவயல் பக்கமாக இருந்தது. 'அரங்கசாமி வரும்போதெல்லாம் கறுப்பணன் அன்பாக வரவேற்று உபசரிப்பது வழக்கம். வாரந் தவறாமல் அரங்கசாமியும் வயலுக்குப் போய் வந்தான். அவன் போவதற்கும் காரணம் இல்லாமல் இல்லை. கறுப்பணன் குடிசையில் கட்டிளங் கன்னி ஒருத்தியிருந்தாள். அவள் அவனுடைய தங்கைமகள்; பெயர் பொன்னம்மாள். அவளுடைய உருவ அமைப்பு அரங்கசாமியைக் கவர்ந்தது.

வழக்கம்போல் ஒருநாள் வயலுக்குச் சென்றான் அரங்கசாமி. கறுப்பணன், வீட்டில் இல்லை. பொன்னம்மாள் மட்டும் இருந்தாள். பொன்னம்மாள் அவனை அன்போடு வரவேற்றாள்.

" உன் மாமா எங்கே?" என்றான் அரங்கசாமி.

"தேனிச் சந்தைக்குப் போயிருக்கிறார்" என்று அவள் பதில் சொன்னாள். சொல்லும்போது சிறிது நாணத்தோடு சொன்னாள்.

"தண்ணீர் கொஞ்சம் தருகிறாயா?" என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டான் அவன்.

"கொஞ்ச மென்ன! எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் தருகிறேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டே உள்ளே சென்றாள். தண்ணீரைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். இவன் தண்ணீரைப் பருகிய பின் குவளையைக் கொடுத்தான். அவள் கை நீட்டி வாங்கினாள். ஆனால் இவன் பிடியை விடுவதாயில்லை. அவள் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். அவன் பார்வையில் கலவரம் நிறைந்திருந்தது. பொன்னம்மாள் அவனுடைய கருத்தைப் புரிந்து கொண்டாள். அவள் நாணித் தலைகுனிந்து "இதெல்லாம் நல்லா இருக்குங்களா?"என்று கேட்டாள்.

"எனக்கு நல்லாத்தானிருக்கு" என்றான் அரங்கசாமி. இருந்தாலும் குரல் தடுமாறியிருந்தது.

"இதெல்லாம் மாமாவுக்குத் தெரிந்தால் என்னைக் கொன்று போடுவாரே!" என்றாள் பொன்னம்மாள்.

"மாமாவுக்குத் தெரிந்தால் தானே!" என்று இவன் சொன்னான்.

"தெரியாமலா போகும்? என்றைக்காவது தெரிந்தால்?" என்று அவள் சொன்னாள்.

இப்படி அவள் சொன்னதும் அரங்கசாமிக்குத் துணிவு பிறந்து விட்டது. 'என்றைக்காவது தெரிந்தால்' என்று சொல்வதி லிருந்து இவளுக்கும் உடன்பாடு என்பதை அறிந்து கொண்டான்.

"பொன்னம்மா" என்று சொல்லிக் கொண்டே நெருங்கினான். பொன்னம்மாள் பேசாதிருந்தாள். மோனம் சம்மதத்திற்கு அறிகுறிதானே. பிறகு கேட்கவா வேண்டும்! இளம்

உள்ளங்கள் இணைந்து விட்டன. ஒருவர்க் கொருவர் உள்ளங்களைப் பரிமாறிக் கொண்டார்கள்.

ஒற்றையடிப் பாதையில் வண்டி வரும் சத்தம் கேட்டது. சத்தத்தைக் கேட்டுப் பிரிந்து விட்டார்கள். பின்னர், தவறாமல் ஒவ்வொரு ஞாயிறு தோறும் இவர்களுடைய இன்ப விளையாட்டு நடந்து கொண்டே யிருந்தது.

அரங்கசாமி காதலில் வெற்றி பெற்றதைப் போலவே தேர்விலும் வெற்றி பெற்று விட்டான். மதுரைக்கு மேல்படிப்புப் படிக்க அனுப்புவதற்கு அவன் தந்தை ஏற்பாடு செய்தார். விடைபெற்றுக் கொள்ளத் தன் காதலியைத் தேடிச் சென்றான் அரங்கசாமி. பொன்னம்மாள் வழக்கம்போல வரவேற்றாள்.

“மாமா சந்தைக்குத்தானே போயிருக்கிறார்?”என்று அரங்கசாமி கேட்டான்.

“ஆமாம்” என்றாள் அவள்.

“பொன்னம்மா! நான் மேல் படிப்புக்காக மதுரைக்குப் போகிறேன். அதுவும் நாளைக்கே” என்று சொன்னான்.

“நன்றாகப் போய் வாருங்கள்” என்றாள்.

“ என்ன! நான் போவதில் உனக்கு மகிழ்ச்சிதானா, என்று வியப்புடன் கேட்டான்.

“வருத்தம் என்றால் நின்றாவிடுவீர்? உங்கள் அப்பா விடவேண்டுமே? அதுவுமல்லாமல் படிக்கப் போவதை வேண்டாமென்று சொல்லலாமா?” என்று சொன்னாள் பொன்னம்மாள்.

“ஓ! அப்படியா! சரி சரி; நான் அஞ்சிக்கொண்டே வந்தேன். நான் சொன்னவுடன் ஒரே அடியாக அழுவாய்; உன் அழுகையை நிறுத்திச் சமாதானப் படுத்தப் பெரும் பாடாய்ப் போய்விடும்; எப்படியெல்லாம் சமாதானம் சொல்வது என்றெல்லாம் திட்டம் போட்டுக் கொண்டு வந்தேன். நீ ஒரே வரியில் ‘போய்வாருங்கள்’ என்று சொல்லிவிட்டாய்! சரி அதெல்லாம் கிடக்கட்டும் எங்கே அந்தப் பாட்டை ஒரு முறை பாடு! கடைசியாகக் கேட்டுவிட்டுப் போகிறேன்” என்றான்.

“பாடினால் என்ன தருவீரோ?” என்றாள் அவள்.

“பாடுவதற்கு முன்பு கேட்டால் எப்படித் தருவது? பாடிவிட்டுக் கேள்! வழக்கப்படி தருகிறேன். பாடு முன்பே அச்சாரம் வேண்டுமோ?” என்று அவளுடைய கன்னத்தைக் கிள்ளினான்.

“வேண்டாம்; வேண்டாம்! இதோ பாடுகிறேன்” என்று சொல்லி விட்டு அவளும் பாடினாள். பாட்டு முடிந்ததும் “பொன்னம்மா! சினிமாவில் கேட்ட பாட்டுக்களை அப்படியே பாடுகிறாயே! நீ இந்தக் கிராமத்தில் பிறக்காமல் பட்டணத்தில் பிறந்திருந்தால் சினிமாக்காரர்கள் உன்னை ‘ஸ்டார்’ ஆக்கியிருப்பார்கள்”

“அதெல்லாம் இருக்கட்டும்? நீங்கள் ஊருக்குப் போகிறீர்களே! எனக்கு என்ன கொடுத்துவிட்டுப் போகிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“உனக்கு என்ன வேண்டும்? இவ்வளவு நேரம் தந்தது போதாதா”

"அப்பப்பா! சும்மா இதே பேச்சுதான்; இந்தப் பேச்சுக்கு ஒரு முடிவே கிடையாதா," அவனுடைய சட்டைப் பையில் கையை விட்டாள். 'மணிபர்சு' ஒன்று இருந்தது. அதை எடுத்துக் கொண்டு 'இது என்னிடம் இருக்கட்டுமே' என்றாள்.

"வைத்துக் கொள்ளேன் உனக்கில்லாமலா" என்றான்.

'பர்சை'த் திறந்து பார்த்தாள். ஒரு காசுகூட இல்லை. வெறும் 'பர்சா'க இருந்தது. "பூ! இவ்வளவு தானா! பணம் இருக்குமென்று பார்த்தேன். ஒன்றுமே இல்லையே! உங்கள் காதலும் இந்தப் 'பர்சு' மாதிரி தானோ?" என்று கிண்டல் செய்தாள்.

"என் காதல் வெறும் 'பர்சு' அன்று. மாணிக்கங்களும், இரத்தினங்களும் நிறைந்த 'பர்சு' பழகப் பழகப் பழையதாகிக் கிழிந்துவிடும். என் காதல் என்றும் புது மெருகோடிருக்கும்; பழுது படாது" என்று சொன்னான். சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது வண்டிவரும் ஒலிகேட்டது. கடைசியாக அரங்கசாமி விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்றான்.

மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு விடுமுறையில் தனது ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தான் அரங்கசாமி. வந்த அன்றைக்கே துடிதுடித்துக்கொண்டு ஓடினான் பொன்னம்மாளைப் பார்க்க. அங்கே கறுப்பணன் இருந்தமையால் ஒன்றும் பேச முடியவில்லை. அவர்கள் பேசாமலும் இருக்கவில்லை. காதலர்கள் பேசுவதற்குக் கண்ணைவிடச் சிறந்த கருவி வேறு ஏது?

ஞாயிற்றுக்கிழமை வந்தது. பொன்னம்மாள் ஆவலோடு அரங்கசாமியின் வரவை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவனும் வந்தான். ஆனால் அவன் முகத்தில் எப்பொழுதும் காணப்பட்ட மகிழ்ச்சிக் களைகாணப்படவில்லை. பொன்னம் மாள் முகத்தில் புதுவிதமான ஒரு பொலிவு காணப் பட்டது.அரங்கசாமியின் முகத்தைப் பார்த்ததும் அந்தப் பொலிவு சிறிது மங்குவதுபோல் காணப்பட்டது.

“ஏன் ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறீர்கள்” என்று பரிவுடன் கேட்டாள்.

“ஒன்றும் இல்லை” என்று தரையைப் பார்த்த வண்ணம் கவலையோடு பதில் சொன்னான்.

“ஒன்றுமில்லை யென்றால் உம்ம் என்று ஏன் இருக்க வேண்டும்?” என்று அவன் முகத்தைத் தன் பக்கமாக நிமிர்த்தினாள்.

“பொன்னம்மா! அப்பா, கலியாணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறராம்” என்று அரங்கசாமி சொன்னான்.

“அப்பாவுக்கு இது தெரியுமா?” என்று பெருமகிழ்ச்சியுடன் கேட்டாள் பொன்னம்மாள்.

“இது தெரிந்திருந்தால் திருச்சிராப்பள்ளியில் பெண் பார்த்திருப்பாரா?” என்று சிறிது கோபமும் வருத்தமும் கலந்த குரலில் பேசினான்.

“திருச்சிராப்பள்ளியில் பெண்ணா” என்று திடுக்கிட்டு நின்று “அப்படியானால் என் கதி” என்றாள்.

“பொன்னம்மா! நான் என் தாயாரிடம் இப்போது திருமணம் வேண்டாமென்று எவ்வளவோ எடுத்துச் சொன்னேன். அப்பா கேட்பதாகக் காணோம். ஒரே பிடிவாதமாக இருக்கிறார்.

அவருடைய கோபத்தை மீறவும் முடியாதுபோல் தோன்று கிறது. என்ன செய்வதென்றே எனக்குத் தோன்றவில்லை" என்று சொன்னான்.

"அப்படியானால் நான் என்னாவது? என் மாமாவும் கோபக்காரர்தானே! நான் இப்போது இரண்டு மாதம் தலை முழுகாமல் இருக்கிறேன். இந்த நிலையில் என் வாழ்வு எப்படியாவது மாமாவுக்குத் தெரிந்தால் வெட்டி ஆற்றில் விட்டுவிடுவாரே! அது உங்களுக்குச் சம்மதந்தானா?" என்று அழுது விட்டாள்.

அரங்கசாமி பேசாமலிருந்தான். அவனுக்கும் அவளை அந்த நிலையில் கைவிட மனமில்லை. என்னென்னவோ எண்ணினான். கடைசியாக எங்காவது ஓடி விடலாம் என எண்ணினான். ஓடி என்ன செய்வது? திடீரென்று எங்கே வேலை கிடைக்கும்? வேலையில்லாமல் இருவரும் திண்டாடுவதா என்ற கேள்விகள் குறுக்கிட்டதால் அந்த எண்ணத்தையும் விட்டு விட்டான். கடைசியில் அவன் தந்தைக்குப் பணிவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று கண்டான். அதனால் அவன் ஒன்றும் வாய்திறக்கவில்லை. இருந்தாலும் அவன் கண்கள் ஒவ்வொரு சொட்டாக நீரை உதிர்த்துக்கொண்டிருந்தன.

"என்ன பேசாமல் இருக்கிறீர்கள்; இதற்குத்தானா உங்களை நம்பினேன்? என்னையே கலியாணம் செய்து கொள்கிறேன் என்று சொன்னீர்களே! இது தான் உங்கள் காதலா? என் காதல் வெறும் மணிபர்சு அல்ல, என்றும் புதுமெருகோடிருக்கும் – கிழிந்து விடாது,என்றீர்களே!இதோ அதற்குள் கிழிந்து விட்டதே! கிழிந்தது மட்டுமல்ல-மீண்டும் தைக்க முடியாத படி சுக்கு நூறாகி விட்டதே! இது தானா

காதல் ? உங்களைச் சொல்லிப் பயன் என்ன? என் அறியாமை! பெரியோர்கள் பார்த்துச் செய்திருந்தால் இப்படியாகுமா?என் இளமைப் பருவத் துடிப்பினால் உங்கள் சொற்களை யெல்லாம் உண்மை என்று நம்பி ஏதோ காதல் என்ற பெயரால் நானும் கட்டுப் பட்டுவிட்டேன். நீங்களும் பருவக்கோளாறுகளுக்கு ஆளானீர்கள்! கலியாணத்துக்கு முன்னால் ஏற்படும் காதலுக் கெல்லாம் இந்தக் கதிதான்! இதை எத்தனை சினிமாவில் பார்த்தேன். பார்த்தும் அது படம் என்று உதாசீனம் செய்து விட்டேன். முதலில் கலியாணம், பின் காமம், அதற்குப் பிறகு தான் காதல் தோன்றும் காதல்தான் நிலைபெற முடியும் என்பதையும் தெரிந்துகொண்டேன். நாம் இருவருமே, இளமைப் பருவத்தில் தவழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். எதையும் ஆராயாமல் காதல் என்ற பெயரைவைத்துக் கொண்டு விளையாடி விட்டோம்" என்ற சொற்களையும் கண்ணீரையும் உதிர்த்துக் கொட்டினாள். உணர்ச்சி வசத்தில் அகப்பட்டிருந்த காரணத்தால் அவளையறியாமல் அவள் உள்ளத்திலிருந்து ஏதேதோ கருத்துகளை அள்ளி வீசினாள்.

அப்பொழுதும் அவன் பேசவில்லை. அவனால் என்ன பேச முடியும்?

"சரி; உங்கள் விருப்பம்போல் நடந்துகொள்ளுங்கள். இனிமேல் நான் என் மாமா முகத்தில் விழிக்க முடியாது. எனக்கு ஆறு,கிணறு தான் சதம்" என்று சொல்லிக் கொண்டே படுக்கையில் விழுந்து விம்மி விம்மி அழுதாள்.

அரங்கசாமி அப்பொழுதும் அசையாது நின்று கொண்டிருந்தான். வண்டி வரும் சத்தம் கேட்டது. அரங்கசாமி போய்விட்டான். பொன்னம்மாளும் முகத்தைத் துடைத்துக்

கொண்டு பின்புறம் சென்று விட்டாள். கறுப்பணன் வந்ததும் "பொன்னம்மா!" என்று கூப்பிட்டான். அவளும் பயந்து கொண்டேவந்தாள். "ஏம்மா, ஒரு மாதிரியாயிருக்கிறே!" என்று கேட்டான். "ஒன்றுமில்லை மாமா! வாந்தி எடுத்து விட்டேன். அதுதான் ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறேன். வேறொன்றுமில்லை" என்றாள்.

அரங்கசாமிக்கு அன்று இரவு முழுதுமே உறக்கம் வரவில்லை. அவனும் உண்மையிலேயே வருத்தப்பட்டான். வேறு வழியோ தோன்றவுமில்லை. கடைசியாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். சரி, விடியட்டும் பார்த்துக் கொள்வோம். திருமணம் அடுத்த ஆண்டில் வைத்துக் கொள்ளும்படி உறுதியாகச் சொல்லி விடுவோம் என்று திட்டமிட்டான். பொழுது புலர்ந்தது. கறுப்பணன் பதறிக்கொண்டே ஓடிவந்தான்.

"என்ன கறுப்பணா! இப்படி ஓடி வருகிறாய்?" என்று அரங்கசாமியின் தந்தை கேட்டார்.

"ராத்திரி சும்மா படுத்திருந்துச்சுங்க; காலையிலே எந்திருச்சுப் பார்த்தேன்; படுக்கையிலே நகைமட்டுங் கெடக்கு; பொன்னம்மாளைக் காணலிங்க! என்ன செய்யட்டுங்க. ஒண்ணுந் தெரியல்லையே!" என்று பதறப் பதறக் கூறினான் கறுப்பணன்.

"அய்யோ! காணவில்லையா" என்று பதைத்து எழுந்தான் அரங்கசாமி.

சுரீர் என்று 'சிகரெட்' சுட்டு விட்டது அரங்கசாமியின் கையில். அப்பொழுதுதான் எங்கிருக்கிறோம் என்ற நினைவு

அவனுக்கு வந்தது. அடிபட்டுக்கிடக்கும் பொன்னம்மாளையும் சூழ்ந்து நிற்கும் கூட்டத்தையும் பார்த்தான்.

"ஐயோ! பொன்னம்மா உன் கதி இப்படியா ஆக வேண்டும். உன்னை இந்த நிலைக்கு ஆளாக்கியது நான்தானே! இந்தப்பழியை எப்படித் தொலைப்பேன்; உன் நினைவு என் குடும்பத்தில் என்றும் நின்று நிலைபெற ஒரே ஒரு வழி இருக்கிறது. என் தேவகிக்குப் பிறக்கும் குழந்தைக்கு உன் பெயரை வைப்பதைத் தவிர வேறு என்ன செய்ய முடியும் நான்? உன் குழந்தையை இல்லை – இல்லை நம் குழந்தையை நானே வளர்க்கிறேன். நீ என்ன எண்ணிக்கொண்டு இறந்தாயோ" என்று மனத்திற்குள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

திருச்சிராப்பள்ளி வண்டி வேகமாக உள் நுழைந்தது. அந்த வண்டியை நோக்கி விரைந்தான்.' ஆபீசுப்' பையன் 'சார் சார்' என்று ஒடி வந்தான்; அரங்கசாமி திரும்பிப் பார்த்தான். தன் 'ஆபீசு'ப் பையன்தான் என்பதையறிந்து பதறிபோய் 'என்னப்பா?' என்றான்!

'ஒங்களுக்குத் தந்தி வந்திருக்குங்க' என்று தந்தி ஒன்றைக் கொடுத்தான்.

"தந்தியா!" என்று அவசர அவசரமாகப் பிரித்துப் படித்தான்.

"Dhevahi Expired" என்று எழுதியிருந்த எழுத்துகள் மங்கலாகத் தெரிந்தன கண்ணீர் நிறைந்த அவன் கண்களுக்கு.

□□□

"எனக்குப்பின் ...
கவிஞன்
முடியரசன்"
—பாவேந்தர்
பாரதிதாசன்

"திராவிட நாட்டின்
வானம்பாடி
கவிஞர் முடியரசன்"
— பேரறிஞர்
அண்ணா

தமிழ்காக்கப் போர்செய்ய உணர்வு வேண்டும்;
தமிழ்கொன்று வாழ்கின்ற கயமை வேண்டாம்;
தமிழ்காக்கப் போர்செய்யப் புலிகள் வேண்டும்;
தடுமாறி ஓடிவிடும் எலிகள் வேண்டாம்;
தமிழ்காக்கப் போர்செய்யச் சிங்கம் வேண்டும்;
தாளமிடும் ஓலமிடும் நரிகள் வேண்டாம்;
தமிழ்காக்கப் போர்செய்ய மானம் வேண்டும்;
தாளமுத்து நடராசன் துணிவு வேண்டும்.

[முடியரசன்]

தமிழ்மண் பதிப்பகம்,
சென்னை — 14.